

Abstract Book

Annual Meeting 2007

Dermatological Society of Thailand

March 8-9, 2007

Bangkok Convention Centre (BCC)

Central Plaza Shopping Complex

วารสารโรคผิวหนัง

ปีที่ 23 ฉบับที่ 1 มกราคม - มีนาคม 2550

เจ้าของ สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์ เผยแพร่ความรู้วิชาโรคผิวหนังแก่สมาชิกและแพทย์ทั่วไป
ประสานงานและส่งข่าวระหว่างสมาคมและสมาชิกแพทย์ทั่วไป

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน

บรรณาธิการผู้ช่วย แพทย์หญิงนุชา เนียมประดิษฐ์

กองบรรณาธิการ

แพทย์หญิงชสุรี สีตกะลิน	นายแพทย์สุขุม เจียมตน
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	นายแพทย์นภดล นพคุณ
แพทย์หญิงวาณี วิสุทธิ์เสรีวงศ์	นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม
นายแพทย์กฤษฎา ดวงอุไร	แพทย์หญิงเพ็ญพรรณ วัฒนไกร
แพทย์หญิงพรรณแข มไหสวริยะ	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
แพทย์หญิงกนกวลัย กุลทนันทน์	แพทย์หญิงกอบกุล อุณหโชค
นายแพทย์จินดา โรจนเมธินทร์	แพทย์หญิงสิริยา อารีเจริญเลิศ
นายแพทย์สมศักดิ์ ตันรัตนากร	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท
แพทย์หญิงชนิตว์วัณณ์ ตรีวิทยาภูมิ	

อดีตบรรณาธิการ

นายแพทย์ธาดา เปี่ยมพงศ์สานต์	พ.ศ.2528
แพทย์หญิงกนก บุณยะรัตเวช	พ.ศ.2529-พ.ศ.2531
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2531-พ.ศ.2535
นายแพทย์หาญ วงศ์ไวศยวรรณ	พ.ศ.2535-พ.ศ.2537
นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2538-พ.ศ.2539
นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม	พ.ศ.2539-พ.ศ.2542
แพทย์หญิงพรทิพย์ ภูวบัณฑิตสิน	พ.ศ.2542-พ.ศ.2549

สำนักงานวารสารฯ อาคารเฉลิมพระบารมี 50 ปี ชั้น 9 เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

กำหนดออก ปีละ 4 ฉบับ (มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน, ธันวาคม)

การบอกรับ ส่งให้โดยไม่คิดมูลค่า แก่สมาชิกสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย และห้องสมุดประจำโรงพยาบาลของรัฐทุกแห่งในประเทศไทย
สำหรับผู้สนใจติดต่อบอกรับได้ที่ แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน สำนักงานวารสารฯ

ผู้จัดทำและรวบรวม นางสาวณียวรรณ หีตพัฒน์

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์ ถ.อรุณอัมรินทร์ โทร 0-2411-1523

Thai Journal of Dermatology

Vol.23 No.1 January - March 2007

Editor	Natta Rajatanavin, MD	
Associate Editor	Nucha Niumpradit, MD	
Editorial Board	Chasuree Sitakalin, MD	Sukhum Jiamton, MD
	Somyot Charuwichitratana, MD	Nopadon Noppakun, MD
	Wanee Wisuthsarewong, MD	Puan Suthipinittharm, MD
	Krisada Duangurai, MD	Penpun Wattanakrai, MD
	Punkae Mahaisavariya, MD	Srisupalak Singalavanija, MD
	Kanokvalai Kulthanan, MD	Kabkul Aunhachoke, MD
	Chinda Rojanamathin, MD	Siriya Areechareonlert, MD
	Somsak Tanrattanakorn, MD	Vararat Vertkovit, MD
	Chanitwan Treewittayapoom, MD	
Past-Editors	Thada Piamphongsant, MD	1985
	Kanok Bunyaratavej, MD	1986-1988
	Somyot Charuwichitratana, MD	1988-1992
	Harn Wongwaisayawan, MD	1992-1994
	Somyot Charuwichitratana, MD	1995-1996
	Puan Suthipinittharm, MD	1997-1999
	Porntip Puvabanditsin, MD	1999-2006

Vol.23 No.1 January-March 2007 Thai Journal of Dermatology (ISSN 0125-8680) is published tri-monthly

Postmaster Send address change to Dr.Natta Rajatanavin
9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai, New Petchburi Rd, Bangkapi, Huaykwang, Bangkok 10310. Tel.0-2716-6857, 0-2716-5256, 0-2716-6661-3 ext.9012

รายนามคณะกรรมการ
สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

ตั้งแต่ มีนาคม 2549 ถึง เมษายน 2551

นายก	แพทย์หญิงชสุรี	สีตกะลิน
อุปนายก	นายแพทย์ป่วน	สุทธิพินิจธรรม
เลขาธิการ	นายแพทย์นภดล	นพคุณ
ประธานวิชาการ	แพทย์หญิงกนกวลัย	กุลทนันทน์
เหรัญญิก	นายแพทย์กฤษฎา	ดวงอุไร
นายทะเบียน	นายแพทย์สุทัศน์	ดวงดีเด่น
สาราณียกร	แพทย์หญิงณัฏฐา	รัชตะนาวิน
ปฏิคม	นายแพทย์รัฐภรณ์	อึ๊งภากรณ์
ประชาสัมพันธ์	นายแพทย์ประวิตร	อัศวานนท์
กรรมการกลาง	แพทย์หญิงพิมลพรรณ	กฤติยรังสรรค์
	แพทย์หญิงกอบกุล	อุณหโชค
	แพทย์หญิงปนัดดา	ลีลาอุดมลิปิ
	นายแพทย์วรพงษ์	มนัสเกียรติ

สำนักงานสมาคมฯ **อาคารเฉลิมพระบารมี 50 ปี ชั้น 9**
เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 0-2716-6857, 0-2716-5256 หรือ 0-2716-6661-3 ต่อ 9012

วารสารนี้ได้รับเงินอุดหนุนค่าพิมพ์จากสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย เนื้อหาบทความหรือข้อคิดเห็นใด ๆ ในวารสารถือเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนโดยเฉพาะเท่านั้น สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยหรือ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วยเสมอไป

The Council of Dermatological Society of The Thailand

March 2006 – April 2008

President	Chasuree	Sitakalin, MD
Vice President	Puan	Suthipinittharm, MD
Secretary General	Nopadon	Noppakun, MD
Scientific	Kanokvalai	Kulthanan, MD
Treasurer	Krisada	Duangurai, MD
Registration	Suthat	Duangdeeden, MD
Editor	Natta	Rajatanavin, MD
Social	Rataporn	Ungpakorn, MD
Public Relation	Pravit	Asawanonda, MD
Members	Pimonpun	Gritiyarangsan, MD
	Kobkul	Aunhachoke, MD
	Panadda	Leeraudomlipi, MD
	Woraphong	Manuskiatti, MD

Office

Dermatological Society of Thailand

9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai,

New Petchburi Rd, Bangkapi Huaykwang, Bangkok, 10310

Tel. 0-2716-6857, 0-2716-5256, 0-2716-6661-3 ext. 9012

วันพฤหัสบดีที่ 8 มีนาคม 2550

07.30-08.00 น.	ลงทะเบียน *(BCC 5th Floor)*
08.00-10.00 น.	**Free papers: English presentations**
09.30-10.45 น.	● **WAO Congress 2007 Symposium: Diagnostic Test-In Allergy** *(พญ.กนกวลัย กุลทนันทน์ **Moderator**)* ■ **Skin test:** *(นพ. ปกิต วิชยานนท์)* ■ **In vitro test:** *(พญ. พรรณทิพา ฉัตรชาตรี)*
10.45-11.00 น.	● **Key Note Speech:** *(นพ.สมนึก วิบูลยเสข)*
11.00-13.00 น.	● **Lunch Symposium : The Era of Biological Therapy: Seizing Opportunities in Psoriasis Treatment** *(Prof. Hervé Bachelez) (นพ.กฤษฎา ดวงอุไร **Moderator**)*
13.00-14.00 น.	● **CPC:** *(นพ.นภดล นพคุณ **Moderator**)* *(นพ.นภดล นพคุณ, นพ.สุเทพ จิระสุทัศน์)* *(พญ.พรรณแข มไหสวริยะ, พญ.กอบกุล อุณหโชค)* *(พญ.นิรมล วัชระรังษี)*
14.00-14.30 น.	● **What's new in melasma treatment?** *(Prof. Goh Chee Leok)*
14.30-16.00 น.	● **Light and Laser treatment of Melasma: My Approach** *(นพ.วรพงษ์ มนัสเกียรติ **Moderator**)* ■ **Overview of light and laser treatments for melasma** *(Prof. Goh Chee Leok)*
	● **My Approach :** ■ **Intense Pulsed Light: Singaporean perspective** *(Prof. Goh Chee Leok)*
	■ **Minimally-invasive Erbium:YAG laser** *(นพ.วรพงษ์ มนัสเกียรติ)*
	■ **Fraxel:** *(พญ.นันทภัทร์ สุภาพรรณชาติ)*
	■ **Intense Pulese Light: Thai prespective** *(นพ.จินดา โรจนเมธินทร์)*
	■ **Q&A** *(Panel)*

วันศุกร์ที่ 9 มีนาคม 2550

07.30-08.00 น.	ลงทะเบียน *(BCC 5th Floor)*
08.00-10.00 น.	**Free papers: English presentations**
09.30-10.15 น.	● **A New Approach For the Non-Steroidal Treatment of Atopic Dermatitis.** *(Dr. Reinhardt, Hans-Walter)* *(พญ.ศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช* ***Moderator****)*
10.15-11.00 น.	● **Surgical management in common nail disease :** *(พญ.ประภาวรรณ เชาวะวณิช)*
11.00-13.00 น.	● **Lunch Symposium: A New Direction in Psoriasis,** **Practical Applications of New Biologic** *(Prof. Alexandra Ogilvie) (นพ.ประวิตร อัศวานนท์* ***Moderator****)*
13.00-14.00 น.	*ประชุมธุรการ* ***Business Meeting***
14.00-16.00 น.	● **Hot Topics** *(พญ.เพ็ญพรรณ วัฒนไกร* ***Moderator****)* ■ **Non-tuberculous mycobacterial infection :** *(พญ.พรรณแข มไหสวริยะ)* ■ **Photoprotection :** *(พญ.ชนิษฎา ตู้จินดา)* ■ **Dermaroller :** *(นพ.วิชัย หงส์จารุ)* ■ **Body contour lipolysis :** *(นพ.นิวัติ พลนิกร)*

Workshop

8 มีนาคม 2550 *(BCC 4th Floor)*

ภาคเช้า (10.00-12.00)

1. บริษัท ฟิลเทค เอ็นเตอร์ไพรส์ (1994) จำกัด ***(Plaza 1-3)***
2. บริษัท แกรนด์ นีโอ เมด จำกัด ***(Plaza 6-7)***

ภาคบ่าย (14.00-16.00)

1. บริษัท แอสตราโก (ประเทศไทย) จำกัด ***(Plaza 6-7)***
2. ประชาสัมพันธ์ ***(Plaza 1-3)***

9 มีนาคม 2550 *(BCC 4th Floor)*

ภาคเช้า (10.00-12.00)

1. บริษัท ฟิลเทค เอ็นเตอร์ไพรส์ (1994) จำกัด ***(Plaza 1-3)***
2. บริษัท เลเซอร์ เอ็นจิเนียร จำกัด ***(Plaza 6-7)***

ภาคบ่าย (14.00-16.00)

1. บริษัท ธิซเซิล จำกัด ***(Plaza 1-3)***

Oral Presentation

ประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2550 วันพฤหัสบดี ที่ 8 มีนาคม 2550

ห้อง Piaza 4, 5 Regeney Hall เวลา 8.00-10.00 น. (BCC 4th Floor)

ประธาน นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท

ประธานร่วม แพทย์หญิงพัชรินทร์ จันทร์จำรัสแสง

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Comparison side-by-side study of long-pulsed Nd:YAG and long-pulsed alexandrite in hair removal in Asian skin	Prasan Chiewprasit MD. Suthep Jerasutus MD. (ไลออนส์สุพรรณหงส์)
2	Comparative study in facial sebum level before and after treatment with long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser	Atiwat Asavapivat MD. Montree Udompataikul MD. Piti Palungwachira MD. (มศว.)
3	Effect of cold air cooling on the incidence of postinflammatory hyperpigmentation following Q-switched Nd:YAG laser treatment of acquired bilateral nevus of Ota-like macules	Sasima Eimpunth MD. Woraphong Manuskiatti MD. Rungsima Wanitphakdeedecha MD. (ศิริราช)
4	Treatment of Freckles and Solar Lentigines Using A Long-Pulsed Alexandrite Laser in Asian Skin : A Pilot Study	Manassaya Samranrat MD. Suthep Jerasuthus MD. (ไลออนส์สุพรรณหงส์)
5	Carbon Dioxide Therapy for Localized Lipolysis : Blood Test and Histopathological Study	Suhattaya Angsuwarangsee MD Niwat Polnikorn MD. (เกษมราษฎร์ประชาชื่น)
6	Dermatology Life Quality Index, Willingness to Pay and Time Trade-off in Thais with Facial Port-wine Stain and Nevus of Ota	Penvadee Bumpenboon MD. Woraphong Manuskiatti MD. Rungsima Wanitphakdeedecha MD. Kanokvalai Kulthanan MD. (ศิริราช)
7	Acne scar treatment using dermal needling combined with subcision: 10 case series from Ramathibodi Hospital	Chanitwan Treewittayapoom MD. Suthida Suwanachote MD. Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
8	Efficacy of ALA-PDT VS blue light in the treatment of acne	Ratsanee Akaraphan MD. Wiset Kanjanawanitchkul MD. Pimonpun Gritiyarangsan MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
9	The photocarcinogenic risk of narrowband UVB phototherapy: early follow-up data in Ramathibodi Hospital	Pranee Wongkitisophon MD. Diana Sripornkitkachorn MD. Natta Rajatanawin MD. (รามาธิบดี)
10	Vitiligo in children	Arucha Treesirichod MD. Wanida Limpongsanurak MD. Srisupalak Singalavanija MD. (สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติ)
11	Targeted broadband UVB and targeted narrowband UVB for the treatment of vitiligo, a randomized double-blind study	Jirasin Kijluakiat MD. Pravit Asawanonda MD. (จุฬา)
12	Effectiveness of 0.1% tacrolimus ointment for the treatment of childhood vitiligo	Rungthiwa Siriwattanagate MD. Piti Palungwachira MD PhD. Montree Udompataikul MD. (มศว.)
13	Clinical evaluation of topical formulation of Finasteride in male Androgenetic alopecia	Pitchaya Sitticharoenchai MD. Noppadon Noppakun MD. (จุฬา)
14	mRNA Expression of Interferon Alpha Genes in Common Warts Treated with Topical 5% Imiquimod Cream, a Randomized, Placebo-controlled, Double-blind Study	Ratchathorn Mornchan MD. Wiwat Korkij MD. (จุฬา)
15	Once weekly oral doses of Generic Fluconazole 200 mg in the treatment of Tinea corporis and Tinea cruris	Oraparn Techaritpitak MD. Anita Kruavit MD. Manotham Usaho MD. Sirinant Nakwan MD. Natta Rajatanavin MD. (รามาธิบดี)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentation

ประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2550 วันศุกร์ ที่ 9 มีนาคม 2550

ห้อง Piaza 4, 5 Regeney Hall เวลา 8.00-10.00 น. (BCC 4th Floor)

ประธาน นายแพทย์รัฐภรณ์ อึ้งภากรณ์

ประธานร่วม แพทย์หญิงพู่กลิ่น ตรีสุโกศล

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Prevalence and Relevance of the positivity of skin prick test in patients with chronic urticaria	Kanokvalai Kulthanan MD. Sukhum Jiamton MD PhD. Ni-on Rutnin MD. Metavee Insawang MD. Sumrauy Pinkaew MSc. (ศิริราช)
2	The pilot study of efficacy of allergen immunotherapy in recalcitrant chronic idiopathic urticaria	Siriwan Wannasit MD. Kobkul Aunhachoke MD. Atik Sangasapaviriya MD. (พระมงกุฎเกล้า)
3	Nummular eczema: Clinical findings and aggravating factors	Sukhum Jiamton MD PhD. Kanokvalai Kulthanan MD. Chinmanus Tangjaturonrusamee MD. (ศิริราช)
4	Effectiveness of 2% Ketoconazole compared with 1% Clotrimazole and 1% Pimecrolimus cream in long term treatment of seborrheic dermatitis	Piyamas Singvahanont MD. Piti Palungwachira MD PhD. Montree Udompataikul MD. (มศว.)
5	8 years retrospective study of allergic contact dermatitis caused by paraphenylenediamine	Sutthinun Wichyanrat MD. Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)
6	Comparative study in nickel patch test reaction and urine nickel level in nickel contact dermatitis patients between chelated zinc and placebo	Sawarin Ruckbua MD. Piti Palungwachira MD. Montree Udompataikul MD. (มศว.)
7	Comparative study in serum magnesium level between contact dermatitis patients, atopic dermatitis patients and normal population	Smith Arayaskul MD. Montree Udompataikul MD. (มศว.)

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
8	Clinical characteristics of patients with DRESS syndrome in Phramongkutklao hospital	Sumimon Teppramuan MD. Nucha Niumpradit MD. (พระมงกุฎเกล้า)
9	Demographic picture of psoriatic patients at Institute of Dermatology	Jiroj Sindavanont MD. Pakorn Kitiratchai MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
10	Study of Thai psoriatic patients during pregnancy to 3 months postpartum at Institute of Dermatology	Russanee Akarapun MD. Pakorn Kitiratchai MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
11	Prevalence and Clinical Features of Psoriatic Arthritis in Patients with Psoriasis at the Institute of Dermatology	Nattharika Maisawat MD. Jinda Rojanamatin MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
12	Incidence of allergic contact dermatitis and common allergen in patient with psoriasis	Rungrawee Powanusorn MD. Poohglin Tresukosol MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
13	Comparative study to compare the prevalence of palm, sole and nail fungal infection in psoriasis VS non-psoriasis patient groups	Sirilak Polruang MD. Rataporn Ungpakorn MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
14	Evaluate PASI score (The Psoriasis Area and Severity Index) and quality of life in psoriasis vulgaris treated by narrowband UVB	Yotsinee Kittipavara MD. Nataya Voravutinon MD. Usa Wachiratarapadorn MD. Rusanee Akaraphanth MD. Pimonpun Gritiyarangsan MD. (สถาบันโรคผิวหนัง)
15	Skin diseases of people living in flooded areas in Thailand	Vasanop Vachiramon MD. Ploysyne Busaracome MD. Siripen Puavilai MD. (รามาธิบดี)

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Poster Presentations

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Subcutaneous sparganosis in Pramongkutklao hospital: a case report and review of the liturature	Julphat Intarasupht MD. Nucha Niumpredit MD. Kobkul Aunhachoke MD. (พระมงกุฎเกล้า)
2	Anaphylactic reaction to phuk-waan-ban (sweet bush) in a patient with latex allergy	Patnarin Stirapongsasuti MD. Chuchai Tanglertsampan MD. Kobkul Aunhachoke MD. Atik Sangasapaviliya MD. (พระมงกุฎเกล้า)
3	Segmental hemangiomas: Report of cases in Ramathibodi Hospital	Suthida Suwanachote MD. Somsak Tanrattanakorn MD. Penpun Wattanakrai MD. (รามาธิบดี)
4	Shortterm improvement of severe psoriasis after autologous stem cell transplantation : A case report	Sarawut Boonpasat MD. Natta Rajatanavin MD. Touch Ativitavas MD. Suchela Janwithayanuchit MD. (รามาธิบดี)

Dermatologcical Society of Thailand

สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

Comparison side-by-side study of long-pulsed Nd:YAG and long-pulsed alexandrite in hair removal in Asian skin

Prasan Chiewprasit MD,

Suthep Jerasutus MD.

ABSTRACT:

CHIEWPRASIT P, JERASUTUS S. COMPARISON SIDE-BY-SIDE STUDY OF LONG-PULSED Nd:YAG AND LONG-PULSED ALEXANDRITE IN HAIR REMOVAL IN ASIAN SKIN.

SUPHANNAHONG DERMATOLOGY CLINIC, PATHUMWAN, BANGKOK, THAILAND.

Background : According to previous studies, the 755-nm alexandrite was more effective than the 1064-nm Nd:YAG laser in reducing hair growth in light-skinned patients. But dark-skinned patients with a high epidermal melanin content are prone to adverse effects ranging from immediate pain and pigmentary disturbances to scarring. Lasers with long wavelengths are less well absorbed by melanin and are therefore associated with a lower degree of epidermal damage.

Objectives : To compare the efficacy and complications of long-pulsed Nd:YAG laser and long-pulsed Alexandrite laser in laser-assisted hair removal in Thai people.

Materials and Methods : Fourteen women had axillary hair removal treatments with Nd:YAG laser on one side and alexandrite laser on the other side during 3 treatment sessions at 4 weeks interval. Parameters of Nd:YAG laser were: 10 mm spot size, 30-50 J/cm^2, and 20-40 ms pulse duration. Parameters of alexandrite laser were: 10 mm spot size, 10-23 J/cm^2, and 20-40 ms pulse duration. They were followed up for 12 weeks. Subjective assessment included the degree of immediate pain. Hair counts and clinical photographs were taken before each treatment session and compared at 4 weeks and 12 weeks after the last laser session.

Results : The mean hair reduction at 4 weeks and 12 weeks after last treatment were 35% and 24% in Nd:YAG respectively. In alexandrite group, the mean hair reduction at 4 weeks and 12 weeks were 34% and 22% respectively. The efficacy of alexandrite and Nd:YAG was not significantly different at these parameters. But 14.3% of alexandrite laser group were noted to develop transient hyperpigmentation, whereas Nd:YAG laser group was found to be significantly associated with a greater degree of immediate pain.

Conclusion : Both long-pulsed alexandrite and long-pulsed Nd:YAG laser systems have almost equal efficacy at these parameters. But long-pulsed Nd:YAG laser is considered to be particularly suitable for hair removal in dark-skinned patients as lower risk of epidermal damaged.

Key words : Melanin, Long-pulsed Nd:YAG laser**,** Long-pulsed Alexandrite laser

บทคัดย่อ:

ประสาน เชี่ยวประสิทธิ์ สุเทพ จิระสุทัศน์ เปรียบเทียบการกำจัดขนด้วย LONG-PULSED Nd:YAG LASER กับ LONG-PULSED ALEXANDRITE LASER ในผิวคนเอเชียโดยศึกษาแบบ SIDE-BY-SIDE

ไลออนส์สุพรรณหงส์คลีนิก ปทุมวัน

จากการศึกษาก่อนหน้านี้พบว่า 755-nm Alexandrite laser มีประสิทธิภาพในการกำจัดขนมากกว่า 1064-nm Nd:YAG laser ในกลุ่มคนผิวขาว แต่การใช้เลเซอร์ที่มีช่วงคลื่นที่ยาวกว่าจะถูกดูดซับด้วย melanin น้อยกว่า จึงมีโอกาสทำลายผิวหนังน้อยกว่า ร่วมกับคนผิวคล้ำมีปริมาณ melanin ที่ผิวหนังสูงกว่าคนผิวขาว ทำให้มีโอกาสเกิดผลข้างเคียงจากการใช้เลเซอร์กำจัดขนมากกว่าเช่น อาการเจ็บ รอยคล้ำที่ผิวหนังชั่วคราว และรอยแผลเป็น เป็นต้น

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพ และภาวะแทรกซ้อนของการใช้ long-pulsed Nd:YAG laser กับ long-pulsed Alexandrite laser ในการกำจัดขนของคนไทย

วิธีการศึกษา : ผู้หญิงไทย 14 คนได้รับการกำจัดขนรักแร้ด้วย long-pulsed Nd:YAG laser ที่รักแร้ข้างหนึ่ง และ long-pulsed Alexandrite laser ที่รักแร้อีกข้างหนึ่ง โดยได้รับการรักษาทุก 4 สัปดาห์รวม 3 ครั้ง ติดตามผลการรักษาอีก 12 สัปดาห์ โดย parameter ของ Nd:YAG laser คือ 10 mm, 30-50 J/cm^2, and 20-40 ms pulse duration ส่วน parameter ของ Alexandrite laser คือ 10 mm spot size, 10-23 J/cm^2, and 20-40 ms pulse duration ประเมินผลโดยเปรียบเทียบระดับความเจ็บระหว่างยิงเลเซอร์ การนับจำนวนขนรักแร้ และการถ่ายภาพรักแร้ก่อนการรักษาแต่ละครั้ง และที่ 4 และ 12 สัปดาห์ภายหลังการรักษาครบ 3 ครั้ง

ผลการศึกษา : จำนวนขนที่ลดลงโดยเฉลี่ยที่ 4 และ 12 สัปดาห์ ภายหลังการรักษาด้วย Nd:YAG laser = 35% และ 24% ตามลำดับ ส่วนการรักษาด้วย Alexandrite laser ที่ 4 และ 12 สัปดาห์ ภายหลังการรักษาจำนวนขนที่ลดลงโดยเฉลี่ย = 34% และ 22% ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการกำจัดขนด้วย Nd:YAG laser และ Alexandrite laser ที่ parameter นี้จะพบว่าไม่มีความแตกต่างทางสถิติ แต่ 14.3% ของข้างที่รักษาด้วย Alexandrite laser พบรอยคล้ำชั่วคราว ขณะที่ข้างที่รักษาด้วย Nd:YAG laser พบว่ามีอาการเจ็บขณะยิง laser มากกว่า Alexandrite laser อย่างมีนัยสำคัญ

สรุปผล : ที่ parameter ขณะนี้พบว่า long-pulsed Nd:YAG laser และ long-pulsed Alexandrite laser มีประสิทธิภาพในการกำจัดขนใกล้เคียงกัน แต่ long-pulsed Nd:YAG laser น่าจะเหมาะกับคนผิวคล้ำมากกว่า เนื่องจากมีโอกาสทำลายผิวหนังน้อยกว่า

คำสำคัญ : Melanin, Long-pulsed Nd:YAG laser, Long-pulsed Alexandrite laser

Comparative study in facial sebum level before and after treatment with long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser

Atiwat Asavapivat MD,

Montree Udompataikul MD,

Piti Palungwachira MD.

ABSTRACT :

ASAVAPIVAT A, UDOMPATAIKUL M, PALUNGWACHIRA P. COMPARATIVE STUDY IN FACIAL SEBUM LEVEL BEFORE AND AFTER TREATMENT WITH LONG PULSED ND:YAG 1,064 NM LASER.

SRINAKHARINWIROT SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Oily skin is a common skin concern. Excessive oiliness always disturbs an individual by means of unsatisfactory senses in beauty and personality leading to anxiety problems. Some oral medications can decrease sebaceous gland functions with limited period of action, and limited by several adverse effects. With advance in laser technology, some of laser systems have admitted to sebum reduction property, proved by histopathology which showed reduction in sebaceous gland sizes. This study aim to verify the efficacy of long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser in sebum reduction, which would give a benefit as an optional treatment of excessive facial oiliness.

Objectives : To compare the sebum level before and after treatment with long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser.

Materials and Methods : 120 patients with oily skin condition were conducted by setting up four sample groups, each group consist of 30 participants. They were treated with long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser at parameters and schedules set for each group (Group 1 : exposing laser in painting fashion with 4-week interval, Group 2 : exposing laser in point-by-point fashion with 4-week interval, Group 3 : exposing laser in painting fashion with 2-week interval, Group 4 : exposing laser in point-by-point fashion with 2-week interval). Split face comparisons were performed by treating on the right side of the face. Sebum measurements were obtained by sebumeter at baseline, as well as at 1, 2, 3, and 4 months of follow-up.

Results : There was statistical significant reduction of facial sebum level after laser treatment compared to the untreated side, tested by paired t-test. The gradual reduction of facial sebum level after succeeding laser treatment was observed on the treated side. The reduction rate was 36.75% in the first group, 26.52% in the second group, 45.72% in the third group, and 50.58% in the fourth group, tested by repeated ANOVA. Self assessment questionnaires showed 97.32% satisfaction in facial sebum reduction.

Conclusion : Long pulsed Nd:YAG 1,064 nm laser light is one of an effective treatment for sebum reduction. Optimal parameters and schedules are decisive to accomplish good and sustainable results.

Key words : Oily skin, Long pulsed Nd:YAG laser, Sebumeter

บทคัดย่อ:

อธิวัชร อัศวภิวัฒน์ มนตรี อุดมเพทายกุล ปิติ พลังวชิรา การศึกษาเปรียบเทียบระดับน้ำมันบนผิวหนังใบหน้าก่อนและหลังการทำการรักษาด้วยเลเซอร์ลองพัลซ์เอ็นดีแย็ก

ศูนย์ผิวหนังมศว. คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาวะผิวมันเป็นปัญหาหนึ่งที่พบได้ค่อนข้างบ่อย ภาวะที่มีน้ำมันส่วนเกินบนผิวหน้ามากจนเกินไปก่อให้เกิดความรู้สึกใบหน้าดูเหนอะหนะ ไม่น่าจับต้อง จนอาจส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากการส่งผลต่อความสวยงามของผิวพรรณ การรักษาภาวะผิวมันในปัจจุบันได้แก่การรับประทานยา แต่การใช้ยาส่งผลในการลดระดับน้ำมันบนผิวหน้าได้ไม่นานและยังอาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงอันสืบเนื่องมาจากยาได้หลายอย่าง ปัจจุบันนี้เลเซอร์บางชนิดที่ใช้ในทางการแพทย์มีประสิทธิภาพในการลดระดับน้ำมันบนผิวหนังได้ การศึกษานี้มุ่งหาความแตกต่างระหว่างระดับของน้ำมันบนผิวหนังใบหน้าของผู้รับการศึกษาก่อนและหลังการทำการรักษาด้วยเลเซอร์ลองพัลซ์เอ็นดีแย็ก ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในแง่ของการใช้เลเซอร์เพื่อเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาภาวะผิวมัน

วิธีการศึกษา : การศึกษานี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มย่อยๆ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน รวม 120 คน แล้วทำการตรวจวัดระดับน้ำมันบนผิวหนังใบหน้าก่อนการทำการรักษาโดยใช้เครื่องเซบบูมิเตอร์ จากนั้นผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับการรักษาด้วยเครื่องเลเซอร์ลองพัลซ์เอ็นดีแย็ก (Long pulsed Nd:YAG 1064 nm, Fotona Dualis®, Ljubljana, Slovenia) ในช่วงระยะเวลา 2 เดือนโดยมีการกำหนดพลังงานและการตั้งค่ารายละเอียดตามการจำแนกของผู้เข้าร่วมโครงการแต่ละกลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 ให้การรักษาด้วยเลเซอร์ทุก 4 สัปดาห์โดยใช้เทคนิคแบบระบาย กลุ่มที่ 2 ให้การรักษาด้วยเลเซอร์ทุก 4 สัปดาห์โดยใช้เทคนิคแบบจุดต่อจุด กลุ่มที่ 3 ให้การรักษาด้วยเลเซอร์ทุก 2 สัปดาห์โดยใช้เทคนิคแบบระบาย กลุ่มที่ 4 ให้การรักษาด้วยเลเซอร์ทุก 2 สัปดาห์โดยใช้เทคนิคแบบจุดต่อจุด ในระยะแรกจะให้การรักษาที่ใบหน้าด้านขวาเท่านั้น ภายหลังจากจบการศึกษาแล้วจึงนัดผู้เข้าร่วมโครงการมาทำการรักษาที่ใบหน้าด้านซ้ายต่อไปจนครบจำนวนครั้งตามเทคนิคที่ผู้เข้าโครงการวิจัยคนนั้นได้รับมาก่อนที่ใบหน้าด้านขวา ผู้เข้าร่วมการศึกษาจะได้รับการตรวจระดับน้ำมันบนผิวหนังใบหน้าโดยใช้เครื่องเซบบูมิเตอร์ทุก 4 สัปดาห์ จนครบระยะเวลาการศึกษา 4 เดือน

ผลการศึกษา : พบว่าผิวหน้าด้านที่ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์มีการลดลงของระดับน้ำมันบนผิวหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) เมื่อเทียบกับด้านที่ไม่ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์โดยใช้การทดสอบ Paired t-test ภายหลังสิ้นสุดการรักษาแล้วพบว่าผิวหน้าด้านที่ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ยังมีการลดลงของระดับน้ำมันบนผิวหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) โดยใช้การทดสอบ Repeated ANOVA ผู้เข้าร่วมโครงการกลุ่มที่ 1 มีระดับน้ำมันลดลง 36.75%, ผู้เข้าร่วมโครงการกลุ่มที่ 2 มีระดับน้ำมันลดลง 26.52% , ผู้เข้าร่วมโครงการกลุ่มที่ 3 มีระดับน้ำมันลดลง 45.72% , ผู้เข้าร่วมโครงการกลุ่มที่ 4 มีระดับน้ำมันลดลง 50.58% การประเมินความพึงพอใจโดยผู้เข้าร่วมโครงการพบว่า 97.32% รู้สึกว่าผิวมันลดลง

สรุปผล : เลเซอร์ลองพัลซ์เอ็นดีแย็กสามารถลดระดับน้ำมันบนผิวหน้าได้และถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาผู้มีภาวะผิวมัน โดยการกำหนดพลังงาน การตั้งค่ารายละเอียด และกำหนดนัดหมายในการรักษามีอิทธิพลต่อผลการรักษาและความยั่งยืนของผลลัพธ์ที่ได้

คำสำคัญ : ผิวมัน, เลเซอร์ลองพัลซ์เอ็นดีแย็ก, เซบบูมิเตอร์

Effect of cold air cooling on the incidence of postinflammatory hyperpigmentation following Q-switched Nd:YAG laser treatment of acquired bilateral nevus of Ota-like macules

Sasima Eimpunth MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD.

ABSTRACT :

EIMPUNTH S, MANUSKIATTI W, WANITPHAKDEEDECHA R. EFFECT OF COLD AIR COOLING ON THE INCIDENCE OF POSTINFLAMMATORY HYPERPIGMENTATION FOLLOWING Q-SWITCHED ND:YAG LASER TREATMENT OF ACQUIRED BILATERAL NEVUS OF OTA-LIKE MACULES.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Postinflammatory hyperpigmentation (PIH) is a common adverse effect following laser treatment in dark-skinned individuals. Treatment of PIH is difficult because there are few, if any, therapeutic options that are consistently successful. Little information is known whether PIH can be prevented or minimized.

Objective : The aim of this study was to investigate the effect of cold air cooling on the incidence of PIH following laser treatment in Asian subjects.

Materials and Methods : Twenty-three patients with acquired bilateral nevus of Ota-like macules**.** All subjects were treated with a 1,064-nm Q-switched Nd:YAG laser at an average fluence of 7.0 J/cm^2 using a 3-mm spot size. The same laser fluence was used on both sides in individual patients. One randomly selected side of the face on all subjects was cooled with a cold-air cooling device 30 seconds before and after, as well as during laser irradiation, whereas the other side was irradiated without cooling. Occurrence of PIH was objectively evaluated by measuring the Melanin Index using a spectrometer, and subjectively assessed by a non-treating physician before treatment and once weekly for a total period of 4 weeks.

Results : Of the 21 subjects who completed the study, 13 (61.9%) subjects versus 5 (23.8%) subjects developed PIH on the cooled and uncooled sides, respectively. One subject (4.8%) had PIH on both cooled and uncooled sides, whereas two subjects (9.5%) did not experience PIH. Cooled sides were significantly more likely to become hyperpigmented after laser irradiation than uncooled sides (odds ratio, 5; 95% confidence interval, 1.13, 23.47; *P*=.03). The clinical evaluation corresponded to the spectrometer reading.

Conclusion : The present study suggests that epidermal cooling with cold air is associated with an increased risk of PIH following Q-switched Nd:YAG laser treatment.

Key words : Postinflammatory hyperpigmentation (PIH), Acquired bilateral nevus of Ota-like macules (ABNOMs), Cold-air cooling

บทคัดย่อ:

ศศิมา เอี่ยมพันธ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ รังสิมา วณิชภักดีเดชา การศึกษาผลของการพ่นลมเย็นต่ออุบัติการณ์ของการเกิดรอยคล้ำภายหลังการรักษากระลึกด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยท

ศูนย์เลเซอร์ผิวหนังศิริราช ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การเกิดรอยคล้ำภายหลังการรักษาด้วยเลเซอร์เป็นปัญหาที่พบบ่อยในคนผิวคล้ำ การรักษาอาการนี้ยังได้ผลไม่ดีนัก ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและลดโอกาสการเกิดรอยคล้ำนี้ยังมีน้อยมาก

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาผลของการพ่นลมเย็นต่ออุบัติการณ์การเกิดรอยคล้ำภายหลังการรักษาด้วยเลเซอร์

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยโรคกระลึก (กระโฮริ) จำนวน 23 ราย ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยทที่ช่วงความยาวคลื่น 1064 นาโนเมตร ความหนาแน่นของพลังงานเฉลี่ย 7 จูลต่อตารางเซนติเมตร โดยใช้หัวยิงขนาด 3 มิลลิเมตร ใบหน้าสองข้างของผู้ป่วยทุกรายได้รับการรักษาด้วยความหนาแน่นของพลังงานเท่ากัน ใบหน้าซีกหนึ่งของผู้ป่วยทุกรายจะได้รับการสุ่มเพื่อทำการพ่นด้วยลมเย็นเป็นเวลา 30 วินาที ก่อนและหลังเลเซอร์ และขณะเลเซอร์ส่วนใบหน้าอีกซีกหนึ่งไม่ได้รับการพ่นลมเย็น อุบัติการณ์การเกิดรอยคล้ำได้รับการติดตามทุกสัปดาห์เป็นเวลา 4 สัปดาห์ โดยการสังเกตด้วยตาเปล่า และการวัดดัชนีเมลานินด้วยสเป็คโตรมิเตอร์

ผลการศึกษา : ข้อมูลจากผู้ป่วยจำนวน 21 รายที่ได้รับการติดตามจนครบเวลา พบว่าผู้ป่วย 13 ราย (61.9%) เกิดรอยคล้ำในด้านที่ได้รับการพ่นลมเย็น ในขณะที่ผู้ป่วย 5 ราย (23.9%) เกิดรอยคล้ำในด้านที่ไม่ได้รับการพ่นลมเย็น ผู้ป่วย 1 ราย (4.8%) เกิดรอยคล้ำขึ้นทั้งข้างที่พ่นและไม่พ่นลมเย็น ผู้ป่วย 2 ราย (9.5%) ไม่เกิดรอยคล้ำทั้งสองข้าง รอยโรคข้างที่พ่นลมเย็นมีโอกาสเกิดรอยคล้ำมากกว่าข้างที่ไม่ได้พ่น (odds ratio, 5; 95% confidence internal, 1.13, 23.47; P=0.03) การวัดด้วยสเป็คโตรมิเตอร์ให้ผลที่สอดคล้องกัน

สรุปผล : การศึกษานั้นพบว่าการพ่นลมเย็นที่ผิวหนังเพิ่มโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดรอยคล้ำภายหลังการรักษาด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยท

คำสำคัญ : รอยคล้ำ, กระลึก (กระโฮริ), การพ่นลมเย็น

Treatment of Freckles and Solar Lentigines Using A Long-Pulsed Alexandrite Laser in Asian Skin : A Pilot Study

Manassaya Samranrat MD,

Suthep Jerasuthus MD.

ABSTRACT :

SAMRANRAT M, JERASUTHUS S. TREATMENT OF FRECKLES AND SOLAR LENTIGINES USING A LONG-PULSED ALEXANDRITE LASER IN ASIAN SKIN : A PILOT STUDY.

LION SUPANNAHONG DERMATOLOGY CLINIC, BANGKOK, THAILAND.

Background : Solar freckles and solar lentigines are benign hyperpigmented spots occurring on sun-damaged skin. Alexandrite laser was approved by FDA (USA) for hair removal therapy and has been previously used to treat the hyperpigmented lesions, but there are few reports about long-pulsed mode for treatment solar freckles and solar lentigines in Asian skin.

Objectives : To evaluate the safety and the efficacy of long-pulsed alexandrite laser for treating freckles and solar lentigines in Asian skin.

Meterials and Methods : 9 Thai female with freckles or solar lentigines were treated with alexandrite laser (Apogee Elite, Cynosure, INC.) Wavelength 755 nm with a spot size of 5 mm, pulsed width of 0.5 ms, and a fluence of 15 J/cm^2. The treatment session ranged from 1-5 sessions with 1 week-interval. The outcomes were objectively assessed by comparison clinical photographs before and the last available follow-up.

Results : Overall, 8 in 9 subjects (88.89%) had improvement in some degrees. Of these, 6 subjects (75%) revealed good or excellent improvement. One subject had no improvement. Side effects were generally mild and transient.

Conclusion : Long-pulsed alexandrite laser is safe, and could be an alternative way for treatment freckles and solar lentigines in Asian skin.

Key words : Freckles, Solar lentigines, Long-pulsed alexandrite laser

บทคัดย่อ:

มนัสยา สำราญรัตน์ สุเทพ จิระสุทัศน์ การรักษากระและกระแดดด้วย LONG-PULSED ALEXANDRITE LASER ในผิวชาวเอเชีย : แบบ PILOT STUDY

คลินิกผิวหนังไลออนส์สุพรรณหงส์

กระและกระแดด ถือว่าเป็นจุดด่างดำที่พบบ่อย บนผิวที่โดนแสงแดดทำร้าย ในการศึกษาที่ผ่านมา ได้มีการนำเอา long-pulsed alexandrite laser ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มักจะใช้ในการกำจัดขน มาทดลองรักษารอยจุดด่างดำต่าง ๆ พบว่าได้ผลดีพอสมควร แต่การศึกษาที่ใช้ laser ชนิดนี้ รักษากระและกระแดด ในผิวชาวเอเชีย ยังมีไม่มากนัก

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินประสิทธิภาพ และ ความปลอดภัยของการใช้ long-pulsed alexandrite laser ในการรักษากระ และ/หรือ กระแดด ในชาวเอเชีย

วิธีการศึกษา : หญิงไทย 9 คน ที่มีกระ และ/หรือ กระแดด ได้รับการรักษาด้วย long-pulsed alexandrite laser (Apogee Elite, Cynosure, Inc.) ความยาวคลื่น 755 nm., spot size 10 nm., pulsed width 0.5 ms., พลังงานคงที่ ที่ 15 J/cm^2 จำนวนครั้งในการรักษา มีตั้งแต่ 1-5 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 1 สัปดาห์ ประเมินผลโดยใช้เปรียบเทียบรูปถ่ายก่อนรักษา และ รูปถ่ายจากการตรวจติดตามผลครั้งล่าสุดที่ทำได้

ผลการศึกษา : จากผู้ป่วยทั้งหมด, 8 คน (88.89%) มีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น โดย 6 คน จาก 8 คน (75%) รอยกระ และ/หรือ กระแดด จางลงในระดับดี หรือดีมาก แต่มีผู้ป่วย 1 คน ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผลข้างเคียงจากการรักษาค่อนข้างน้อย และเป็นแค่ชั่วคราว

สรุปผล : long-pulsed alexandrite laser มีความปลอดภัยในการใช้งาน และถือเป็นทางเลือกหนึ่งในการรักษากระ และ/หรือ กระแดด บนผิวชาวเอเชีย

คำสำคัญ : กระ และ/หรือ กระแดด, long-pulsed alexandrite laser

Carbon Dioxide Therapy for Localized Lipolysis : Blood Test and Histopathological Study

Suhattaya Angsuwarangsee MD,

Niwat Polnikorn MD.

ABSTRACT :

ANGSUWARANGSEE S, POLNIKORN N. CARBON DIOXIDE THERAPY FOR LOCALIZED LIPOLYSIS : BOOOD TEST AND HISTOPATHOLOGICAL STUDY.

KASEMRAD AESTHETIC CENTER, KASEMRAD PRACHACHUEN HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background : Carbon dioxide (CO2) therapy was introduced to Thailand a few years ago for the treatment of localized fat accumulation. Eventhough its efficacy has been widely accepted, there are few studies about the effect of this therapy to blood lipid, liver function and histopathologic changes of the treated tissues.

Objectives : To asses the changes of blood lipid profile, blood liver function test and histopathology in the patients received CO2 therapy.

Materials and Methods : 6 patients received transcutaneous administration of CO2 gas into subcutaneous tissue of abdominal skin at the rate 200 ml/min for at least total 1000 ml in each treatment (using CARBONNIQUE by TNC SPECTRONICS, Thailand). The treatments were performed twice weekly for 8 sessions. Clinical improvement was assessed by measurement of abdominal circumsference and skinfold thickness. Blood test for cholesterol, triglyceride, HDL-cholesterol, LDL-cholesterol, serum glutamic oxaloacetic transaminase (SGOT) and serum glutamic pyruvic transaminase (SGPT) and alkaline phosphatase were done at baseline, 1 hour, 24 hours and 1 month post-treatment. 4 patients were performed skin biopsy of the treated areas at baseline, 24 hours and 1 month post-treatment.

Results : All cases showed clinical improvement after treatment. They all had no increment in blood lipid and liver function test pre- and post- treatment. The histopathological studies showed fat cells lysis at 24 hours after treatments. At 1 month, the histopathological studies were normal with no evidence of any inflammation or scarring in the subcutaneous tissues.

Conclusion : CO2 therapy for localized lipolysis did not induce significant changes of blood lipid and liver profile. Histopathology showed fat cells lysis in the early phase of treatment but no evidence of inflammation and scarring after repeated treatment at 1 month period.

Key words : Carbon Dioxide therapy, Localize lipolysis

บทคัดย่อ:

สุหัทยา อังสุวรังษี นิวัติ พลนิกร การเปลี่ยนแปลงของผลเลือดและผลตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยาในผู้ป่วยที่รับการรักษาไขมันสะสมเฉพาะที่ด้วยการฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์

ศูนย์สุขภาพผิวและความงาม โรงพยาบาลเกษมราษฎร์ประชาชื่น

การสลายไขมันสะสมเฉพาะที่โดยวิธีฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์ ได้รับความนิยมมากขึ้น แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงผลกระทบต่อไขมันในเลือดและการเปลี่ยนแปลงของการทำงานตับ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางพยาธิวิทยาในระยะยาว

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงไขมันในเลือด การทำงานตับ และพยาธิสภาพของชิ้นเนื้อบริเวณที่รับการรักษา ในผู้ที่รับการสลายไขมันสะสมเฉพาะที่โดยวิธีฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วย 6 รายได้รับการฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์ผ่านทางผิวหนังเข้าไปยังชั้นไขมันใต้ผิวหนังบริเวณหน้าท้อง ด้วยอัตราเร็ว 200 มล.ต่อนาที รวมไม่ต่ำกว่า 1000 มล.ในการรักษาแต่ละครั้ง (โดยใช้เครื่อง CARBONNIQUE by TNC SPECTRONICS, Thailand) ผู้ป่วยจะรับการฉีดกาซสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 8 ครั้ง ประเมินผลการรักษาด้วยการวัดเส้นรอบเอวและความหนาของชั้นไขมัน มีการตรวจระดับไขมันในเลือดและเอ็นซัมย์ตับ ก่อนการรักษา, 1 ชั่วโมง, 24 ชั่วโมง และ 1 เดือน ผู้ป่วย 4 ราย ได้รับการตัดชิ้นเนื้อบริเวณที่รักษา ก่อนการรักษา, 24 ชั่วโมง และ 1 เดือน เพื่อส่งตรวจทางพยาธิวิทยา

ผลการศึกษา: หลังสิ้นสุดการรักษา ทุกรายมีการลดลงของไขมันสะสมเฉพาะที่ ไม่พบการเพิ่มขึ้นของไขมันในเลือดและเอ็นซัมย์ตับ ผลตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยาพบว่ามีการตายของเซลล์ไขมันที่ 24 ชั่วโมงหลังการรักษา การตรวจชิ้นเนื้อที่ 1 เดือนไม่พบความผิดปกติของเซลล์ไขมัน

สรุปผล: จากการศึกษาเบื้องต้น ไม่พบว่าการสลายไขมันสะสมเฉพาะที่โดยวิธีฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์ ก่อให้เกิดผลเสียแก่ไขมันในเลือด และเอ็นซัมย์ตับ การเปลี่ยนแปลงทางพยาธิวิทยาพบการตายของเซลล์ไขมันในระยะแรกหลังการรักษา แต่ไม่พบการเปลี่ยนแปลงของพยาธิวิทยาผิวหนังหลังทำการรักษาซ้ำเป็นเวลานาน 1 เดือน

คำสำคัญ : การฉีดกาซคาร์บอนไดออกไซด์, สลายไขมันเฉพาะที่

Dermatology life Quality Index, Willingness to Pay and Time Trade-off in Thais with Facial Port-wine Stain and Nevus of Ota

Penvadee Bumpenboon MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD,

Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

BUMPENBOON P, MANUSKIATTI W, WANITPHAKDEEDECHA R, KULTHANAN K. DERMATOLOGY LIFE QUALITY INDEX, WILLINGNESS TO PAY AND TIME TRADE-OFF IN THAIS WITH FACIAL PORT-WINE STAIN AND NEVUS OF OTA.

SIRIRAJ SKIN LASER CENTER, DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Facial port-wine stain (PWS) and nevus of Ota are common birthmarks causing a significant psychological impact on the quality of life of the patients. This impact maybe underestimated by the public.

Objectives : To assess the impact of facial PWS and nevus of Ota on quality of life in Thais by using the Dermatologic Life Quality Index (DLQI), willingness to pay (WTP) and time trade-off (TTO).

Materials and Methods : A single center, cross-sectional study that in 36 Thai patients with either facial PWS or nevus of Ota who attended skin laser clinic, Siriraj Hospital between May 2006 to December 2006. Thai version DLQI, a willingness-to-pay and a time trade-off questions were used as tools to assess the patients' quality of life.

Results : Of 36 patients, 8 (22.2%) were males and 28 (77.8%) were females with the mean age of 32.4 $\pm$ 14.7 years with a range of 15-82 years. There were 14 patients (38.9%), and 22 patients (61.1%) with facial PWS, and nevus of Ota, respectively. The mean DLQI score was 5.5 $\pm$ 5.3, ranging from 0 to19. There were the possible correlations between WTP with TTO and DLQI, in contrast to TTO which was independent to DLQI. However, there were no statistical differences between DLQI of each sex but the types of the lesions had significant impacts on DLQI.

Conclusion : Facial PWS and nevus of Ota had significant impact on quality of life in Thai individuals. This maybe used as a basis for health economic evaluations.

Key words : Quality of life, willingness to pay, time trade-off, port-wine stain, nevus of Ota

บทคัดย่อ:

เพ็ญวดี บำเพ็ญบุญ วรพงษ์ มนัสเกียรติ รังสิมา วณิชภักดีเดชา กนกวลัย กุลทนันทน์ **การศึกษาคุณภาพชีวิตในคนไทยที่มีปานแดงและปานโอตะบริเวณใบหน้า**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ปานแดงและปานโอตะบริเวณใบหน้าเป็นรอยตำหนิโดยกำเนิด (birthmark) ที่พบได้บ่อยและทำให้เกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจและคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยที่เป็น ซึ่งผลกระทบเหล่านี้มีความสำคัญและในปัจจุบันปัญหาเหล่านี้ยังถูกละเลยจากสังคมทั่วไป

วัตถุประสงค์ : เพื่อทำการศึกษาคุณภาพชีวิตในคนไทยที่มีปานแดงและปานโอตะบริเวณใบหน้า โดยอาศัยการตอบแบบสอบถาม DLQI และ คำถามสมมุติเกี่ยวกับความยินดีที่จะจ่ายค่ารักษาพยาบาล (willingness to pay; WTP) และการยอมเสียเวลาเพื่อการรักษา (time trade-off; TTO)

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยคนไทยที่มีปานแดง (PWS) หรือปานโอตะบริเวณใบหน้าจำนวน 36 ราย ที่มาขอรับการตรวจรักษาที่คลินิกเลเซอร์ผิวหนัง ตึกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลศิริราช ระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 รวมระยะเวลา 8 เดือน โดยผู้ป่วยตอบแบบสอบถาม DLQI ฉบับภาษาไทย และ คำถามสมมุติ WTP และ TTO ด้วยตัวเอง

ผลการศึกษา : ผู้ป่วย 36 ราย เป็นผู้ป่วยชาย 8 ราย (22.2%) และ ผู้ป่วย หญิง 28 ราย (77.8%) อายุตั้งแต่ 15-82 ปี อายุเฉลี่ย 32.4$\pm$14.7 ปี โดยมีผู้ป่วย PWS จำนวน 14 ราย (38.9%) และ ปานโอตะจำนวน 22 ราย (61.1%) คะแนนรวมเฉลี่ยของ DLQI คือ 5.5$\pm$5.3 (คะแนนตั้งแต่ 0-19) คะแนนรวม DLQI ที่สูงขึ้นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับ WTP ที่เพิ่มขึ้น ($p<0.05$) แต่ไม่สัมพันธ์กับ TTO และไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนรวมเฉลี่ยของ DLQI ในแต่ละเพศ นอกจากนั้นยังพบว่าคะแนนรวมเฉลี่ยของ DLQI ในผู้ป่วยปานโอตะมีค่าสูงกว่าผู้ป่วย PWS อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p<0.05$)

สรุปผล : ปานแดง (PWS) และปานโอตะบริเวณใบหน้ามีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยจากการประเมินโดยการใช้แบบสอบถาม DLQI และ คำถาม WTP, TTO ซึ่งน่าจะมีประโยชน์ในการประเมินทางด้านของเศรษฐศาสตร์สุขภาพและเป็นแนวทางในการให้การรักษาแบบองค์รวมในอนาคตต่อไป

คำสำคัญ : คุณภาพชีวิต, ความยินดีที่จะจ่ายค่ารักษาพยาบาล, การยอมเสียเวลาเพื่อการรักษา, ปานแดง, ปานโอตะ

Acne scar treatment using dermal needling combined with subcision : 10 case series from Ramathibodi Hospital

Chanitwan Treewittayapoom MD,

Suthida Suwanachote MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

TREEWITTAYAPOOM C, SUWANACHOTE S, WATTANAKRAI P. ACNE SCAR TREATMENT USING DERMAL NEEDLING COMBINED WITH SUBCISION: 10 CASE SERIES FROM RAMATHIBODI HOSPITAL

DERMATOLOGIC SURGERY UNIT, DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Acne scars are a common sequalae after inflamed acne. The conventional surgical treatment modalities may include punch excision for ice pick scar, subcision for rolling scar, punch elevation for boxcar scar and local steroid injection for hypertrophic scar. Laser treatments include ablative and non-ablative resurfacing which both need expensive equipment. Non ablative lasers may produce only subtle changes after several costly treatments while ablative resurfacing may induce post treatment complication such as hyperpigmentation and hypopigmentation which are very common in Asian skin type. Dermal needling is a novel therapy which has recently gained much popularity because of the low cost and high effectiveness.

Objective : This pilot study was designed to evaluate the results and complications of dermal needling combined with subcision in the treatment of acne scars in Thai patients.

Methods : 10 patients with moderate to severe bilateral facial atrophic acne scarring were enrolled. Patients were scheduled to perform 3 consequent sessions of dermal needling with 1 month interval between each session. Subcision was done during the dermal needling procedure. Baseline digital photography and chromameter measurement of skin color was performed. Follow up, serial digital photography and chromameter assessment was done every 3 days during the first week after each procedure, then once every week until the next needling procedure. At the end of the 3rd treatment, physician global assessment was done. Subjective assessment and pain score was done by each patient.

Results : During our follow-up period of 3 months, no serious complications were observed. All patients tolerated the treatments well and were satisfied with the improvement of the acne scar.

Conclusion : Dermal needling with subcision is an interesting combination for the treatment of atrophic acne scar.

Key words : Acne scar, Dermal needling, Subcision

บทคัดย่อ:

ชนิตว์วัณณ์ ตรีวิทยาภูมิ สุธิดา สุวรรณโชติ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การรักษารอยแผลเป็นจากสิวด้วยวิธี DERMAL NEEDLING ร่วมกับวิธีการเลาะพังผืดใต้ผิว

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

แผลเป็นจากสิวเป็นภาวะที่พบได้บ่อย ตามหลังสิวอักเสบ การรักษารอยแผลเป็นจากสิวทำได้หลายวิธี เช่นการผ่าตัดตกแต่งแผลเป็น การลอกผิวด้วยกรด การลอกผิวด้วยเลเซอร์ (Ablative laser resurfacing) การใช้เลเซอร์กระตุ้นคอลลาเจนแบบไม่มีแผล (Nonablative laser collagen stimulation) การรักษาด้วยเลเซอร์ มักมีข้อจำกัด เนื่องจากอุปกรณ์มีราคาแพง ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการรักษาสูง การกระตุ้นคอลลาเจนแบบไม่มีแผลต้องทำหลายครั้ง และสามารถกระตุ้นให้แผลตื้นขึ้นได้จำกัด ขณะที่การลอกผิวด้วยเลเซอร์สามารถทำให้ผิวเรียบได้มากกว่า แต่มักเกิดผลข้างเคียง เช่น รอยดำหรือรอยด่าง ได้บ่อยในคนที่มีสีผิวเข้ม Dermal Needling เป็นวิธีรักษารอยแผลเป็นจากสิวที่น่าสนใจ เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายประหยัดกว่าการรักษาด้วยเลเซอร์ ซึ่งหากได้ผลดี น่าจะเป็น ทางเลือกในการรักษารอยแผลหลุมสิว

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของการทำ Dermal Needling ร่วมกับการเลาะพังผืดใต้ผิวในการรักษารอยแผลเป็นจากสิวในผู้ป่วยคนไทย

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยที่มีรอยแผลหลุมสิวบริเวณใบหน้าทั้ง 2 ข้างจำนวน 10 ราย จะได้รับการรักษาด้วยวิธี Dermal Needling ร่วมกับ Subcision บริเวณใบหน้าทั้งสองข้าง ทั้งหมด 3 ครั้ง ห่างกันครั้งละ 4 สัปดาห์ บันทึกลักษณะของรอยแผลเป็นจากสิว ด้วยภาพถ่ายจากกล้องดิจิตอล วัดสีผิวด้วยเครื่อง Chromameter ก่อนการรักษา หลังการรักษา3 วันแรก และติดตามผลการรักษาทุก 1 สัปดาห์ จนครบการรักษา 3 ครั้ง หลังสิ้นสุดการรักษา แพทย์จะประเมินผลการรักษาจากภาพถ่าย ผู้ป่วยจะประเมินความพอใจ ผลข้างเคียงและความเจ็บปวด

ผลการศึกษา : จากการติดตามผลการรักษาเป็นเวลา 3 เดือน ไม่พบผลข้างเคียงรุนแรง ผู้ป่วยทนต่อความเจ็บปวดระหว่างการรักษาได้ และพอใจผลการรักษา

สรุปผล : การรักษารอยแผลเป็นจากสิวด้วยวิธี Dermal needling ร่วมกับวิธีการเลาะพังผืดใต้ผิว น่าจะเป็น ทางเลือกที่น่าสนใจ ในการรักษารอยแผลเป็นจากสิว

คำสำคัญ : รอยแผลเป็นจากสิว, Dermal needling, การเลาะพังผืดใต้ผิว, Subcision

Efficacy of ALA-PDT VS blue light in the treatment of acne

Ratsanee Akaraphan MD,

Wiset Kanjanawanitchkul MD,

Pimonpun Gritiyarangsan MD.

ABSTRACT :

AKARAPHAN R, KANJANAWANITCHKUL W, GRITIYARANGSAN P. EFFICACY OF ALA-PDT VS BLUE LIGHT IN THE TREATMENT OF ACNE.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Photodynamic therapy (PDT**)** is based on the principle of using light excitation of wavelength-specific endogenous or exogenous photosensitizer to destroy the target tissue, and has shown efficacy in the treatment of certain non-melanoma skin cancer**s.** PDT using aminolevulinic acid (5-ALA) has attracted attention in the treatment of acne vulgaris.

Method : Twenty patients with moderate acne vulgaris on face were treated with four session of topical ALA-PDT with blue light (415 nm) on the right side of the face compared with blue light alone on the left side of face, each treatment being one week apart Ten percent of topical ALA was applied to acne spots on the right side of the face with a 1–hour incubation period and the entire face was treated with 48 J/cm2 of 415±5 nm light from articulated LED planar arrays . Evaluation was performed counting lesions at baseline, 4, 8, 12, and 16 weeks after the beginning of the treatment . Biophysical measurements included sebum levels and the erythema, and melanin indices.

Result : At the given assessment times the mean percent reduction in inflamed lesions counts tended to be higher in the ALA-PDT compared with the blue-light alone treated areas at 32%, 50.86%, 65.92%, and 71.11% respectively, and 20.66%, 27%, 57.66%, 56.66%, respectively, but without any statistical significance (p=0.092). There was no demonstrable significant change in sebum excretion, erythema or the melanin index after treatment. The side effects after both treatment approaches were mild.

Conclusion : Short contact 10% ALA-PDT with quasimonochromatic 415 nm blue light was superior to blue light alone in the treatment of moderate acne, with no significant adverse effects.

Key words : acne vulgaris, photodynamic therapy, aminolevulinic acid, blue light therapy

บทคัดย่อ:

รัศนี อัครพันธุ์ วิเศษ กาญจนวนิชกุล พิมลพรรณ กฤติยรังสรรค์ การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการรักษาสิวด้วย AMINOLEVULINIC ACID-PHOTODYNAMIC THERAPY กับ BLUE LIGHT

สถาบันโรคผิวหนัง

Photodynamic therapy (PDT) ได้ถูกพัฒนาขึ้นและใช้ได้ผลในการรักษา non-melanoma skin cancers ในปัจจุบัน aminolevulinic acid- photodynamic therapy (ALA-PDT) ได้ถูกนำมาใช้ในการรักษาสิวมากขึ้น

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการรักษาสิวด้วยการใช้ ALA-PDT with blue light กับ การใช้ blue light เพียงอย่างเดียว

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยที่เป็นสิวบริเวณใบหน้า ความรุนแรงปานกลาง จำนวน 20 ราย ทำการรักษาโดยใบหน้าข้างขวา ใช้ ALA-PDT with blue light (415 nm) ข้างซ้ายใช้ blue light เพียงอย่างเดียว ผู้ป่วยได้รับการรักษาทุก 1 สัปดาห์ รวม 4 ครั้ง ในแต่ละครั้งใช้ 10% ALA ทาบริเวณใบหน้าข้างขวาเฉพาะที่เป็นสิว ทิ้งไว้ 1 ชั่วโมงหลังจากนั้นผู้ป่วยได้รับการฉายแสง 415±5 nm, 48 J/cm2 ประเมินผลการรักษาโดยใช้วิธี counting lesions และวัดระดับ sebum, erythema index และ melanin index ที่ baseline, 4, 8,12 และ 16 สัปดาห์หลังเริ่มการรักษา

ผลการศึกษา : หลังสิ้นสุดการรักษา ค่าเฉลี่ยการลดลงของสิวอักเสบ ด้านที่รักษาโดย ALA-PDT เท่ากับ 32%, 50.86%, 65.92% และ 71.11% ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าด้านที่รักษาโดย blue light เพียงอย่างเดียว (20.66%, 27%, 57.66%, 56.66%) แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P=0.092) ผลการรักษาทางด้าน sebum excretion, erythema index และ melanin index ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลข้างเคียงจากการรักษาทั้งสองวิธีพบได้น้อย

สรุปผล : การรักษาสิวความรุนแรงปานกลาง ด้วย ALA-PDT with quasimonochromatic 415 nm blue light ให้ประสิทธิภาพดีกว่าการให้ blue light เพียงอย่างเดียว และไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรง

คำสำคัญ : สิว, photodynamic therapy, aminolevulinic acid, blue light therapy

The photocarcinogenic risk of narrowband UVB phototherapy : early follow-up data in Ramathibodi Hospital

Pranee Wongkitisophon MD,

Diana Sripornkitkachorn MD,

Natta Rajatanawin MD.

ABSTRACT :

WONGKITISOPHON P, SRIPORNKITKACHORN D, RAJATANAWIN N. THE PHOTOCARCINOGENIC RISK OF NARROWBAND UVB PHOTOTHERAPY: EARLY FOLLOW-UP DATA IN RAMATHIBODI HOSPITAL

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : UVB phototherapy is a common and effective treatment modality for psoriasis and other dermatologic diseases. However, limited information is available on the carcinogenic risk associated with narrowband UVB phototherapy especially in Asians.

Objective : To assess the skin cancer incidence in a population treated with narrowband UVB.

Patients and methods : All narrowband UVB currently treated patients at Ramathibodi Hospital since 1996 to 2007 were identified for Nonmelanoma skin cancer(NMSC) and Malignant melanoma(MM). Age, sex, skin type, cumulative UVB dose and carcinogenic risk factors (PUVA therapy, methotrexate) were recorded. Most patients achieving complete response were put on maintenance.

Results : Data were obtained from 50 patients. Twenty-eight of 50 (56 %) are psoriasis patients, nineteen (38%) are vitiligo patients and three (6%) are mycosis fungoides patients. Methotrexate was given in fourteen (28%) of 50 patients. The median follow up duration were 24 months (range 3 - 122 months). The median cumulative number of UVB treatments and dose were 165 treatments (range 19 - 1299) and 299.79 (range 7.46 – 1002.76) J/cm^{-2}, respectively. No evidence of Squamous cell carcinoma (SCC), Basal cell carcinoma(BCC) and MM was observed.

Conclusions : No increase incidence of NMSC and MM were detected in the narrowband UVB phototherapy patients. The evidence suggests that narrowband UVB phototherapy remains a very safe treatment modality. Our results are comparable with previously reported. To determine the true carcinogenic risk of narrowband UVB phototherapy, longer follow-up is essential.

Key words : narrow-band UVB, basal cell carcinoma, squamous cell carcinoma, malignant melanoma

บทคัดย่อ:

ปราณี วงษ์กิติโสภณ ไดอาน่า ศรีพรกิจขจร ณัฏฐา รัชตะนาวิน ความเสี่ยงต่อการมะเร็งผิวหนังในผู้ป่วยโรคผิวหนังที่รักษาด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

การรักษาโรคผิวหนังด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีเป็นการรักษาโรคสะเก็ดเงินและโรคผิวหนังชนิดอื่นๆ ที่มีประสิทธิภาพ แต่ข้อมูลความเสี่ยงต่อการเกิดมะเร็งผิวหนังจากการรักษาโรคผิวหนังด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบในคนเอเชียขณะนี้ยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินอุบัติการณ์เกิดมะเร็งผิวหนังในกลุ่มประชากรที่รักษาโรคผิวหนังด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบ

วิธีการศึกษา : ประชากรที่รักษาโรคผิวหนังด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบทั้งหมดเริ่มรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดีตั้งแต่พ.ศ.2539-2550 ได้รับการบันทึกและจำแนกข้อมูลทางด้านมะเร็งผิวหนังชนิด Nonmelanoma skin cancer (NMSC) และ Malignant melanoma (MM), อายุ, เพศ, ชนิดสีผิว, ปริมาณแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีสะสม และปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดมะเร็ง เช่น การได้รับยา metrotrexate ผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่ได้รับการรักษาจนผื่นหายแล้วจะได้รับการรักษาฉายแสงต่อเนื่องเพื่อควบคุมโรค

ผลการศึกษา : ข้อมูลจากผู้ป่วย 50 คน, 28คน (56%) เป็นโรคสะเก็ดเงิน, 19คน (38%) เป็นโรคด่างขาว, 3คน (6%) เป็นโรคmycosis fungoides, มีผู้ป่วยได้รับ metrotrexate 14 คน (28%), ช่วงติดตามผลการรักษาโดยเฉลี่ยคือ24เดือน (3-122 เดือน), จำนวนการรักษาด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบโดยเฉลี่ย165ครั้ง (19-1299ครั้ง) และเป็นปริมาณแสงสะสมโดยเฉลี่ย 299.79 จูลต่อตารางเซนติเมตร (7.46-1002.76จูลต่อตารางเซนติเมตร)
ไม่พบว่ามีมะเร็งชนิด squamous cell carcinoma(SCC), basal cell carcinoma(BCC) และ MM แต่อย่างใด

สรุปผล : ไม่พบอัตราเสี่ยงเพิ่มขึ้นในการเกิด NMSC และMM ในผู้ป่วยที่รักษาด้วยแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบ จากผลการศึกษานี้สนับสนุนว่าแสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบเป็นการรักษาที่ปลอดภัย อีกทั้งยังสอดคล้องกับรายงานอื่นก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตามการติดตามผู้ป่วยในระยะยาวยังมีความสำคัญต่อการติดตามความเสี่ยงต่อการเกิดมะเร็งผิวหนังอย่างแท้จริง

คำสำคัญ : แสงอัลตร้าไวโอเล็ตบีชนิดคลื่นแคบ, มะเร็งผิวหนังbasal cell carcinoma,
มะเร็งผิวหนังsquamous cell carcinoma, มะเร็งผิวหนังmalignant melanoma

Vitiligo in children

Arucha Treesirichod MD,

Wanida Limpongsanurak MD,

Srisupalak Singalavanija MD.

ABSTRACT:

TREESIRICHOD A, LIMPONGSANURAK W, SINGALAVANIJA S. VITILIGO IN CHILDREN.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF PEDIATRICS, QUEEN SIRIKIT NATIONAL INSTITUTE OF CHILD HEALTH, BANGKOK THAILAND.

Background : Vitiligo occurs with a frequency of 0.5-2% in various populations and is classified into several subtypes by its clinical presentation. An increased prevalence of autoimmune thyroiditis in adult patients with vitiligo has been described. This association has scarcely been studied in children.

Objectives : To study the clinical and epidemiologic profile of childhood vitiligo and assess for the presence of thyroid dysfunction.

Materials and Methods: Forty-four children with vitiligo were studied by physical examination and labolatory studies. Information about the age, sex, age of onset and diagnosis, distribution, family history and associated symptoms were recorded. Serum total T4, total T3, TSH and antithyroid antibodies were also measured.

Results : Of the 44 children, 19(43.2%) were boys and 25(56.8%) were girls. The mean age was 7.8 years, ranging from 1.3-14.3 years. The mean age at onset was 6.2 years, ranging from 1-13.3 years. Focal type was the most common type (38.6%), followed by segmental (29.5%), acrofacial (11.4%), vulgaris (18.2%) and mixed type (2.3%). The most common site was head/neck area (60.4%) followed by trunk (15.5%) lower limbs (15.5%),and upper limbs (8.6%). Majority of the children had limited disease involving less than 10% body surface area. Poliosis was present in 16 patients (36.4%), halo nevi was observed in 1 patient (2.3%). Four patients (9.1%) had a family history of vitiligo. Of total 25 patients with complete laboratory studies, only 1 patient (4%) had an associated autoimmune thyroiditis without symptoms.

Conclusion : Vitiligo in children is slightly prominent in girl and majority of the children has limited disease involving less than 10% of their body area. Although the association with autoimmune thyroiditis which are commonly found in adults seem to be less common in children, routine screening for these diseases may be necessary. Further studies need to be performed.

Key words : Vitiligo, Thyroid dysfunction, Children

บทคัดย่อ:

อรุชา ตรีศิริโชติ วนิดา ลิ้มพงศานุรักษ์ ศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช โรคด่างขาวในเด็ก

หน่วยโรคผิวหนัง กลุ่มงานอายุรกรรม สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

โรคด่างขาวมีอุบัติการณ์ของโรคร้อยละ 0.5-2 ในประชากรทั่วไป แบ่งออกได้หลายชนิด มีการศึกษาพบว่าความชุกของโรค autoimmune thyroiditis ในผู้ป่วยโรคด่างขาวในผู้ใหญ่มีมากขึ้น ส่วนในผู้ป่วยโรคด่างขาวในเด็กยังมีการศึกษาน้อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาอาการและระบาดวิทยาของโรคด่างขาวในผู้ป่วยเด็ก และตรวจหาภาวะการทำงานผิดปกติของต่อมธัยรอยด์

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยเด็กที่เป็นโรคด่างขาวจะได้รับการตรวจร่างกาย ตรวจทางห้องปฏิบัติการ และบันทึกข้อมูล อายุ เพศ อายุที่เริ่มปรากฏรอยโรค การกระจายของรอยโรค ประวัติครอบครัว อาการร่วมอื่นๆ ร่วมกับตรวจระดับ T4, T3, TSH และ antithyroid antibody

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยจำนวน 44 คน เป็นเพศชาย 19 คน (ร้อยละ 43.2) เพศหญิง 25 คน (ร้อยละ 56.8) อายุเฉลี่ย 7.8 ปี (1.3-14.3 ปี) อายุเฉลี่ยที่เริ่มปรากฏรอยโรคเฉลี่ย 6.2 ปี (1-13.3 ปี) พบเป็นชนิด focal มากที่สุดร้อยละ 38.6 ชนิด segmental ร้อยละ 29.5 ชนิด acrofacial ร้อยละ 11.4 ชนิด vulgaris ร้อยละ 18.2 และชนิด mixed ร้อยละ 2.3 ตำแหน่งที่พบมากที่สุดได้แก่บริเวณศีรษะและลำคอร้อยละ 60.4 บริเวณลำตัวร้อยละ 15.5 บริเวณขาร้อยละ 15.5 และบริเวณแขนร้อยละ 8.6 ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีรอยโรคตามพื้นที่ผิวร่างกายน้อยกว่าร้อยละ 10 อาการร่วมอื่นที่พบได้แก่ poliosis ร้อยละ 36.4 halo nevi ร้อยละ 2.3 มีประวัติโรคด่างขาวในครอบครัวร้อยละ 9.1 ผลการตรวจการทำงานของต่อมธัยรอยด์ 25 คน พบว่าตรวจพบ thyroid antibody 1 คน โดยไม่มีอาการแสดงของโรคต่อมธัยรอยด์

สรุปผล : โรคด่างขาวในเด็ก พบในผู้ป่วยเพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย ส่วนใหญ่มีรอยโรคตามพื้นที่ผิวร่างกายน้อยกว่าร้อยละ 10 แม้ว่าพบความสัมพันธ์ระหว่างโรคด่างขาวและภาวะ autoimmune thyroiditis ได้น้อยในผู้ป่วยเด็ก แต่ยังอาจมีความจำเป็นในการตรวจการทำงานของต่อมธัยรอยด์ ซึ่งยังต้องการการศึกษาเพิ่มเติม

คำสำคัญ : โรคด่างขาว, เด็ก, ภาวะการทำงานผิดปกติของต่อมธัยรอยด์

Targeted broadband UVB and targeted narrowband UVB for the treatment of vitiligo, a randomized double-blind study

Jirasin Kijluakiat MD,

Pravit Asawanonda MD.

ABSTRACT :

KIJLUAKIAT J, ASAWANONDA P. TARGETED BROADBAND UVB AND TARGETED NARROWBAND UVB FOR THE TREATMENT OF VITILIGO, A RANDOMIZED DOUBLE-BLIND STUDY

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Total body narrowband ultraviolet B phototherapy is a well-established treatment modality for vitiligo. Targeted UVB phototherapy is the most recent addition to this light-based therapeutic armamentarium. Its major benefits are that only diseased skin is irradiated and fewer treatment sessions are necessary to clear the lesions.

Objective : Our purpose was to compare the efficacy of tartgeted broadband UVB with targeted narrowband UVB for induction of repigmentation in focal or generalized vitiligo.

Materials and Methods : 8 patients with focal or generalized vitiligo from the dermatology clinic at King Chulalongkorn Memorial Hospital were enrolled in this study. Two areas within the lesions that had the same characteristic were selected in each patients. One was treated with targeted broadband UVB and the other treated with targeted narrowband UVB phototherapy. The treatments were done 2 times a week for 12 weeks and take a photography every 4 week. Degree of repigmentation was assessed at week 12 by 3 dermatologist.

Results : Most patients responded to either type of phototherapy. However, each patient had variable response to treatments. Repigmentation during treatment between two groups was not statistically significant different at 4th week ($p=0.157$), 8th week ($p=1.000$) and 12th week ($p=0.564$) by Wilcoxon signed rank test.

Conclusion : We conclude that both targeted broadband UVB and targeted narrowband UVB were effective for the treatment of focal or generalized vitiligo. Targeted broadband UVB and targeted narrowband UVB may be the effective treatment of choice for patients who have a few lesions, and reduce the cumulative UVB dose for the patients.

Key words : Vitiligo, targeted broadband UVB, targeted narrowband UVB, phototherapy

บทคัดย่อ:

จิรสิน กิจลือเกียรติ ประวิตร อัศวานนท์ **การศึกษาผลของการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบและชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้างในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาว**

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย : การรักษาโรคด่างขาวปัจจุบันมีหลายวิธี การรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีเป็นวิธีการหนึ่งที่ได้ผลการรักษาดี ในปัจจุบันได้มีการพัฒนาให้มีเครื่องฉายแสงแบบเฉพาะที่ ซึ่งมีผลโดยตรงกับผิวหนังเฉพาะบริเวณรอยโรค โดยไม่มีผลต่อผิวหนังปกติของร่างกายส่วนอื่นๆ จึงเหมาะที่จะใช้กับผู้ป่วยที่มีจำนวนรอยโรคไม่มากนัก นอกจากนี้ยังไม่เคยมีผู้ทำวิจัยเปรียบเทียบการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบ และชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้างโดยใช้เครื่องฉายแสงแบบเฉพาะที่ในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาวมาก่อน

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาความแตกต่างของการเกิดเม็ดสีผิว โดยการใช้รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบและชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้างในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาว ชนิดเฉพาะที่หรือชนิดที่เป็นทั่วตัว

วิธีการศึกษา : ศึกษาผู้ป่วยที่เป็นโรคด่างขาวชนิดเฉพาะที่หรือชนิดที่เป็นทั่วตัว 8 ราย โดยผู้ป่วยแต่ละคนจะถูกเลือกรอยโรค 2 ตำแหน่งที่คล้ายคลึงกันในการรักษา แล้วสุ่มเลือกรอยโรคว่าตำแหน่งใดจะรักษาด้วยวิธีใด โดยตำแหน่งหนึ่งจะได้รับการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบอีกตำแหน่งหนึ่งจะได้รับการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้าง ทำการฉายแสงสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ทำการถ่ายรูปรอยโรคก่อนทำการศึกษาและทุก 4 สัปดาห์จนครบ 12 สัปดาห์ แล้วทำการประเมินผลโดยการเปรียบเทียบร้อยละของการเกิดเม็ดสีผิว โดยแพทย์ผิวหนัง 3 ท่าน หลังจากนั้นจึงนำมาประมวลผลทางสถิติโดยใช้วิธี Wilcoxon signed-rank Test

ผลการศึกษา : การเกิดเม็ดสีผิวในผู้ป่วยแต่ละรายมีลักษณะแตกต่างกัน ผู้ป่วยบางรายตอบสนองต่อการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบ มากกว่าการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้าง ผู้ป่วยบางรายตอบสนองต่อการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้างมากกว่าการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบ และผู้ป่วยบางรายไม่พบการตอบสนองต่อการรักษาด้วยแสงทั้ง 2 ชนิดเหมือนกัน แต่เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed-rank test พบว่า การรักษาด้วยแสงทั้ง 2 ชนิด ให้ผลการรักษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 4 สัปดาห์ (p=0.157), 8 สัปดาห์ (p=1.000) และ 12 สัปดาห์ (p=0.564)

สรุปผล : การฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบแบบเฉพาะที่ ให้ผลในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาวชนิดเฉพาะที่หรือชนิดที่เป็นทั่วตัว ไม่แตกต่างกับการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้างแบบเฉพาะที่ จึงน่าจะนำมาประยุกต์ใช้เป็นทางเลือกในการรักษาผู้ป่วยโรคด่างขาวได้มากขึ้น โดยเฉพาะผู้ป่วยที่มีรอยโรคจำนวนไม่มากนักและต้องการลดปริมาณแสงสะสมที่จะได้รับจากการรักษา

คำสำคัญ : ด่างขาว, รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงแคบ, รังสีอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวคลื่นช่วงกว้าง, การรักษาด้วยแสง

Effectiveness of 0.1% tacrolimus ointment for the treatment of childhood vitiligo

Rungthiwa Siriwattanagate MD,
Piti Palungwachira MD,
Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT:

SIRIWATTANAGATE R, PALUNGWACHIRA P, UDOMPATAIKUL M. EFFICACY OF 0.1% TACROLIMUS OINTMENT FOR THE TREATMENT OF CHILDHOOD VITILIGO.

SRINAKARINWIROT SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Vitiligo is an acquired depigmentary disorder characterized by a chronic and progressive loss of melanocytes from the epidermis. The etiopathogenesis of the disease is still not fully understood, and different therapeutic modalities are remain unmet therapeutic needs. Some of the modalities are age specific and limited by side effects. Topical tacrolimus is one of an alternative treatment for childhood vitiligo, but few reports of this topical immunomodulator in Thailand.

Objectives : To assess the effectiveness of 0.1% tacrolimus ointment in the treatment of childhood vitiligo.

Materials and Methods : A prospective study of 20 childhood patients with vitiligo. The 5-18 year patients were devoid of any topical or systemic therapy for 1 month prior to inclusion. Intervention treatment with topical tacrolimus for 20 weeks period. Main outcome measures: Photograph and vitiligo area measurement (VAM) of the lesions were taken to evaluate repigmentaion by three dermatologists unrelated to the study. Side effects and patient satisfy were recorded at clinical visits.

Results : At 20 weeks, eighteen (90%) of 20 patients achieved some repigmentation. Five patients (25%) had an excellent repigmentation (75-100%) on head and/or neck lesion. The significant improvement of vitiligo area measurement was objective found at the end of the study by repeated measures ($p<0.05$). Minimal side effects of burning, stinging and vesicles were only found in three patients (15%) with no one stopped the treatment. All of them and their parents were satisfied as good and very good results.

Conclusion : 0.1% Tacrolimus ointment can be considered as an effective alternative therapy for childhood vitiligo particularly involving the head and neck area with few transient side effects.

Key words : Childhood vitiligo, Tacrolimus, Immunomodulator

บทคัดย่อ:

รุ่งทิวา ศิริวัฒนเกตุ ปิติ พลังวชิรา มนตรี อุดมเพทายกุล การศึกษาประสิทธิผลของยาทาโครลิมุสความเข้มข้นร้อยละ 0.1 ในรูปขี้ผึ้งกับการรักษาโรคด่างขาวในเด็ก

ศูนย์โรคผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การรักษาโรคด่างขาวในเด็กยังคงเป็นปัญหาสืบเนื่องจากกลไกในการเกิดโรคนั้นยังไม่สามารถเป็นที่เข้าใจอย่างแท้จริงรวมถึงแนวทางต่างๆในการรักษายังคงไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ การรักษามาตรฐานเดิมด้วยยาทาในกลุ่มสเตียรอยด์มีปัญหาเรื่องผลข้างเคียงจากการใช้ยาเป็นเวลานานๆ โดยฉพาะผู้ป่วยเด็กที่มีการกระจายของรอยโรคมาก การรักษาบางอย่างเช่นการรักษาโดยการฉายแสง มีข้อจำกัดในกลุ่มอายุโดยคำนึงถึงผลข้างเคียงในการรักษาที่เกิดขึ้น การรักษาด้วยยาทาโครลิมุสซึ่งเป็นยาในกลุ่มอิมมูโนโมดูเลเตอร์นั้นเป็นแนวทางเลือกหนึ่งในการรักษาด่างขาวในผู้ป่วยเด็กแต่ยังมีการศึกษาน้อยโดยเฉพาะในเด็กไทย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิผลของยาทาโครลิมุสความเข้มข้นร้อยละ 0.1 ในรูปขี้ผึ้ง ในการนำมาใช้รักษาโรคด่างขาวในผู้ป่วยเด็กไทย.

วิธีการศึกษา : การศึกษาการใช้ยาทาโครลิมุสในรูปขี้ผึ้งความเข้มข้นร้อยละ 0.1% ในผู้ป่วยเด็กไทยอายุ 5 -18 ปี ที่มีรอยโรคด่างขาวโดยใช้ระยะเวลาการทายาติดต่อกันนาน 20 สัปดาห์ ทำการถ่ายภาพและวัดขนาดรอยโรคด่างขาว (Vitiligo area measurement; VAM) เพื่อนำมาประเมินการสร้างสีบนรอยโรคด่างขาวโดยแพทย์ผิวหนัง 3 ท่านที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย ทำการบันทึกผลข้างเคียงและประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยในการติดตามนัด

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยเด็กที่ร่วมในการศึกษาจำนวน 20 คน หลังสิ้นสุดการรักษา พบมีการตอบสนองโดยการสร้างสีถึง 90%(18 คน) และ ผู้ป่วยที่ได้ผลดีมาก (เกณฑ์ 75-100%) พบจำนวน 5 คน (25%) โดยพบมีการเกิดรอยโรคด่างขาวที่บริเวณศีรษะและลำคอ การดีขึ้นของรอยโรคด่างขาวอย่างมีนัยสำคัญนั้นพบได้จากการประเมินการวัดขนาดพื้นที่รอยโรคด่างขาว($p<0.05$) โดยสถิติที่ใช้คือ Repeated measures อาการรู้สึกแสบร้อนและตุ่มน้ำพบเป็นผลข้างเคียงที่เกิดเพียงเล็กน้อย(15%) และไม่รุนแรงโดยมิได้ส่งผลต่อการหยุดรักษา ผู้ป่วยและผู้ปกครองให้ความพึงพอใจมากและมากสุดต่อผลการรักษา

สรุปผล : ความเข้มข้นร้อยละ 0.1 ในรูปขี้ผึ้งเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการนำมาใช้รักษาโรคด่างขาวในผู้ป่วยเด็กไทยโดยเฉพาะรอยโรคบริเวณศีรษะและลำคอ

คำสำคัญ : โรคด่างขาวในเด็ก, ทาโครลิมุส, อิมมูโนโมดูเลเตอร์

Clinical evaluation of topical formulation of Finasteride in male Androgenetic alopecia

Pitchaya Sitticharoenchai MD,

Noppadon Noppakun MD.

ABSTRACT :

SITTICHAROENCHAI P, NOPPADON N. CLINICAL EVALUATION OF TOPICAL FORMULATION OF FINASTERIDE IN MALE ANDROGENETIC ALOPECIA

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Male Androgenetic alopecia (AGA) is a common condition of adult men. Oral Finasteride is a highly selective type 2, 5 Alpha reductase inhibitor that decreases the formation of dihydrotestosterone from testosterone. However, adverse events related to sexual function, have been reported.

Objective : The purpose of this study was to determine the effect of topical Finasteride on scalp hair count in men with AGA.

Methods : In 6 month trial, 50 men from 18 to 60 years of age with moderate to severe vertex male pattern hair loss received 0.05% topical Finasteride or placebo twice per day based on random assignment. Efficacy was determined by scalp hair counts and assessment of clinical photographs. Safety was assessed by clinical and laboratory measurements.

Result : Topical Finasteride treatment improved scalp hair count at 3 months ($P<0.01$, VS Placebo). The assessment by global photographs showed approximately 50% Global increase after treated with topical Finasteride at 6 months. No subjects reported sexual dysfunction and serum drug levels were minimal.

Conclusion : In the men with male Androgenetic alopecia, 0.05% topical Finasteride increased hair growth and improved appearance of hair in clinical trail over 6 months.

Key words : Topical Finasteride, Androgenetic alopecia

บทคัดย่อ:

พิชญา สิทธิเจริญชัย นภดล นพคุณ การประเมินผลทางคลินิก ในการรักษาผู้ป่วยชายที่มีภาวะผมร่วงจากพันธุกรรมด้วยยาทาฟีแนสเตอไรด์

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย : ภาวะผมร่วงจากพันธุกรรมในเพศชายนั้นเป็นภาวะที่พบบ่อยในประชากรทั่วไป สำหรับยาที่นำมาใช้ในการรักษานั้นคือ ฟีแนสเตอไรด์ ที่อยู่ในรูปของยากิน ซึ่งทำให้มีผลข้างเคียงต่อสมรรถภาพทางเพศได้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่าง ยาทาฟีแนสเตอไรด์ กับ ยาหลอก ในการทำให้มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนเส้นผมบนหนังศีรษะ

วิธีการทำวิจัย : ทำการศึกษาวิจัยในผู้ป่วยทั้งสิ้น 50 คน ที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี ซึ่งได้รับการวินิจฉัยว่ามีภาวะผมร่วงจากพันธุกรรม โดยนำผู้ป่วยมาแบ่งเป็น 2 กลุ่มแบบสุ่ม กลุ่มหนึ่งให้ใช้ยาทาฟีแนสเตอไรด์ ส่วนอีกกลุ่มให้ใช้ยาทาหลอก โดยทา 1 มิลลิลิตร ต่อครั้ง วันละ 2 ครั้ง และทำการนับเส้นผมทุกเดือน เป็นระยะเวลา 6 เดือน เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของจำนวนเส้นผมเปรียบเทียบกันในทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการประเมินโดยการถ่ายรูปภาพรวมของหนังศีรษะก่อนและหลังการทายาด้วย สำหรับการประเมินผลข้างเคียงนั้น อาศัยแบบสอบถามและการดูระดับยาในกระแสเลือดร่วมด้วย

ผลการวิจัย : พบว่า ยาทา ฟีแนสเตอไรด์ มีประสิทธิภาพทำให้มีการเพิ่มขึ้นของเส้นผมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P-value <0.01) เมื่อเทียบกับ ยาหลอก ตั้งแต่เดือนที่ 3 หลังจากการใช้ยาเป็นต้นไป และจากการประเมินโดยการถ่ายรูปภาพรวมของหนังศีรษะก่อนและหลังการทายา พบว่ายาทา ฟีแนสเตอไรด์ สามารถทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงโดยภาพรวมของเส้นผมที่หนังศีรษะ ได้ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ป่วยทั้งหมดที่ใช้ยา ฟีแนสเตอไรด์ เป็นระยะเวลา 6 เดือน สำหรับผลข้างเคียงนั้น ไม่พบผลต่อสมรรถภาพและความต้องการทางเพศ และระดับยาในเลือดก็อยู่ในระดับที่ต่ำมาก (<0.998 – 3.72 ng/ml)

สรุปผลการวิจัย : ในการศึกษาวิจัยเป็นระยะเวลา 6 เดือน พบว่ายาทา 0.05% ฟีแนสเตอไรด์ มีประสิทธิภาพทั้งในการลดการร่วงของเส้นผมและการเพิ่มขึ้นของเส้นผมที่ศีรษะ

คำสำคัญ : ยาทาฟีแนสเตอไรด์, ภาวะผมร่วงจากพันธุกรรม

mRNA Expression of Interferon Alpha in Common Warts Treated with Topical 5% Imiquimod Cream, a Randomized, Placebo-controlled, Double-blind Study

Ratchathorn Mornchan MD,

Wiwat Korkij MD.

ABSTRACT :

MORNCHAN R, KORKIJ W. mRNA EXPRESSION OF INTERFERON ALPHA IN COMMON WARTS TREATED WITH TOPICAL 5% IMIQUIMOD CREAM, A RANDOMIZED, PLACEBO-CONTROLLED, DOUBLE-BLIND STUDY

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF INTERNAL MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE , CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Imiquimod 5% cream, an immune response modifier, has been approved for the topical treatment of external genital warts and clinical studies suggest activity against common warts as well. The effectiveness of imiquimod in treating this disease is thought to be mediated by activation of components of the innate immune response through the production of cytokines, mainly interferon alpha, potentiating the cellular arm of acquired immune response. The exact underlying mechanisms are not fully understood.

Objective : To study mRNA levels of interferon alpha in common warts treated with topical 5% imiquimod cream in comparison with placebo under occlusion combined with 20% salicylic acid.

Methods : Twenty patients with common warts were recruited into this study. In each patient, at least two identical lesions were selected for treatment. Each identical wart was randomized to receive 5 weekly application of either 5% imiquimod cream or placebo cream under occlusion. Shave biopsies were taken from lesions at prestudy and 2th- 4th weeks. Real-time Polymerase chain reaction (PCR) for messenger (m) RNAs were used to identify cytokines, interferon (IFN)-α in these biopsies.

Results : Treatment with imiquimod, stimulated significant increases in mRNA expression for interferon (IFN)-α (P=0.05) compared with placebo. Clinically, the upregulated expression of proinflammatory cytokines, interferon (IFN)-α, correlated with local inflammation induced by imiquimod and salicylic acid.

Conclusion : For common warts, increased expression of interferon (IFN)-α has been shown to be induced by imiquimod and believed to be a major mediator of its antiviral activity.

Key words : Imiquimod, Common warts, Interferon alpha, Real Time Polymerase Chain Reaction

บทคัดย่อ:

รัชต์ธร หมอนจันทร์ วิวัฒน์ ก่อกิจ การศึกษาระดับ เอ็มอาร์เอนเอ ของอินเตอร์- ฟีรอน อัลฟา ในรอยโรคที่ใช้ยา 5% อิมิควิมอดครีม เทียบกับยาหลอกในการรักษาหูดผิวหนัง โดยมีกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย : หูดเป็นโรคผิวหนังที่พบบ่อย เกิดจากการติดเชื้อฮิวแมน แพพิลโลมา ไวรัส การรักษาหูดมีหลายวิธี ปัจจุบันยังไม่มีวิธีมาตรฐาน ยา 5% อิมิควิมอดครีมเป็นยาตัวใหม่ในกลุ่มกระตุ้นภูมิคุ้มกัน มีข้อบ่งใช้ในการรักษาหูดที่อวัยวะเพศ และมีหลายงานวิจัยแสดงถึงประสิทธิภาพที่ดีต่อหูดบริเวณผิวหนังด้วย โดยยาสามารถกระตุ้นภูมิคุ้มกัน ผ่านอินเตอร์ฟีรอน อัลฟา ซึ่งเป็นไซโตไคน์หลักในการทำงานของยานี้

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาระดับการแสดงออกของเอ็มอาร์เอ็นเอ ของอินเตอร์ฟีรอน อัลฟา (IFNα) ในรอยโรคที่ใช้ยา 5% อิมิควิมอดครีม เทียบกับยาหลอกในการรักษาหูดผิวหนัง โดยใช้ร่วมกับ 20% ซาลิไซลิก แอซิดและ แผ่นปิด

วิธีการศึกษา : ทำการศึกษาในผู้ป่วยจำนวน 20 คน ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นหูดผิวหนังชนิดธรรมดา มีลักษณะและขนาดใกล้เคียงกันมาทำการทดลองเปรียบเทียบกัน ด้านหนึ่งทายา 5% อิมิควิมอดครีม อีกด้านหนึ่งทายาหลอก ตามด้วยแผ่นปิดทั้ง 2 บริเวณ ทายา 5 ครั้งต่อสัปดาห์ ทำการตัดชิ้นเนื้อที่หูดทั้ง 2 ตำแหน่งก่อน และ 2-4 สัปดาห์หลังจากทายา นำไปวิเคราะห์หาปริมาณ เอ็มอาร์เอ็นเอ สัมพัทธ์ของอินเตอร์ฟีรอน อัลฟา ด้วยวิธีปฏิกิริยาลูกโซ่โพลีเมอร์เรสแบบบอกปริมาณ (Real-time –PCR)

ผลการศึกษา : การเปลี่ยนแปลงของอัตราส่วน (ratio change from baseline) ของระดับเอ็มอาร์เอ็นเอ ของอินเตอร์ฟีรอน อัลฟา (IFNα) ในรอยโรคหูดผิวหนังที่ได้รับยา 5% อิมิควิมอดครีม มีค่าสูงกว่าที่ได้รับยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P=0.05) โดยสังเกตพบว่าในรอยโรคหูดที่มีอาการแสดงของการอักเสบ เช่นแดง หรือลอกมาก หลังจากทายา จะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเปลี่ยนแปลงของอัตราส่วนของระดับเอ็มอาร์เอ็นเอ ของอินเตอร์ฟีรอน อัลฟาด้วย

สรุปผล : จากผลการศึกษาวิจัยนี้บ่งชี้ว่าการรักษาหูดบริเวณผิวหนังด้วยยา 5% อิมิควิมอดครีม กระตุ้นการเพิ่มขึ้นของระดับระดับเอ็มอาร์เอ็นเอ ของอินเตอร์ฟีรอน อัลฟา ซึ่งเชื่อว่าเป็นไซโตไคน์หลักในการทำงานต่อต้านไวรัสของยานี้

คำสำคัญ : อิมิควิมอด, หูดผิวหนัง, อินเตอร์ฟีรอน อัลฟา, ปฏิกิริยาลูกโซ่โพลีเมอร์เรสแบบบอกปริมาณ

Once weekly oral doses of Generic Fluconazole 200mg in the treatment of Tinea corporis and Tinea cruris

Oraparn Techaritpitak MD,

Anita Kruavit MD,

Manotham Usaho MD,

Sirinant Nakwan MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT :

TECHARITPITAK O, KRUAVIT A, USAHO M, NAKWAN S, RAJATANAVIN N. ONCE WEEKLY ORAL DOSES OF GENERIC FLUCONAZOLE 200MG IN THE TREATMENT OF TINEA CORPORIS AND TINEA CRURIS

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Tinea corporis and Tinea cruris are common superficial fungal infections caused by dermatophytes. Numbers of topical antifungal preparations are available for the treatment of superficial dermatophytosis. However, in the case of widespread infections and multiple sites of infection, the topical application is inconvenience, less effective and expensive. Once weekly oral fluconazole is effective in the treatment of a wide variety of superficial fungal infection and the total cost of generic treatment with fluconazole will be only 24 baht.

Objective : To evaluate efficacy of oral once weekly dose of generic Fluconazole 200 mg over 6 weeks.

Methods : An open, noncomparative study, Tinea corporis and Tinea cruris patients were treated with generic Fluconazole 200 mg once weekly for 6 weeks. Clinical and mycologic assessments were performed before treatment, at the end of treatment and at 4 weeks after treatment. All adverse events were recorded.

Result : Thirty-five patients were enrolled in the study. Twenty-six patients were diagnosed as superficial dermatophyte infection. After 6 week of treatment, both KOH and fungal culture were negative in twenty-three patients (88.46% efficacy). No patients experienced adverse events.

Conclusion : Fluconazole 200mg once weekly for 6 weeks is cost-effective and safe regimen in the treatment of Tinea corporis and Tinea cruris.

Key words : Fluconazole, once-weekly, tinea corporis, tinea cruris

บทคัดย่อ:

อรพรรณ เตชฤทธิพิทักษ์ อนิตา เครือวิทย์ มโนธรรม อุสาโห สิรินันท์ นาขวัญ ณัฏฐา รัชตะนาวิน

การรักษาโรคกลาก TINEA CORPORIS/CRURIS ด้วยยา FLUCONAZOLE ชนิดรับประทานที่ผลิตในประเทศไทย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคกลากเป็นโรคติดเชื้อราที่ผิวหนังที่พบบ่อยและสามารถรักษาได้ผลดีด้วยยาทาภายนอก แต่การรักษาอาจไม่ได้ผลดีในกรณีที่รอยโรคกว้างหรือกระจายหลายตำแหน่ง ยา Fluconazole เป็นยารับประทานรักษาการติดเชื้อราที่ราคาถูกสะดวกในการรับประทานและได้ผลดี ครอบคลุมการติดเชื้อราทั้งชนิด Dermatophytes และ candida ที่พบที่ผิวหนังบ่อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการรักษาโรคกลาก (Tinea corporis/cruris) ด้วยการรับประทานยา fluconazole ที่ผลิตในประเทศไทยขนาด 200 มก. สัปดาห์ละ 1 ครั้งติดต่อกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์

วิธีการศึกษา : เป็นการศึกษาแบบเปิด ไม่มีกลุ่มเปรียบเทียบ ในผู้ป่วยโรคกลาก (Tinea corporis/cruris) ด้วยการรับประทานยา fluconazole ที่ผลิตในประเทศไทยขนาด 200 มก. สัปดาห์ละ 1 ครั้งติดต่อกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ มีการประเมินผลการรักษาประกอบด้วยอาการทางคลินิก การตรวจหาเชื้อราด้วยกล้องจุลทรรศน์และการเพาะเชื้อหลังรักษาครบและอีก 4 สัปดาห์หลังสิ้นสุดการรักษา และการประเมินผลข้างเคียงจากการรักษา

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยทั้งหมดจำนวน 35 ราย อาการและอาการแสดงของโรคกลากในผู้ป่วยส่วนใหญ่ดีขึ้นชัดเจนหลังได้รับการรักษาครบ6 สัปดาห์ จากการเพาะเชื้อมีผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยติดเชื้อโรคกลาก26 รายหลังการรักษาครบ6 สัปดาห์ให้ผลหายขาด 23 รายมีประสิทธิภาพคิดเป็น 88.46% และ พบการกลับเป็นซ้ำในผู้ป่วยเพียง 1 ราย ไม่พบผลข้างเคียงในผู้ป่วยรายใด

สรุปผล : การใช้ยา Fluconazole ที่ผลิตในประเทศไทย ขนาด 200 มก.สัปดาห์ละ 1 ครั้งติดต่อกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์มีความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการรักษาโรคกลากและสามารถเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่มีราคาถูกและสะดวกสำหรับการรักษา

คำสำคัญ : ยา Fluconazole, โรคกลาก

Prevalence and Relevance of the positivity of skin prick test in patients with chronic urticaria

Kanokvalai Kulthanan MD,
Sukhum Jiamton MD PhD,
Ni-on Rutnin MD,
Metavee Insawang MD,
Sumrauy Pinkaew MSc.

ABSTRACT :

KULTANAN K, JIAMTON S, RUTNIN N, INSAWANG M, PINKAEW S. PREVALENCE AND RELEVANCE OF THE POSITIVITY OF SKIN PRICK TEST IN PATIENTS WITH CHRONIC URTICARIA.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND

Background : Many patients with chronic urticaria (CU) worried that foods or other allergens were responsible for their urticaria. Skin prick test (SPT) may be one of investigations to provide a clear illustration.

Objectives : To assess the prevalence of positivity of SPT to food allergens and aeroallergens and their relevance in patients with CU, in order to demonstrate the diagnostic value of SPT in CU.

Material and Methods : We retrospectively reviewed case record forms of patients with chronic ordinary urticaria who underwent SPT in the Urticaria Clinic, Siriraj Hospital, during the year 2000-2004. The studied allergens included 16 food allergens and 12 aeroallergens.

Results : Eighty-eight patients were enrolled, 12 were male (13.6 %). Their mean age was 37.1 years with a range of 18-65 years. The prevalence of positive SPT among patients with CU was 47.7%. Patients who had personal histories of atopy had statistically significant positive SPT results as compared with patients who had negative SPT. Of 88 patients, 26 patients (30%) gave positive results to food allergens, 36 patients (41%) gave positive results to aeroallergens, 20 patients (22.7%) gave positive results to both food and aeroallergens. One-third of the subjects (34.6%) who had positive SPT results to food allergens had clinical relevance of food allergy in some systems but only one patient had clinical relevance of food induced urticaria. Half of the patients who had history of aeroallergen sensitivity gave positive SPT response for aeroallergens, however there was no clinical relevance to their CU.

Conclusion : Our study showed that the prevalence of positive SPT to food allergens and aeroallergens in patients with CU were common but had little clinical relevance to CU.

Key words : Chronic Urticaria, Skin prick test

บทคัดย่อ:

กนกวลัย กุลทนันทน์ สุขุม เจียมตน นิออน รัตนิน เมธาวี อินสว่าง สำรวย ปิ่นแก้ว ความชุกและความเกี่ยวพันกับการให้ผลบวกต่อการทำ SKIN PRICK TEST ในผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรัง

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรังจำนวนมากมีความกังวลว่า อาหาร หรือสารก่อภูมิแพ้ชนิดต่างๆ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคลมพิษ การทำ skin prick test อาจเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถให้ความกระจ่างแก่ผู้ป่วยเหล่านั้นได้

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาถึงความชุกของการให้ผลบวกต่อการทำ skin prick test ในผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรังที่ไม่ทราบสาเหตุ และศึกษาถึงความเกี่ยวพันของการให้ผลบวกกับสาเหตุการเกิดโรคลมพิษเรื้อรังของผู้ป่วย

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรังไม่ทราบสาเหตุ จำนวน 88 คน ที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งได้เข้ารับการรักษาที่คลินิกโรคลมพิษ ภาควิชาตจวิทยา โรงพยาบาลศิริราช ในช่วงปี พ.ศ. 2544-2547 และได้ผ่านการทำ skin prick test โดยใช้สารก่อภูมิแพ้จากอาหารจำนวน 16 ชนิด และสารก่อภูมิแพ้จากอากาศจำนวน12 ชนิด
ได้ทำการทบทวนแฟ้มบันทึกประวัติผู้ป่วยกลุ่มดังกล่าว

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยที่ได้ศึกษามีทั้งหมด 88 คน เป็นชาย 12 คน (13.6%) อายุเฉลี่ย 37 ปี พบค่าความชุกของการให้ผลบวกต่อการทดสอบคิดเป็น 47.7% โดยผู้ป่วย 26คน (30%) ให้ผลบวกต่อสารก่อภูมิแพ้จากอาหาร ผู้ป่วย36คน (41%) ให้ผลบวกต่อสารก่อภูมิแพ้จากอากาศ และผู้ป่วย 20 คน (22.7%) ให้ผลบวกต่อสารก่อภูมิแพ้ทั้ง 2 ชนิด นอกจากนี้ยังพบว่าความชุกของการให้ผลบวกต่อการทดสอบในผู้ป่วยที่มีประวัติโรคภูมิแพ้อากาศ สูงกว่ากลุ่มที่ให้ผลลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (47.6% และ 17.4%, p=0.002) หนึ่งในสามของผู้ป่วยที่ให้ผลบวกต่อการทดสอบโดยสารก่อภูมิแพ้จากอาหาร (34.6%) มีประวัติแพ้อาหาร แต่เมื่อทำการซักประวัติอย่างละเอียดแล้ว มีผู้ป่วยเพียงรายเดียวที่อาหารมีความเกี่ยวพันกับการเกิดโรคลมพิษเรื้อรังอย่างแท้จริง ในทำนองเดียวกัน ครึ่งหนึ่งของผู้ป่วยที่มีประวัติแพ้อากาศ ให้ผลบวกต่อการทดสอบด้วยสารก่อภูมิแพ้จากอากาศ แต่ไม่พบว่ามีความเกี่ยวพันกับโรคลมพิษเรื้อรังของผู้ป่วย

สรุป : ความชุกของการให้ผลบวกต่อการทำ skin prick test ด้วยสารก่อภูมิแพ้จากอาหารและ อากาศในผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรังสามารถพบได้บ่อย แต่มีความเกี่ยวพันน้อยกับสาเหตุการเกิดโรคลมพิษเรื้อรัง

คำสำคัญ : โรคลมพิษเรื้อรัง, การทดสอบภูมิแพ้ผิวหนังด้วยการสะกิด

The pilot study of efficacy of allergen immunotherapy in recalcitrant chronic idiopathic urticaria

Siriwan Wannasit MD,

Kobkul Aunhachoke MD,

Atik Sangasapaviriya MD.

ABSTRACT :

WANNASIT S, AUNHACHOKE K, SANGASAPAVIRIYA A. THE PILOT STUDY OF EFFICACY OF ALLERGEN IMMUNOTHERAPY IN RECALCITRANT CHRONIC IDIOPATHIC URTICARIA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL

Objectives : To study the efficacy of allergen immunotherapy in recalcitrant chronic idiopathic urticaria

Methods : Patients with chronic idiopathic urticaria and positive skin prick test who were recalcitrant to standard antiurticaria regimens, were treated by allergen immunotherapy for 30 weeks. Treatment evaluations included; visual analogue scales (pruritic symptom, number of wheal and flare), mean reductions in medication, frequency of attack and level of serum total immunoglobulin E before and after treatment.

Results : There were 15 patients recruited with the study. There were 6 male and 9 female with the mean age of 41.5 years (18-65). One person was loss to follow up. Improvement in pruritic symptom, number of wheal and flare, mean reductions in medication, frequency of attack were significant (all p value $\leq$ 0.001). Reduction level of serum total immunoglobulin E before and after treatment were significant (p value $\leq$ 0.048).

Conclusion : We presents patients with recalcitrant chronic idiopathic urticaria and positive skin prick test who were successfully treated by allergen immunotherapy. Allergen immunotherapy may represent an alternative therapeutic procedure in recalcitrant chronic idiopathic urticaria that associated with IgE.

Key words : recalcitrant chronic idiopathic urticaria

บทคัดย่อ:

สิริวรรณ วรรณสิทธิ์ กอบกุล อุณหโชค อธิก แสงอาสภวิริยะ การศึกษานำร่องเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการฉีดยาสารละลายภูมิแพ้ใน ผู้ป่วยลมพิษ เรื้อรังชนิดไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษา

แผนกผิวหนัง แผนกอายุรกรรมภูมิแพ้ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการฉีดสารละลายภูมิแพ้ในผู้ป่วยลมพิษเรื้อรังชนิดไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษา

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยลมพิษเรื้อรังชนิดไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษาด้วยการให้ยารักษาลมพิษแบบมาตรฐาน และมีผลการทดสอบทางผิวหนังเป็นบวก ถูกคัดเลือก เข้ามารักษาในระยะเวลา 30 สัปดาห์ การประเมินผลดูจากการลดลงของจำนวนผื่น อาการคัน การลดลงของการใช้ยา ความถี่ของการเกิดโรค และระดับซีรัม อิมมูนูโกลบูลินอี ก่อนและหลังรักษา

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยจำนวน 15 คน ถูกคัดเลือกเข้ามาศึกษา เป็นผู้ชาย 6 คน ผู้หญิง 9 คน อายุเฉลี่ย 41.5 ปี อายุน้อยสุด 18 ปี อายุมากที่สุด 65 ปี มี 1 คนปฏิเสธการรักษาต่อ ผลการศึกษา ก่อนและหลัง ผู้ป่วยมีอาการคัน จำนวนผื่นลดลง สามารถลดการใช้ยาลงได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) และระดับซีรัมอิมมูนูโกลบูลินอี ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($p< 0.048$)

สรุปผล : เป็นการนำเสนอผู้ป่วยลมพิษเรื้อรังชนิดไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษา ที่มีผลการทดสอบทางผิวหนังเป็นบวก ได้ผลตอบสนองต่อการรักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยวิธีการฉีดสารละลายภูมิแพ้ทางผิวหนัง ฉะนั้นการรักษาด้วยวิธีดังกล่าว จึงเป็นทางเลือกทางหนึ่งในการรักษาโรคลมพิษเรื้อรังชนิดไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษา และสัมพันธ์กับระดับของซีรัมอิมมูนูโกลบูลินอี

คำสำคัญ : ผื่นลมพิษเรื้อรังชนิดที่ไม่ทราบสาเหตุที่ดื้อต่อการรักษา, การฉีดสารละลายภูมิแพ้ทางผิวหนัง

Nummular eczema : Clinical findings and aggravating factors

Sukhum Jiamton MD MSc PhD,

Kanokvalai Kulthanan MD,

Chinmanus Tangjaturonrusamee MD.

ABSTRACT :

JIAMTON S, KULTHANAN K, TANGJATURONRUSAMEE C. NUMMULAR ECZEMA: CLINICAL FINDINGS AND AGGRAVATING FACTORS.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Nummular eczema is an idiopathic inflammatory skin disease. The cause of nummular eczema is unknown. Many factors held to be responsible for this condition such as atopic dermatitis, contact dermatitis, dry skin, emotional stress, stasis, infections, seasonal variation, alcohol and drugs. This disease mostly had chronic and relapsing course.

Objectives : To assess clinical findings and aggravating factors of nummular eczema in Thai patients.

Materials and Methods : One hundred nummular eczema patients were asked for the questions of general data, characteristics and clinical findings of nummular eczema and they were asked to complete the Thai version of DLQI questionnaires. They were also undertaken the physical examination.

Results : Positive history of atopic dermatitis and contact dermatitis were high and clinical related to exacerbation of the disease in our patients. The most common allergen was nickel. Emotional stress and alcoholic drinking were also relevant to aggravate the disease. Fifty-three percent had never had lesion-free period except when using topical treatment. The relationship between the lesion-free period and clinical findings were not statistical significant except the onset from the beginning of the disease and summer. The longer onset of disease, the more lesion-free periods were. The patients who had exacerbation in summer tended to have persisting disease. Patients who had dryness of the skin tended to have no lesion-free period. Itching caused the most impairment of quality of life. Quality of life of the patients was significant impairment in the younger age, the officer, trunk-distributed and the extending lesions group.

Conclusion : We reported many clinical findings of nummular eczema. These findings may be possible aggravating factors that the patients should recognize to avoid from recurrence of the disease.

Key words : Nummular eczema, clinical findings

บทคัดย่อ:

สุขุม เจียมตน กนกวลัย กุลทนันทน์ ชินมนัส ตั้งจาตุรนต์รัศมี **เอ็กซิมารูปกลม : ลักษณะทางคลินิกและปัจจัยที่มีผลต่อการกำเริบ**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล

เอ็กซิมารูปกลม (Nummular eczema) เป็นผื่นผิวหนังอักเสบที่มีลักษณะกลม ยังไม่ทราบสาเหตุการเกิดโรคที่ชัดเจน แต่เชื่อว่ามีหลายปัจจัยที่มีผลต่อการกำเริบของโรค เช่น โรคภูมิแพ้ผิวหนัง, โรคผื่นแพ้สัมผัส, ภาวะผิวแห้ง, ความเครียด, เอ็กซิมาจากvenous stasis, การติดเชื้อ, ฤดูกาล, แอลกอฮอล์ และยา โรคนี้มีการดำเนินโรคที่เรื้อรังและมักกลับมาเป็นซ้ำได้บ่อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาลักษณะทางคลินิกและปัจจัยที่มีผลต่อการกำเริบของโรคเอ็กซิมารูปกลมในคนไทย

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคเอ็กซิมารูปกลมจำนวน 100 รายได้รับการสอบถามถึงข้อมูลทั่วไป ลักษณะของโรค ภาวะที่เกิดร่วมของโรคเอ็กซิมารูปกลม และผู้ป่วยทำการตอบคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต นอกจากนี้ผู้ป่วยยังได้รับการตรวจร่างกายร่วมด้วย

ผลการศึกษา : พบว่าผู้ป่วยโรคเอ็กซิมารูปกลมส่วนใหญ่มีประวัติเป็นโรคภูมิแพ้ผิวหนัง และมีประวัติการเป็นโรคผื่นแพ้สัมผัส มากกว่าในประชากรทั่วไปซึ่งมีผลต่อการกำเริบของโรค สารที่พบว่าแพ้มากที่สุดคือ นิกเกิล ภาวะเครียดและการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ผื่นกำเริบได้บ่อยเช่นเดียวกัน พบว่า53%ของผู้ป่วย ผื่นไม่เคยหายเลยยกเว้นขณะทายารักษา ปัจจัยที่มีผลต่อการหายของผื่นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ระยะเวลาที่เป็นโรค และฤดูร้อน ผู้ป่วยที่เป็นโรคเอ็กซิมารูปกลมมานานมีโอกาสที่จะมีช่วงที่ไม่มีรอยโรคสูงกว่าผู้ป่วยที่เป็นในระยะเวลาอันสั้น ผู้ป่วยที่มักมีการกำเริบของโรคในฤดูร้อนมีแนวโน้มที่ผื่นจะไม่เคยหายเลย ผู้ป่วยที่มีผิวแห้งมีแนวโน้มที่ผื่นจะไม่เคยหายเลยเช่นกัน อาการคันมีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยมากที่สุด พบว่าคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มคนอายุน้อย, อาชีพทำงานในสำนักงาน, คนที่มีผื่นที่ลำตัว หรือมีผื่นจำนวนมาก

สรุปผล : โรคเอ็กซิมารูปกลมเป็นโรคที่เป็นเรื้อรัง พบลักษณะทางคลินิกและปัจจัยที่เกิดร่วมกันได้หลายประการ โดยปัจจัยต่างๆ นี้อาจมีผลต่อการหายหรือการกำเริบของโรคได้ซึ่งผู้ป่วยควรหลีกเลี่ยง

คำสำคัญ : เอ็กซิมารูปกลม, ลักษณะทางคลินิก

Effectiveness of 2% Ketoconazole compared with 1% Clotrimazole and 1% Pimecrolimus cream in long term treatment of seborrheic dermatitis

Piyamas Singvahanont MD,

Piti Palungwachira MD PhD,

Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT :

SINGVAHANONT P, PALUNGWACHIRA P, UDOMPATAIKUL M. EFFECTIVENESS OF 2% KETOCONAZOLE COMPARED WITH 1% CLOTRIMAZOLE AND 1% PIMECROLIMUS CREAM IN LONG TERM TREATMENT OF SEBORRHEIC DERMATIITS.

SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Seborrheic dermatitis is a chronic inflammatory disease with remissions and exacerbations and uncertain etiology. Corticosteroids are the mainstay of therapy with limited by several side effects. 2% Ketoconazole cream has been found an effective treatment, however comparative studies of topical imidazoles are lacking. Recently Pimecrolimus was used successfully in patients with seborrheic dermatitis. Studies in remission of the disease with medications also remain lacking.

Objectives : To compare effectiveness of 2% Ketoconazole, 1% Clotrimazole and 1% Pimecrolimus cream in reducing exacerbations of seborrheic dermatitis after patients have clinical improvement.

Materials and Methods : A pilot study of 90 patients with seborrheic dermatitis on face. First all patients were randomly assigned to treatment with 0.02% Triamcinolone or 1% Pimecrolimus cream for 1-2 weeks to relief acute symptoms by every consecutive group of 2 patients to 1 patient in each group. After clinical improvement $\geq$90%, we divided the patients into 3 groups, treating with 2% Ketoconazole, 1% Clotrimazole and 1% Pimecrolimus cream for 2 weeks and follow up 4 weeks later after cessation of the treatment. The results were evaluated by compared percent of exacerbations in each groups. Statistical analysis was performed by using chi-square test.

Results : About 86% (77/90) of the patients had clinical improvement and maintained with 2% Ketoconazole, 1% Clotrimazole and 1% Pimecrolimus cream. The disease exacerbated while continuing maintenance drugs was found 15.6% with flavoring Pimecrolimus but not statistically significant ($p = 0.348$). In the period of 4 weeks after stopping the medication, Clotrimazole group has the least exacerbation rate but not statistically significant ($p = 0.766$). Among the drugs, Pimecrolimus has more side effects, especially burning sensation.

Conclusion : Clotrimazole is one of the treatment for seborrheic dermatitis that possess antifungal activity against *P. ovale* which link with the disease. However with weak anti-inflammatory effect, we may be started with other anti-inflammatory drugs. Pimecrolimus is an alternative therapeutic modality for these patients who have problem from long-term side effects of corticosteroids.

Key words : Seborrheic dermatitis, Ketoconazole, Clotrimazole, Pimecrolimus

บทคัดย่อ:

ปิยะมาศ สิงห์วาหะนนท์ ปิติ พลังวชิรา มนตรี อุดมเพทายกุล การเปรียบเทียบประสิทธิผลของ 2% คีโตโคนาโซลกับ 1% โคลไตรมาโซลและ 1% ไพมิโครลิมุสครีม ในการรักษาผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังซีบอเรอิคเดอมาไตติสในระยะยาว

ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

โรคผื่นผิวหนังซีบอเรอิคเดอมาไตติสเป็นโรคที่มีการกลับเป็นซ้ำได้บ่อย การรักษาดั้งเดิมคือการใช้ยาทาในกลุ่มสเตอรอยด์ แต่การใช้สเตอรอยด์เป็นเวลานานก่อให้เกิดผลข้างเคียงหลายอย่าง การนำคีโตโคนาโซลซึ่งเป็นยาในกลุ่มอิมิดาโซลมาใช้ทาภายนอกพบว่าให้ผลการรักษาที่ดี แต่การเปรียบเทียบผลในยากลุ่มเดียวกันยังมีการศึกษาน้อย ไพมิโครลิมุสเป็นยาใหม่อีกชนิดหนึ่งที่พบว่าให้ผลการรักษาที่ดีในผู้ป่วยโรคนี้เช่นกัน นอกจากการหลีกเลี่ยงปัจจัยกระตุ้นที่ทำให้เกิดการกลับเป็นซ้ำของโรคได้บ่อยแล้ว การนำยาทามาใช้เพื่อให้ระยะเวลาการหายจากผื่นนานขึ้นในโรคนี้ยังมีการศึกษาน้อย

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของ 2% Ketoconazole 1% Clotrimazole และ 1% Pimecrolimus creamในการลดการกลับเป็นซ้ำของโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสหลังหายจากอาการอักเสบของโรค

วิธีการศึกษา : เป็นการศึกษานำร่องในผู้ป่วยโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติสที่มีอาการบริเวณใบหน้าและมีอาการกลับเป็นซ้ำบ่อยอย่างน้อย 3 ครั้งต่อปี จำนวน 90 คน สุ่มให้ผู้ป่วยได้รับยาทาในช่วงแรกเพื่อลดอาการอักเสบของผื่นก่อนด้วย0.02% Triamcinolone หรือ 1% Pimecrolimus cream เป็นเวลานาน 1-2 สัปดาห์ เนื่องจาก Clotrimazole มีข้อจำกัดในด้านลดการอักเสบเมื่อเทียบกับ Ketoconazole และ Pimecrolimus จากนั้นแบ่งผู้ป่วยเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มได้รับ 2% Ketoconazole, 1% Clotrimazole และ 1% Pimecrolimus cream ใช้เวลาในการทายาเช้า-เย็น นาน 2 สัปดาห์ ติดตามผลหลังหยุดยา 4 สัปดาห์ ประเมินผลการรักษาโดยเปรียบเทียบการกลับเป็นซ้ำของโรคในแต่ละกลุ่มโดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์

ผลการศึกษา : พบว่ามีผู้ป่วย 77 คน (85.6%) ที่อาการดีขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 90 และยังคงมารับยาทาต่อเนื่องอีก 2 สัปดาห์ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้ 2% Ketoconazole, 1% Clotrimazole และ 1% Pimecrolimus cream พบว่าผู้ป่วยทั้ง 3 กลุ่มมีผื่นเกิดขึ้นใหม่ในขณะทายา คิดเป็นร้อยละ 15.6 ของผู้ป่วยที่เหลืออยู่ แต่กลุ่มที่ใช้ Pimecrolimus มีสัดส่วนของอาการดังกล่าวน้อยกว่าสองกลุ่มแรก โดยไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p = 0.348$) และหลังจากหยุดทายาเป็นเวลา 4 สัปดาห์ พบว่ากลุ่มที่ใช้ Clotrimazole มีสัดส่วนการกลับเป็นซ้ำน้อยกว่ากลุ่มอื่น แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p=0.766$) เช่นกัน สำหรับอาการข้างเคียงที่เกิดขึ้นพบว่า Pimecrolimus cream มีอาการมากกว่าในยากลุ่มอื่น โดยพบอาการร้อนผ่าวในบริเวณที่ทายามากที่สุด

สรุปผล : Clotrimazole เป็นยาอีกชนิดหนึ่งในกลุ่มอิมิดาโซลที่สามารถนำมาใช้ในผู้ป่วยโรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส แต่อาจต้องใช้ร่วมกับยาที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบอื่น เนื่องจากคุณสมบัติดังกล่าวเป็นข้อจำกัดของ Clotrimazole และพบว่าระยะเวลาในการกลับเป็นซ้ำของโรคจากการใช้ Clotrimazole ใกล้เคียงกับ Ketoconazole แต่มีข้อดีกว่าในด้านราคา สำหรับ Pimecrolimus เป็นอีกทางเลือกหนึ่งในผู้ป่วยที่มีปัญหาการกลับเป็นซ้ำบ่อยของโรค เพื่อหลีกเลี่ยงอาการไม่พึงประสงค์อันเกิดจากการใช้สเตอรอยด์เป็นเวลานานได้

คำสำคัญ : โรคซีบอเรอิคเดอมาไตติส, คีโตโคนาโซลครีม, โคลไตรมาโซลครีม, ไพมิโครลิมุสครีม

8 years retrospective study of allergic contact dermatitis caused by Paraphenylenediamine

Sutthinun Wichyanrat MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT :

WICHYANRAT S, WATTANAKRAI P. 8 YEARS RETROSPECTIVE STUDY OF ALLERGIC CONTACT DERMATITIS CAUSED BY PARAPHENYLENEDIAMINE.

DIVISION OF DERMATOLOGY ,DEPARTMENT OF MEDICINE ,FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL,MAHIDOL UNIVERSITY,BANGKOK,THAILAND.

Background : Paraphenylenediamine (PPD) is a primary intermediate of permanent hair dyes .It can cause acute allergic contact dermatitis in home user for hair coloring and chronic hand dermatitis in hairdressers. Cross reaction with sunscreen, local anesthetics, sulfonamides and disperse textile dyes can occur.

Objective : To evaluate the results obtained by patch testing patients evaluated for contact dermatitis caused by hair care products in Ramathibodi contact dermatitis clinic. Clinical correlation, results of patch test, open application test and use test were collected.

Method : 8 year-retrospective review of patients patch tested for hair dye allergy in Ramathibodi contact dermatitis clinic since January 1999-December 2006.

Result : 20 patients were suspected of contact dermatitis to hair dyes and / or other hair care products. 16 patients were patch test positive to PPD. All cases of PPD allergy were clinically relevant. Two cases were negative for PPD but positive for ammonium persulphate and cocamidopropyl betaine, both of which were relevant to their dermatitis. Cross reaction with benzocaine was observed in two cases. The open application test or use test of patient's own products was done in seven cases. The products tested included hair dyes, hair bleaching and hair perm products. All patients with positive patch test also showed correlating positive reactions using open application testing methods.

Conclusion : The most common allergen in hair care products causing contact dermatitis in our series is paraphenylene diamine. The clinical relevance of positive patch test to PPD and/or other hair care allergens was 100%. Patch testing is helpful to confirm the diagnosis and to specify the exact chemical causing contact dermatitis. Our study also demonstrates that the open application test or use test of commercial products is a useful and convenient alternative method for patients and hospitals that do not do patch testing to help identify the culprit product.

Key words : contact dermatitis, allergy, hair dye, hair care products, paraphenylenediamine, PPD, patch test, open application test, use test

บทคัดย่อ:

สุทธินันท์ วิชญาณรัตน์ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาย้อนหลัง 8 ปี เรื่องผื่นแพ้สัมผัสจากสาร PARAPHENYLENEDIAMINE ในยาย้อมผม

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

Paraphenylenediamine (PPD) เป็นสารประกอบสำคัญในยาย้อมผมถาวร ซึ่งสามารถก่อให้เกิดผื่นแพ้สัมผัสแบบเฉียบพลันในผู้ป่วยที่ใช้ยาย้อมผมชนิดย้อมเองที่บ้านและผื่นแพ้สัมผัสที่มือแบบเรื้อรังในผู้ป่วยที่มีอาชีพช่างทำผม นอกจากนี้ PPD สามารถเกิดปฏิกิริยาแพ้ข้ามกลุ่มกับสารกันแดด ยาชาเฉพาะที่ ยากลุ่มซัลฟา และ สีย้อมผ้าชนิด disperse dye

วัตถุประสงค์ : เพื่อรวบรวมผลการทำ Patch test ในผู้ป่วยสงสัยว่าเป็นผื่นแพ้สัมผัส จากผลิตภัณฑ์ดูแลเส้นผมที่ได้รับการทดสอบในคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลรามาธิบดี และรวบรวมข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างประวัติลักษณะทางคลินิก ผลของ patch test open application test และ use test

วิธีการศึกษา : การศึกษาย้อนหลัง 8 ปี ในผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัสที่สงสัยแพ้สารย้อมผม PPD จากคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่เดือนมกราคม 2542–ธันวาคม 2549

ผลการศึกษา : มีจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด 20 คน ที่สงสัยเป็นผื่นแพ้สัมผัสจากยาย้อมผม และ/หรือ ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเส้นผม ผู้ป่วย 16 คน ทดสอบ Patch test ให้ผลบวกต่อ สาร PPD โดยทุกรายมีประวัติสัมพันธ์กับผื่น ผู้ป่วย 2 รายให้ผลลบต่อ สาร PPD แต่ ให้ผลบวกต่อสาร ammonium persulphate และ cocamidopropyl betaine ซึ่งพบอยู่ในผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเส้นผม พบปฏิกิริยาแพ้ข้ามกลุ่ม กับสาร benzocaine 2 ราย ทำการทดสอบโดยใช้สารที่ผู้ป่วยนำมา (open application test หรือ use test) ในผู้ป่วย 7 ราย ประกอบด้วยน้ำยาย้อมผม น้ำยากัดสีผม และ น้ำยาดัดผม ผลพบว่า ได้ผลบวกสัมพันธ์กับ closed patch test ทุกราย

สรุปผล : สารก่อผื่นแพ้สัมผัสในกลุ่มผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเส้นผม ที่พบบ่อยที่สุดในคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลรามาธิบดี คือ paraphenylenediamine (PPD) โดยผลบวกจากpatch test มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางคลินิก 100% patch test มีประโยชน์ช่วยยืนยันการวินิจฉัย และ ช่วยบ่งชี้ถึงสารที่เป็นสาเหตุของผื่นแพ้สัมผัส นอกจากนี้การนำผลิตภัณฑ์ที่ผู้ป่วยซื้อใช้จริงมาทดสอบโดยวิธี open application test หรือ use test ก็เป็นทางเลือกที่มีประโยชน์และทำได้ง่าย ในการหาผลิตภัณฑ์ที่เป็นสาเหตุของผื่นแพ้ สำหรับผู้ป่วยเองหรือสถานพยาบาลที่ไม่มี allergens ทดสอบ patch test

คำสำคัญ : ผื่นแพ้สัมผัส, ผลิตภัณฑ์ดูแลเส้นผม, ยาย้อมผม, การทดสอบโดยการปิดบนผิว, การทดสอบโดยการทาบนผิว

Comparative study in nickel patch test reaction and urine nickel level in nickel contact dermatitis patients between chelated zinc and placebo

Sawarin Ruckbua MD,

Piti Palungwachira MD,

Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT :

RUCKBUA S, PALUNGWACHIRA P, UDOMPATAIKUL M. COMPARATIVE STUDY IN NICKEL PATCH TEST REACTION AND URINE NICKEL LEVEL IN NICKEL CONTACT DERMATITIS PATIENTS BETWEEN CHELATED ZINC AND PLACEBO. *SRINAKHARINWIROT SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background : Contact dermatitis from nickel is a common form of allergic contact dermatitis and its history is often chronic. The standard treatment is supportive and another alternative way is the use of oral chelating drug. Disulfiram(Antabuse) has successfully been used in the treatment of severe nickel dermatitis to a certain extent, but its major side-effect is liver toxicity. Recently, studies have shown that zinc in the form of zinc sulfate played an integral role in the treatment with satisfactory results. Those studies, however, were conducted with a small sample size and no control group was included in the studies. The studies then may not provide valid results.

Objectives : To compare the patch test reaction and the urine nickel level in nickel contact dermatitis patients treated with chelated zinc and control.

Materials and Methods : 30 Thai patients with nickel contact dermatitis were double-blind and randomly divided into 2 groups. The treatment group was given chelated zinc 45 mg/day in three divided doses whereas the control group was provided with a placebo, each of which lasted for 4 weeks. Clinical outcomes were evaluated before and at the end of the treatment by the patch test with 5% nickel sulfate in petrolatum which was interpreted by the ICDRG system . The level of urine nickel concentration was measured at baseline and after treatment. Two patients from each group were randomly selected to measure the level of serum zinc concentration to determine the correlation of urine and serum nickel. The patient satisfaction questionnaires were first administered at the end of the second week, and again at the end of the treatment. A chi square was used to compare patch test reactions between the two groups, while an unpaired t-test was used to compare urine nickel levels between the groups.

Results : The significant improvement of patch test reactions after 4 weeks of the treatment period was observed among 93.33% of the patients in the zinc treatment group compared to those in the control group (P=0.001). However, the urine nickel levels of the patients in both groups were increased, but no statistical significance was found (zinc p = 0.608, control p = 0.565). The level of serum nickel concentration of the zinc treatment group was higher than that of the control group, but no correlation between urine and serum nickel levels was found. This may be because the level of serum nickel concentration was randomly examined among a small number of patients in the zinc treatment group. Mild reversible side-effects of nausea (10%)and diarrhea (6.6%) were found based on the results of the questionnaires.

Conclusion : Short course of chelated zinc therapy can be considered a good option in the treatment of nickel contact dermatitis, and it can be used along with the standard treatment with few reversible side effects. The investigation of urine nickel level is not the good indicator of the treatment. The patch test is preferable to perform and shows the effectiveness of the treatment.

Key words : Nickel contact dermatitis, chelated zinc, Patch test

บทคัดย่อ:

สวริน รักบัว ปิติ พลังวชิรา มนตรี อุดมเพทายกุล การศึกษาเปรียบเทียบปฏิกิริยาการทดสอบภูมิแพ้นิกเกิลและปริมาณนิกเกิลในปัสสาวะระหว่างผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัสสารนิกเกิลที่รับประทานคีเลตซิงค์และยาหลอก

ศูนย์โรคผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

โรคผื่นแพ้สัมผัสสารนิกเกิลเป็นโรคที่พบบ่อย อาการเรื้อรัง การรักษามาตรฐานมีเพียงรักษาตามอาการและแนวทางอื่นคือให้ยาเพิ่มการขับโลหะนิกเกิลออกจากร่างกาย โดยให้รับประทานยาไดซัลฟิแรม ซึ่งผลการรักษาค่อนข้างดีแต่มีผลเป็นพิษต่อตับ จึงไม่นิยมใช้ ปัจจุบันมีการใช้ยาที่มีแร่ธาตุสังกะสีในรูปของ ซิงค์ ซัลเฟต มารักษาโรคนี้เป็นยาที่ปลอดภัย ได้ผลการรักษาค่อนข้างดี แต่มีการทำการศึกษาในผู้ป่วยจำนวนน้อยและไม่มีกลุ่มควบคุม จึงไม่สามารถสรุปผลการรักษาได้อย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของยาที่มีแร่ธาตุสังกะสีในรูป คีเลต ซิงค์ในผู้ป่วยโรคผื่นแพ้สัมผัสโลหะนิกเกิล เทียบกับยาหลอกโดยประเมินจากการทำ patch test และ ระดับโลหะนิกเกิลในปัสสาวะ

วิธีการศึกษา : ผู้ป่วยโรคผื่นแพ้สัมผัสโลหะนิกเกิล30รายที่มารับการรักษาที่ศูนย์ผิวหนัง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน นำมาสุ่มเลือกยาที่ใช้ในการรักษา คือ คีเลต ซิงค์45 มิลลิกรัม ต่อวัน(1 เม็ด วันละ 3 ครั้ง)และยาหลอก โดยรับประทานยา 4 สัปดาห์ ผู้ป่วยทุกคนได้รับการทดสอบ Patch test ด้วย 5% nickel sulfate อ่านผลตามระบบ ICDRG และเก็บปัสสาวะเพื่อส่งตรวจระดับโลหะนิกเกิลด้วยวิธี Atomic absorption Spectrophotometry (VARIAN 220Z) ก่อนและหลังการรักษา นอกจากนี้ยังมีการสุ่มเจาะเลือดในผู้ป่วย กลุ่มละ 2 รายเพื่อตรวจวัดระดับโลหะนิกเกิลในเลือดเพื่อหาระดับความสัมพันธ์ของระดับโลหะนิกเกิลในเลือดและปัสสาวะและประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยทั้งหมดด้วยแบบสอบถาม ที่ 2 และ 4 สัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการประเมินผล ใช้ chi square test สำหรับเปรียบเทียบผล patch test และ unpaired t-test สำหรับเปรียบเทียบระดับโลหะนิกเกิลในปัสสาวะ

ผลการศึกษา : หลังสิ้นสุดการรักษา ผู้ป่วย 93.33% มีผล Patch test reaction ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p=0.001)เทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาหลอก แต่ผลของระดับโลหะนิกเกิลในปัสสาวะทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นแต่ไม่แตกต่างทางสถิติ (Zinc p=0.608, Placebo p=0.565) และผลของระดับโลหะนิกเกิลในเลือดในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับยาหลอกและไม่สัมพันธ์กับระดับโลหะนิกเกิลในปัสสาวะเนื่องจากสุ่มเจาะในผู้ป่วยจำนวนน้อยจึงไม่สามารถเปรียบเทียบทางสถิติได้ ผลข้างเคียงจากการตอบแบบสอบถามคือผู้ป่วยที่ได้รับยาคีเลต ซิงค์ มีอาการ คลื่นไส้ (10%) และ diarrhea (6.6%) โดยจะเป็นเฉพาะช่วงแรกที่รับประทานยา

สรุปผล : คีเลต ซิงค์ เป็นยาที่สามารถใช้ในการรักษาโรคผื่นแพ้สัมผัสสารนิกเกิลได้ผลดี สามารถลดปฏิกิริยา patch test ได้ และสามารถใช้ในการรักษาร่วมกับการรักษามาตรฐานในปัจจุบันได้ โดยที่มีผลข้างเคียงน้อย การประเมินผลการรักษาสามารถทำได้โดย patch test ซึ่งทำได้ง่ายและบ่งบอกถึงผลการรักษาได้ดีกว่าการตรวจระดับนิกเกิลในปัสสาวะ

คำสำคัญ : ผื่นแพ้สัมผัสสารนิกเกิล, คีเลต ซิงค์, patch test

Comparative study in serum magnesium level between contact dermatitis patients, atopic dermatitis patients and normal population

Smith Arayaskul MD,

Montree Udompataikul Assoc rof MD.

ABSTRACT :

ARAYASKUL S, UDOMPATAIKUL M COMPARATIVE STUDY IN SERUM MAGNESIUM LEVEL BETWEEN CONTACT DERMATITIS PATIENTS, ATOPIC DERMATITIS PATIENTS AND NORMAL POPULATION.

SRINAKHARINWIROT SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Atopic dermatitis, which is unclearly defined about the primary cause, lead to chronic symptoms in various aspects. The cause and pathophysiology of atopic dermatitis are still unclear but can be affected by many factors, such as, genetics abnormality, substances that lead to allergy and nutritional problem, which is the issue that many researchers are interested in the most. Therefore, this research is conducted to answer the skeptical about the connectivity between magnesium level in the subject's serum and skin disease.So the research is designed to compare the serum magnesium value between normal population, atopic dermatitis and contact dermatitis .This research would give better understanding and about these two disease and it would be a great foundation for further research in the future.

Objective : To compare the quantity of serum magnesium between contact dermatitis patients, atopic dermatitis patients and normal population.

Materials and methods : The research was conducted by setting up three sample groups, which are contact dermatitis patients, atopic dermatitis patients and normal population volunteers. All subjects have to do the check up and history taking in order to group them properly.All selected people will have a blood test to examine the magnisium level by using Colorimetry technique, sugar level, BUN level, Creatinine level, Calcium and Phosphorous level in serum, which may affect the level of magnesium in serum.

Results : The average magnisium level that is tested by Colorimetry technique of normal people is 2.050 mg/dl. The group of contact dermatitis is 2.037 mg/dl and the group of atopic dermatitis is 1.980 mg/dl. According to the results, there are no differences between all three groups. Which means, in generally, should not be judge that the patients of both disease all have lower magnesium level. But if we consider in details,there are 3 patients (10 %) of contact dermatitis patients and 5 patients (16.67 %) of atopic dermatitis patients having lower or equal to the lowest normal value of serum magnesium level. Which brings the conclusion about some group of the patients of these 2 diseases have low serum magnesium level problem that may be one of the aggrevating factors for the contact and atopic dermatitis.

Conclusion : The research found that in average, there are no major difference between normal people, contact dermatitis and atopic dermatitis patients. Nevertheless, there are some patients in contact dermatitis and atopic dermatitis groups that have magnesium level lower than the standard. Meaning, magnisium level in serum would be an impact that may be the aggrevating factor of these two disease.

Key words : Atopic dermatitis, Contact dermatitis, Magnesium

บทคัดย่อ:

สมิทธิ์ อารยะสกุล มนตรี อุดมเพทายกุล การศึกษาเปรียบเทียบปริมาณแมกนีเซียมในซีรั่ม ระหว่างผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส ผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก และคนปกติ

ศูนย์ผิวหนังมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภูมิหลัง : โรคผื่นแพ้สัมผัส และโรคผิวหนังอักเสบอะโทปิก เป็นโรคผิวหนังที่สร้างปัญหาเรื้อรังแก่ผู้ป่วย ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากในปัจจุบันยังไม่สามารถอธิบายกลไกการเกิดโรคได้อย่างแน่ชัด จากการศึกษาวิจัยในอดีตพบว่าสัตว์ทดลองที่ได้รับอาหารที่มีแร่ธาตุแมกนีเซียมต่ำ พบว่าเกิดอาการผื่นแดงคล้ายผื่นแพ้เกิดขึ้นร่วมกับมีการตรวจพบการเพิ่มขึ้นของระดับ leukotriene B4 นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยนี้ยังได้พิจารณาเก็บกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ป่วยผื่นแพ้ที่มีสาเหตุชัดเจนจากภายนอก ซึ่งลักษณะรอยโรคของผู้ป่วยกลุ่มนี้ก็มีลักษณะคล้ายกับผื่นแพ้ที่พบในระดับสัตว์ทดลอง

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับแมกนีเซียมในซีรั่มระหว่างผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส ผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก และคนปกติ

วิธีการทดลอง : การศึกษาวิจัยนี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 30 คนได้แก่กลุ่มคนปกติ กลุ่มผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส และกลุ่มผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก สำหรับกลุ่มผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส หากสงสัยโรคโดยยังไม่สามารถให้การวินิจฉัยที่แน่นอนได้จากการซักประวัติและตรวจร่างกาย จะทำการทดสอบเพิ่มเติมด้วย Patch test เพื่อการวินิจฉัยโรคผื่นแพ้สัมผัส ในกลุ่มผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก จะได้รับการวินิจฉัยตามเกณฑ์ของ Hannaffin and Rujka ผู้ป่วยและอาสาสมัครทั้งหมดจะได้รับการเจาะเลือดเพื่อตรวจวัดระดับแมกนีเซียมในซีรั่มด้วยเทคนิค Colorimetry รวมถึงได้รับการตรวจทางห้องปฏิบัติการอื่นๆ ที่เป็นปัจจัยต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับแมกนีเซียมในซีรั่ม ได้แก่ ระดับน้ำตาลในเลือด ระดับ BUN และ Creatinine ระดับแคลเซียมและระดับฟอสฟอรัสในซีรั่ม

ผลการทดลอง : ผู้ป่วยทั้ง 3 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยของระดับแมกนีเซียมในซีรั่มด้วยวิธี Colorimetry ที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มคนปกติมีค่าเฉลี่ยแมกนีเซียมในซีรั่มเท่ากับ 2.050 mg/dl กลุ่มผื่นแพ้สัมผัสเท่ากับ 2.037 mg/dl และกลุ่มผิวหนังอักเสบอะโทปิกเท่ากับ 1.980 mg/dl ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากรายละเอียดของข้อมูลพบว่า มีผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส 3 รายคิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มผู้ป่วยผื่นแพ้สัมผัส และผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก 5 รายคิดเป็นร้อยละ 16.67 ของกลุ่มผู้ป่วยผิวหนังอักเสบอะโทปิก มีระดับแมกนีเซียมในซีรั่มที่ต่ำกว่าหรือเท่ากับค่ามาตรฐานต่ำสุดของแมกนีเซียมในซีรั่ม

สรุป : ผลการศึกษาพบว่าไม่พบความแตกต่างของระดับแมกนีเซียมในซีรั่มระหว่างกลุ่มคนปกติ กลุ่มผื่นแพ้สัมผัส และกลุ่มผิวหนังอักเสบอะโทปิก แต่พบผู้ป่วยส่วนหนึ่งของโรคทั้งสองมีระดับแมกนีเซียมต่ำกว่าค่ามาตรฐาน ซึ่งอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการดำเนินโรคของผู้ป่วย

คำสำคัญ : ผิวหนังอักเสบอะโทปิก, ผื่นแพ้สัมผัส, แมกนีเซียม

Clinical characteristics of patients with DRESS syndrome in Phramongkutklao hospital

Sumimon Teppramuan MD,

Nucha Niumpradit MD.

ABSTRACT :

TEPPRAMUAN S, NIUMPRADIT N. CLINICAL CHARACTERISTICS OF PATIENTS WITH DRESS SYNDROME IN PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, THAILAND.

Background : Skin is the most frequent target of drug reaction. It is important for clinicians to recognize and categorize severe cutaneous adverse reactions. Drug rash with eosinophilia and systemic symptoms (DRESS syndrome) is a rather distinct severe adverse drug reaction characterized by skin rash, fever, lymph node enlargement and internal organ involvement. Understanding the clinical characteristics of DRESS syndrome is important in order to improve the management of this potentially life-threatening reaction.

Objective : Our aim was to assess the available data regarding the clinical presentation, associated conditions, causative drugs, management and course of disease of DRESS syndrome.

Methods : This study is a combined retrospective study between Jan 1998 – Dec 2005 and prospective study from Jan 2006 to May 2006. All patients with DRESS syndrome who attended the Division of Dermatology, Department of medicine, Phramongkutklao hospital were included in the study.

Result : There were a total of 29 patients with DRESS syndrome. The patient's age ranges from 3 months to 73 years. Most patients were males with underlying brain lesions. Dilantin, allopurinol and NSAIDs accounted for 2/3 of the cases. Median period of drug usage prior to the appearance of skin rash were 23 days. Most cases had a similar clinical presentation irrespective of the incriminated drug which composes of skin rash (61.51% maculopapular rash, 24.13% exfoliative dermatitis, 6.89% Steven Johnson syndrome and 3.44% vesicle/blister or pustule), 25 patients (75.86%) had hepatitis and 15 patients (51.72%) had fever. About 80% of the patients were given systemic steroid that mostly alleviated the systemic symptoms. The prognosis of this syndrome was good with no fatality but the course of the disease was quite prolonged. In our study, the median of the course of the disease was 47 days. Relapsed of the symptoms have been observed in cases with rapidly withdrawal of systemic steroids.

Conclusion : DRESS syndrome only occurs in a relatively small proportion of patients. Dilantin is the most incriminated drug. In our series, the prognosis of this syndrome was good and gradually tapering of systemic steroids was needed in most of the patients.

Key word : DRESS syndrome

บทคัดย่อ:

สุวิมล เทพประมวล นุชา เนียมประดิษฐ์ การศึกษาลักษณะทางคลินิกของ DRESS syndrome ในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

แผนกผิวหนัง กองอายุรกรรม คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ในปัจจุบันมีอัตราการแพ้ยาสูงมากขึ้น โดยอาการแสดงทางผิวหนังมักเป็นอาการแสดงของการแพ้ยาที่พบได้บ่อยที่สุด ซึ่งในผู้ป่วยบางรายอาจมีอาการรุนแรงและมีอันตรายถึงชีวิตได้

DRESS syndrome จัดเป็นผื่นแพ้ยาแบบรุนแรงชนิดหนึ่ง ซึ่งจะพบมีอาการสำคัญประกอบด้วย ผื่นที่ผิวหนังร่วมกับมีอาการแสดงทางระบบอื่นๆ เช่น ต่อมน้ำเหลืองโต, ตับอักเสบ และพบภาวะความผิดปกติทางระบบโลหิตวิทยาคือ hypereosinophilia หรือพบมี atypical lymphocyte ดังนั้นการศึกษาลักษณะทางคลินิกของ DRESS syndrome จึงมีความสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินโรค, การให้การรักษาตลอดจนการติดตามผู้ป่วย

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาลักษณะอาการและอาการแสดงของ DRESS syndrome, ยาที่เป็นสาเหตุได้บ่อย และปัจจัยอื่น ๆ ตลอดจนแนวทางการรักษาที่เหมาะสมและการดำเนินของโรค

วิธีการศึกษา : ศึกษาข้อมูลจากเวชระเบียนผู้ป่วยของโรงพยาบาลจากผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยในของแผนกผิวหนัง โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ในช่วงระหว่าง 1 ม.ค. 2541 ถึง 1 มิ.ย. 2549

ผลการศึกษา : จากจำนวนผู้ป่วย DRESS syndrome ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษามีทั้งหมด 29 ราย อยู่ในช่วงอายุ 3 เดือนถึง 73 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชายและมีโรคทางระบบประสาท ยาที่เป็นสาเหตุได้บ่อยได้แก่ Dilantin, Allopurinol, และ NSAIDs โดยมักพบอาการหลังได้รับยาเฉลี่ย 23 วัน พบว่าอาการต่าง ๆ ไม่สัมพันธ์กับชนิดของยาที่ได้รับ ซึ่งประกอบด้วยผื่นผิวหนัง ที่พบบ่อยคือผื่นแดงคล้ายออกหัด (maculopapular rash) 61.51%, ผื่นแดงลอกทั่วตัว (exfoliative dermatitis) 24.13% และในบางรายอาจมีผื่นแบบSteven Johnson syndrome 6.89% และพบผื่นเป็นตุ่มน้ำหรือตุ่มหนอง 3.44% อาการแสดงในระบบอื่นๆ ที่พบบ่อย ได้แก่ ภาวะตับอักเสบ (75.86%) และไข้สูง (51.72%) ผู้ป่วยส่วนใหญ่ได้รับการรักษาโดย systemic steroid ซึ่งพบว่าทำให้อาการทางระบบต่าง ๆ ดีขึ้น และไม่พบว่ามีผู้ป่วยเสียชีวิตจากการศึกษา ซึ่งการให้ systemic steroid พบว่าควรให้ในขนาดที่สูงและให้เป็นระยะเวลานานก่อนลดขนาดของยา เนื่องจากถ้าลดยาเร็วอาจทำให้เกิดมีอาการแสดงได้อีก โดยจากการศึกษาพบว่าโดยเฉลี่ยผู้ป่วยได้รับยานาน 47 วัน

สรุปผล : อัตราการเกิดการแพ้ยาชนิดรุนแรงแบบ DRESS syndrome พบได้ไม่บ่อย โดยยาที่เป็นสาเหตุได้บ่อยได้แก่ Dilantin และจากการศึกษาพบว่ามีการพยากรณ์ของโรคดีจากการรักษาโดยการให้ systemic steroidและควรให้เป็นระยะเวลานานก่อนลดขนาดของยาเพื่อป้องกันการเกิดอาการซ้ำ

คำสำคัญ : ผื่นแพ้ยา

Demographic picture of psoriatic patients at Institute of Dermatology

Jiroj Sindavanont MD,

Pakorn Kitiratchai MD.

ABSTRACT :

SINDAVANONT J, KITIRATCHAI P. DEMOGRAPHIC PICTURE OF PSORIATIC PATIENTS AT INSTITUTE OF DERMATOLOGY

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, THAILAND.

Background : Psoriasis is a common disease with substantial effects on quality of life. Multiple factors are effected the severity of psoriasis e.g. genetics, environment.

Objective : We sought to study the Dermographic picture of psoriatic patients at Institute of Dermatology in Thailand.

Method : We studied the psoriatic patients at Institute of Dermatology on 1 october 2004 to 31 july 2005. By random selection old and new patients about 1,000 persons to register and interview with designed questionnaires.

Result : Total male patients were 572 persons(57.2%) and female patients were 428 persons(42.8%). Age of onset were 1-90 yearsold. Majority of patients are plaque type, guttate type, and pustular type as order. Flaring on winter and lessening on summer. Upper respiratory tract infection precipitated lesions 19.2% and Koebner phenomenon precipitated lesions 33.1%.

Conclusion : The majority of patients were male, average aged 21-30 years old, plaque type psoriasis, favorable effects of summer, adverse effects of winter, upper respiratory tract infection and Koebner phenomenon.

Key words : Dermographic picture, psoriasis

บทคัดย่อ:

จิโรจ สินธวานนท์ ปกรณ์ กิติรัตน์ชัย การศึกษาลักษณะทางระบาดวิทยาและปัจจัยเกี่ยวข้องในการเกิดโรคในผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่สถาบันโรคผิวหนัง

สถาบันโรคผิวหนัง

ความเป็นมา : โรคสะเก็ดเงิน (Psoriasis) เป็นโรคผิวหนังอักเสบที่พบบ่อยในกลุ่มโรคผิวหนังเรื้อรัง มีปัจจัยต่างๆที่มีผลกระทบต่อโรคได้แก่ ปัจจัยด้านพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ : ต้องการศึกษาลักษณะประชากร ลักษณะทางระบาดวิทยา ตลอดจนความเกี่ยวข้องของปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวกับการเกิดโรคนี้ในผู้ป่วยคน เพื่อนำไปใช้ในการแนะนำอบรมและบอกแนวโน้มการดำเนินโรคให้แก่ผู้ป่วย ซึ่งจะทำให้การดูแลรักษาเป็นแบบองค์รวมเพื่อผลการรักษาผู้ป่วยที่ดีต่อไป

วิธีการศึกษา : การวิจัยแบบบรรยาย (Descriptive Study) โดยการลงทะเบียนบันทึกประวัติด้านต่างๆ ของผู้ป่วยตรวจร่างกาย สำหรับผู้ป่วยสะเก็ดเงินใหม่ในช่วงเวลาที่กำหนดที่สถาบันโรคผิวหนังช่วงตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2547–31 กรกฎาคม 2548 (รวม 10 เดือนหรือประมาณ 40 สัปดาห์) ในผู้ป่วยใหม่และผู้ป่วยเก่าในช่วงเวลาที่กำหนด จำนวนประมาณ 1,000 ราย

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยชายจำนวน 572 คน (ร้อยละ 57.2) และหญิง 428 (ร้อยละ 42.8) โดยอายุที่เริ่มเป็นมีตั้งแต่ 1-90 ปี อาการแสดงที่พบมากที่สุดคือ Plaque type รองลงมาเป็น Guttate type และ Pustular type ตามลำดับ ฤดูที่ผื่นเป็นมากขึ้นคือ ฤดูหนาว ส่วนฤดูที่ผื่นเป็นน้อยลงคือ ฤดูร้อน อาการคออักเสบติดเชื้อพบว่าส่วนใหญ่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาการของผื่น แต่ถ้าเกี่ยวข้องจะพบว่าผื่นเป็นมากขึ้นในสัดส่วนร้อยละ 19.2 พบว่ามีปรากฏการณ์ Koebner เป็นบวกร้อยละ 33.1

สรุป : มีจำนวนผู้ป่วยชายมากกว่าหญิง อายุที่เริ่มเป็นเฉลี่ย 21-30 ปี ส่วนใหญ่เป็นชนิด Plaque ปัจจัยที่ทำให้ผื่นดีขึ้นคือ ฤดูร้อน ปัจจัยที่ทำให้ผื่นแย่ลงคือ ฤดูหนาว ลำคออักเสบติดเชื้อ และปรากฏการณ์ Koebner

คำสำคัญ : ระบาดวิทยา, ผู้ป่วยสะเก็ดเงิน

Study of Thai psoriatic patients during pregnancy to 3 months postpartum at Institute of Dermatology

Russanee Akarapun MD,

Pakorn Kitiratchai MD.

ABSTRACT :

AKARAPUN R, KITIRATCHAI P. STUDY OF THAI PSORIATIC PATIENTS DURING PREGNANCY TO 3 MONTHS POSTPARTUM AT INSTITUTE OF DERMATOLOGY

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, THAILAND.

Background : Various hormonal states are known to be associated with the waxing and waning of psoriasis. Patients with psoriasis commonly experience changes in their cutaneous disease during pregnancy and postpartum.

Objective : We studied 54 women with psoriasis by questionnaire and interview during pregnancy to 3 months postpartum.

Materials and Methods : We studied the pregnancy to 3 months postpartum psoriatic patients at Institute of Dermatology on 1 October 2004 to 31 July 2005. By random selection old and new patients about 54 women to register and interview with designed questionnaires.

Results : Majority of patients had 1 child for 50%, 2 childs for 27.8% and 3 childs for 18.5% as order. Six patients who had 1 abortion were plaque type. Two patients who had 2 abortion were plaque type. One patients who had 2 abortion were guttate type. Majority of patients were not change of clinical symptoms during pregnancy but got worsening at 3 months postpartum by generalized flare about 87.5%.

Conclusion : Majority of patients were not change of clinical symptoms during pregnancy but got worsening at 3 months postpartum by generalized flare about 87.5%. Pregnancy were associated with hormonal changes in estrogens and progesterone resulting in a state of altered immune surveillance. This study did not have information of other psoriatic types e.g. guuttate, pustular or erythroderma types so information of this patients may differ from plaque type psoriasis too.

Key words : psoriasis, pregnancy, postpartum

บทคัดย่อ:

รัศนี อัครพันธุ์ ปกรณ์ กิติรัตน์ชัย การศึกษาปัจจัยเกี่ยวข้องในผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่ตั้งครรภ์จนถึงหลังคลอด 3 เดือนของสถาบันโรคผิวหนัง

สถาบันโรคผิวหนัง

ความเป็นมา : โรคสะเก็ดเงิน (Psoriasis) เป็นโรคผิวหนังอักเสบที่พบบ่อยในกลุ่มโรคผิวหนังเรื้อรัง มีปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อโรค ได้แก่ ปัจจัยด้านพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม ระดับฮอร์โมนที่แตกต่างกันมีผลต่อการแสดงออกของโรคสะเก็ดเงิน โดยในผู้ป่วยเพศหญิงในระหว่างที่ตั้งครรภ์และช่วงหลังคลอดจะพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงของอาการแสดงของโรค

วัตถุประสงค์ : ต้องการศึกษาลักษณะประชากร ลักษณะทางระบาดวิทยา ตลอดจนความเกี่ยวข้องของปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเกิดโรคนี้ในผู้ป่วยหญิงไทยที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน ในระหว่างตั้งครรภ์จนถึงหลังคลอด 3 เดือน

วิธีการศึกษา : การวิจัยแบบบรรยาย (Descriptive Study) โดยการลงทะเบียนประวัติและลักษณะผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่กำลังตั้งครรภ์จนถึงระยะ 3 เดือนหลังคลอด และผู้ป่วยที่เคยตั้งครรภ์และเป็นโรคก่อนการตั้งครรภ์ที่มาติดต่อที่สถาบันโรคผิวหนังจำนวน 54 ราย ช่วงตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2547–31 กรกฎาคม 2548 (รวม 10 เดือนหรือประมาณ 40 สัปดาห์) ในผู้ป่วยใหม่และผู้ป่วยเก่าในช่วงเวลาที่กำหนด

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีบุตรธิดารวม 1 คน เป็นจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 50 รองลงมาคือ 2 คน ร้อยละ 27.8 และ 3 คน ร้อยละ 18.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยพบประวัติการแท้งบุตร มีผู้ป่วยจำนวน 6 รายที่แท้งบุตรเป็นจำนวน 1 คนโดยทั้งหมดมีอาการแสดงของโรคสะเก็ดเงินเป็นชนิด Plaque ทั้งหมด ส่วนกลุ่มผู้ป่วยที่แท้งบุตรเป็นจำนวน 2 คนมีจำนวน 3 คน โดยมีอาการแสดงของโรคสะเก็ดเงินเป็นชนิด Plaque 2 คน และ Guttate 1 คน ส่วนใหญ่ของผู้ป่วยพบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโรคสะเก็ดเงินในระหว่างการตั้งครรภ์ทั้ง 3 ไตรมาสแต่จะพบว่ามีอาการแย่ลงในช่วง 1 ถึง 3 เดือนหลังคลอด โดยพบผื่นเป็นมากขึ้นบริเวณทั่วไปคิดเป็นจำนวนของผู้ป่วยร้อยละถึง 87.5

สรุป : พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโรคสะเก็ดเงินในระหว่างการตั้งครรภ์ทั้ง 3 ไตรมาสแต่จะพบว่ามีอาการแย่ลงในช่วง 1 ถึง 3 เดือนหลังคลอด โดยพบผื่นเป็นมากขึ้นบริเวณทั่วไปคิดเป็นจำนวนของผู้ป่วยร้อยละถึง 87.5 การศึกษาในครั้งนี้ไม่มีข้อมูลของผู้ป่วยสะเก็ดเงินชนิดอื่นๆ เช่น ชนิดหยดน้ำ, ตุ่มหนองหรือผื่นแดงลอกทั่วตัว ซึ่งข้อมูลจากผู้ป่วยที่เป็นผื่นเหล่านี้อาจจะแตกต่างไปจากสะเก็ดเงินชนิด Plaque ก็เป็นได้

คำสำคัญ : สะเก็ดเงิน, ตั้งครรภ์, หลังคลอด

Prevalence and Clinical Features of Psoriatic Arthritis in Patients with Psoriasis at the Institute of Dermatology

Nattharika Maisawat MD,

Jinda Rojanamatin MD.

ABSTRACT :

MAISAWAT N, ROJANAMATINJ. PREVALENCE AND CLINICAL FEATURES OF PSORIATIC ARTHRITIS IN PATIENTS WITH PSORIASIS AT THE INSTITUTE OF DERMATOLOGY.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Early detection of arthritis in patients with psoriasis is important in order to reduce inflammation and prevent destruction, deformities, and functional disability in affected joints. Previously, the reported prevalence of psoriatic arthritis (PsA) in patients with psoriasis varied between 7 and 40% in different studies. However, most of the reported data came from the western but we still lack these information in Thailand.

Objective : To determine the prevalence of PsA in patients with psoriasis at the Institute of Dermatology and to characterize the clinical manifestations of PsA.

Methods : During the period 2004 to 2005, prevalent cases of PsA were identified from patients with psoriasis at the Institute of Dermatology. Cases with psoriasis and peripheral arthritis and/or radiographic evidence of spondyloarthritis were considered to have PsA. Those with other arthritides were excluded. Clinical data, serum uric acid, rheumatoid factor, anti-HIV, x-ray were recorded.

Results : In total, 27 patients with PsA were identified from patients with psoriasis, equivalent to a prevalence of 0.99%. There were 10 males and 17 females. For both sexes the prevalence was highest in the age group 41-50 years. Polyarthritis was the most frequent subclass (48.1%). Oligoarthritis, monoarthritis, and arthritis confined to the spine or sacroiliac joints were seen in 40.74%, 11.11%, and 0% respectively. All patients had chronic plaque type of psorasis including nails change. According to the x-ray results, more than 90% of the patients had non specific change or unremarkable findings. None showed significant titer of rheumatoid factor. Three had serum uric acid level higher than normal and one had seropositive for anti HIV Ab.

Conclusion : The prevalence of PsA at the Institute of Dermatology was lowered than previous report. This may be explained that most patients of the Institute of Dermatology usually present with dermatological problem. On the other hand, patients with severe joint involvement may visit to orthopedic or rheumatologic clinic. So the prevalence of PsA is lowered than expectation. Regarding to clinical features of PsA in this study, the results did not differ from previous studies.

Key words : Psoriatic arthritis, Prevalence, clinical features

บทคัดย่อ:

ณัฐฑริกา หมายสวัสดิ์ จินดา โรจนเมธินทร์ การศึกษาความชุกและลักษณะทางคลินิกของผู้ป่วยโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินในผู้ป่วยสะเก็ดเงิน ณ สถาบันโรคผิวหนัง

สถาบันโรคผิวหนัง

วัตถุประสงค์ : 1) เพื่อให้ทราบถึงความชุกและลักษณะทางคลินิกของโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินในผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่มารับการรักษาที่สถาบันโรคผิวหนังตั้งแต่ตุลาคม พ.ศ. 2547 ถึงกันยายน พ.ศ. 2548 2) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างอาการผื่นทางผิวหนังและข้ออักเสบในผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน

วิธีการศึกษา : เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาโดยเก็บข้อมูลไปข้างหน้า 1 ปี โดยเก็บรวบรวมข้อมูลทางคลินิกของผู้ป่วยที่เป็นโรคสะเก็ดเงินและมีโรคข้ออักเสบแทรกซ้อนตามเกณฑ์การวินิจฉัยของ Wright and Moll's criteria ที่มารับการรักษาที่สถาบันโรคผิวหนังระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2548 ข้อมูลที่ทำการศึกษาได้แก่ข้อมูลพื้นฐานของผู้ป่วย, ข้อมูลผื่นผิวหนังสะเก็ดเงิน และข้อมูลข้ออักเสบจากโรคสะเก็ดเงิน สรุปผลการศึกษาโดยใช้สถิติเชิงพรรณนากับข้อมูลที่ได้มา

ผลการศึกษา : พบผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินทั้งหมด 27 คน คิดเป็นอัตราความชุกเท่ากับ 0.99% เป็นเพศหญิง 17 คน, เพศชาย 10 คน ในผู้ป่วยทั้งหมดพบความชุกสูงสุดในช่วงอายุ 41-50 ปี ลักษณะของข้ออักเสบแบบ polyarthritis เป็นลักษณะที่พบได้บ่อยที่สุด (48.1%) สำหรับข้ออักเสบแบบ oligoarthritis, monoarthritis และข้ออักเสบที่พบเฉพาะที่ spine หรือ sacroiliac joints พบได้ 40.74%, 11.11% และ 0% ตามลำดับ ผู้ป่วยทั้งหมดมีผื่นแบบ chronic plaque type และทุกคนพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงของเล็บ สำหรับผลการ x-ray พบว่ามากกว่า 90% พบลักษณะความผิดปกติที่ไม่จำเพาะเจาะจงหรือไม่พบการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่ชัดเจน คนไข้ทั้งหมดผลเลือดไม่พบ rheumatoid factor, มีผู้ป่วย 3 คนที่มีระดับกรดยูริกสูงกว่าปกติ และพบ 1 คนที่มีผลบวกต่อ HIV

สรุปผลการศึกษา : อัตราความชุกของโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าต่ำกว่าความชุกที่ได้เคยมีการศึกษาไว้ก่อน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่มารับการรักษาที่สถาบันโรคผิวหนังนั้นมาด้วยเรื่องของผื่นผิวหนังมากกว่าปัญหาเรื่องข้อ ในขณะที่ผู้ป่วยที่มีปัญหาโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินอาจไปรับการรักษาที่แผนกอื่น เช่น คลินิกโรคข้อมากกว่า ทำให้ความชุกที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้น้อยกว่าที่คาดไว้ สำหรับลักษณะทางคลินิกของโรคข้ออักเสบสะเก็ดเงินพบว่าไม่แตกต่างจากผลที่เคยทำการวิจัยไว้ก่อนหน้านี้

คำสำคัญ : โรคข้ออักเสบสะเก็ดเงิน, ความชุก, ลักษณะทางคลินิก

Incidence of allergic contact dermatitis and common allergen in patient with psoriasis

Rungrawee Powanusorn MD,

Poohglin Tresukosol MD.

ABSTRACT :

POWANUSORN R. TRESUKOSOL P. INCIDENCE OF ALLERGIC CONTACT DERMATITIS AND COMMON ALLERGEN IN PATIENT WITH PSORIASIS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Abstract Background : The location of psoriatic lesion especially palmoplantar lesion and resistance to therapy among these patients suggest that local triggering factors and contact allergy may be role. Current information on the incidence of contact dermatitis and the spectrum of allergens in psoriasis is conflicting.

Objective : The purpose of this study was to investigate the incidence of allergic contact dermatitis and to determine common allergens among psoriatic patient. Materials & Methods: Psoriatic patients with palmoplantar involvement who attended OPD clinic, Institute of Dermatology were enrolled in the study. The history, physical and dermatological examination were recorded. All patients were patch-tested with the European standard series of allergen or possible work related substances and patient's own products.

Results : A total number of 57 patients were included in the study with 33 males and 24 females. All of them were patch-tested. The mean age is 45.65±15.8 years (range 6-72 years). Fourteen patients (24.56%) were sensitized to one or more allergens. Nickel sulfate and mercaptobenzothaiazole were common allergens among this group of patients.

Conclusions : The incidence of positive patch-test in psoriatic patients with hand involvement is similar to that in normal population, nickel being the commonest allergen in this group. Word: allergic contact dermatitis, contact allergens, palmoplantar psoriasis.

Key words : allergic contact dermatitis, contact allergens, palmoplantar psoriasis

บทคัดย่อ:

รุ่งระวี โปวอนุสรณ์ พู่กลิ่น ตรีสุโกศล **การศึกษาอุบัติการณ์การเกิดผื่นแพ้สัมผัสและสารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อยในผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน**

สถาบันโรคผิวหนัง

ความเป็นมา : โรคสะเก็ดเงินเป็นโรคที่พบได้บ่อยอาการอาจดีขึ้นหรือแย่ลงได้จากหลายปัจจัยทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในร่างกายของผู้ป่วยเองจนถึงปัจจุบันพบว่าข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโรคสะเก็ดเงินกับภาวะภูมิแพ้หรือการเกิดผื่นแพ้สัมผัสยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่

วัตถุประสงค์ : การศึกษานี้ได้ทำขึ้นเพื่อหาอุบัติการณ์ของภาวะการเกิดผื่นแพ้สัมผัสในกลุ่มผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่มีผื่นในตำแหน่งที่มีโอกาสสัมผัสสารก่อภูมิแพ้ได้ง่ายคือมือและหรือเท้ารวมทั้งหาชนิดของสารก่อภูมิแพ้ที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยกลุ่มนี้

วัตถุและวิธีการ : เก็บข้อมูลและทำการทดสอบผื่นแพ้สัมผัสในผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่มีผื่นที่มือและหรือที่เท้าที่มารับการตรวจที่แผนกผู้ป่วยนอกสถาบันโรคผิวหนังในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ.2547 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ.2549 โดยข้อมูลที่เก็บบันทึกได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานทางประชากร ความเกี่ยวข้องกับอาชีพที่ทำ อาการนำ ลักษณะและตำแหน่งของรอยโรค และการรักษาที่เคยได้รับ ผู้ป่วยได้รับการทำทดสอบผื่นแพ้สัมผัสด้วย European Standard Series ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ chi square test ผลการศึกษา: พบว่า ในจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด 57 คน เป็นเพศชาย 33 คน เป็นเพศหญิง 24 คน มีอายุเฉลี่ย 45.65 ± 15.8 ปี ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-60 ปี (15 คน, ร้อยละ 48.10) ผู้ป่วยจำนวน 14 คนมีผลการทดสอบเป็นบวกหรือมีอุบัติการณ์ของการเกิดผื่นแพ้สัมผัสคิดเป็นร้อยละ 24.56 โดยพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยทางสถิติระหว่างการเกิดผื่นแพ้สัมผัสกับอายุ อาชีพ หรือการมีผื่นที่มือและหรือเท้าเป็นอาการนำ สารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อยได้แก่ Nickel sulfateและ Mercaptobenzothaiazole

สรุป : อุบัติการณ์การเกิดผื่นแพ้สัมผัสและสารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อยในผู้ป่วยสะเก็ดเงินที่มีผื่นที่มือและหรือที่เท้าในการศึกษานี้ ไม่มีความแตกต่างจากกลุ่มประชากรทั่วไป

คำสำคัญ : ผื่นแพ้สัมผัส, สารก่อภูมิแพ้, โรคสะเก็ดเงินที่มีผื่นมือและหรือเท้า

Comparative study to compare the prevalence of palm, sole and nail fungal infection in psoriasis VS non-psoriasis patient groups

Sirilak Polruang MD,

Rataporn Ungpakorn MD.

ABSTRACT :

POLRUANG S, UNGPAKORN R. COMPARATIVE STUDY TO COMPARE THE PREVALENCE OF PALM, SOLE AND NAIL FUNGAL INFECTION IN PSORIASIS VS NON-PSORIASIS PATIENT GROUPS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Fungal infection is one of the most common dermatological problems in Thai population. Factors that may attribute to the infection are humidity, occlusive footwear or corticosteroid use. Certain groups such as psoriasis patients require long term topical corticosteroid for treatment of their skin condition which may predispose patients to fungal infection.

Objective : The objective was to compare the prevalence of fungal infection of the palm, sole and nail among psoriasis and non-psoriasis patients.

Materials and Methods : Patients who attended outpatient clinic at the Institute of Dermatology from November 2004 to February 2006 were included in the study. Psoriasis and non-psoriasis patients were randomly examined for skin abnormalities on the palm, sole and nails. All abnormal lesions were photographed and a target site was selected for direct mycological examination (KOH) and culture. Fungal identification on culture media was performed by a mycologist and recorded for statistical evaluation.

Results : A total of 207 patients were included in the study (100 psoriasis and 107 non-psoriasis). The data showed 8 patients (8.0%) and 13 patients (12.15%) had fungal infection in psoriasis and non-psoriasis groups, respectively.

Conclusion : In contrary to previous hypothesis, the prevalence of fungal infection in psoriasis patients was equal in non-psoriatic patients despite regular topical corticosteroid treatment. One possible explanation may be the immune hyperactivity state in this group of patients. Further studies are required to clarify this finding.

Key words : Fungal infection, psoriasis

บทคัดย่อ:

ศิริลักษณ์ พลเรือง รัฐภรณ์ อึ้งภากรณ์ อัตราการติดเชื้อราที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือเล็บ : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มคนไข้ที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน และกลุ่มที่ไม่ได้เป็นสะเก็ดเงิน

สถาบันโรคผิวหนัง

การติดเชื้อราที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือ ที่เล็บพบได้บ่อยในประชากรไทย ปัจจัยส่งเสริมให้เกิดการติดเชื้อ เช่น ความอับชื้น การสวมรองเท้าที่การระบายความชื้นไม่ดี ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องความผิดปกติของหลอดเลือดหรือการได้รับยากลุ่มสเตียรอยด์เป็นเวลานาน การศึกษานี้ทำขึ้นเพื่อเปรียบเทียบอัตราการติดเชื้อราที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือ ที่เล็บ ระหว่างกลุ่มคนไข้ที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน และกลุ่มที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงิน

วัตถุประสงค์ : การศึกษานี้ทำขึ้นเพื่อเปรียบเทียบอัตราการติดเชื้อราที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือที่เล็บ ระหว่างกลุ่มคนไข้ที่เป็น โรคสะเก็ดเงิน และกลุ่มคนไข้ที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงิน

วิธีการ : คณะผู้ศึกษาได้ทำการตรวจและเก็บข้อมูล รอยโรคที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือที่เล็บ ในกลุ่มคนไข้ที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน และกลุ่มคนไข้ที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงิน ที่มาตรวจที่สถาบันโรคผิวหนัง ตั้งแต่พฤศจิกายน 2547 ถึงกุมภาพันธ์ 2549 รอยโรคดังกล่าวได้รับการถ่ายรูป และผู้ศึกษาทำการคัดเลือกรอยโรคเพื่อขูดผิวหนังส่งตรวจย้อมไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ (KOH) และเพาะเชื้อรา

ผลการศึกษา : จำนวนคนไข้ที่เข้าร่วมการศึกษานี้มีทั้งสิ้น 207 คน โดยเป็นคนไข้ที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน 100 คน และไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงิน 107 คน ผลการศึกษาพบว่าในกลุ่มที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน พบผู้ติดเชื้อราที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า หรือที่เล็บ 8 คน (8.00%) และในกลุ่มที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงินพบผู้ติดเชื้อรา 13 คน (12.15%)

สรุป : ถึงแม้ว่าคนไข้ที่เป็นโรคสะเก็ดเงินจะมีรอยโรคมานาน และต้องใช้ยาที่มีส่วนผสมของ สเตียรอยด์บ่อย แต่อัตราการติดเชื้อรากลับไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในคนไข้กลุ่มที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพยาธิกำเนิดของโรคสะเก็ดเงินที่ว่าเกิดจาก การไวเกินไปของระบบภูมิคุ้มกัน (Immune Hyperactivity) ซึ่งช่วยป้องกันการติดของเชื้อราที่ผิวหนัง และเป็นปัจจัยที่ทำให้ฤทธิ์ของสเตียรอยด์ในแง่กดภูมิคุ้มกันไม่เกิดขึ้นแต่สมมติฐานนี้จำเป็นต้องได้รับการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อพิสูจน์ต่อไป

คำสำคัญ : การติดเชื้อรา, โรคสะเก็ดเงิน

Evaluate PASI score (The Psoriasis Area and Severity Index) and quality of life in psoriasis vulgaris treated by narrowband UVB

Yotsinee Kittipavara MD,

Nataya Voravutinon MD,

Usa Wachiratarapadorn MD,

Rusanee Akaraphanth MD,

Pimonpun Gritiyarangsan MD PhD.

ABSTRACT :

KITTIPAVARA Y, VORAVUTINON N, WACHIARTARAPADORN U, AKARAPHANTH R, GRITIYARANGSAN P. EVALUATE PASI SCORE (THE PSORIASIS AREA AND SEVERITY INDEX)AND QUALITY OF LIFE IN PSORIASIS VULGARIS TREATMENTED BY NARROWBAND UVB.

DIVISION OF DERMATOLOGY, INSTITUTIONAL OF DERMATOLOGY , THAILAND. .

Background : Narrowband UVB (NB-UVB) therapy is an effective treatment for psoriasis. Studies in efficacy of NB-UVB treatment by evaluate both objective and subjective outcomes were conducted by Institutional of Dermatology.

Objectives : To determine whether NB-UVB therapy is efficacious treatment of psoriasis vulgaris by evaluate PASI score and quality of life (Dermatology Life Questionnaire Index(DLQI)score).

Materials and Methods : An open prospective study including fifty patients with extensive plaque psoriasis (>20% BSA involvement). They were received NB-UVB therapy 3 times weekly, starting at 35% of minimal erythemal dose (MED). The treatment were 30 sessions. All patients were followed up until relapse or for 12 months. Clinical outcomes were evaluated by using PASI score and DLQI score before, after 12 and 30 treatment sessions.

Results : At the end of 12 sessions, 20/50 patients(40%) achieved more than “PASI 50” , and improvement increased with treatment through 30 sessions (39/50(78%) response patients). There was statistically significant difference between baseline, 12 and 30 sessions treatment in improvement both PASI and DLQI score ($p<0.001$). Unwanted side effect were minimal (8%) and always mild.16/33(48%) patients remained in remission 1 year after cessation NB-UVB therapy.

Conclusion : Incoherent, NB-UVB therapy is a safe and efficacious treatment modality for psoriasis vulgaris.

Key words : Psoriasis, Narrowband UVB, Minimal erythemal dose, PASI score, PASI 50, DLQI score, Remission, Relapse

บทคัดย่อ:

ยศสินี กิตติบวร นัทยา วรวุทธินนท์ อุษา วชิรธาราภาดร รัศนี อัครพันธุ์ พิมลพรรณ กฤติยรังสรรค์

คุณภาพชีวิต และ PASI SCORE ของผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินหลังจากได้รับการรักษาด้วยการฉายแสง NARROWBAND UVB

สถาบันผิวหนังโรคผิวหนัง

ในปัจจุบันนี้ การฉายแสง narrowband UVB ได้ถูกยอมรับว่าเป็นการรักษาที่มีประสิทธิภาพของโรคสะเก็ดเงิน และนำมาใช้รักษากันมากขึ้น แต่ข้อมูลการศึกษาถึงประสิทธิภาพของการฉายแสงชนิดนี้ โดยประเมินผลการรักษาทั้งทางด้านอาการทางคลินิก และ ความรู้สึกของผู้ป่วยในประเทศ ไทยนั้นยังไม่มีรายงาน

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการรักษาด้วยการฉายแสง NB-UVB ในการรักษาผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน โดยประเมินจาก อาการทางคลินิก (PASI score) และคุณภาพชีวิต (DLQI score)

วิธีการศึกษา : เป็นการศึกษาไปข้างหน้า โดยคัดเลือกผู้ป่วยจำนวน 50 คน ที่มีผื่นสะเก็ดเงินชนิดหนาที่มีรอยโรคมากกว่า 20% ของพื้นที่ร่างกายนำมาฉายแสงNB-UVB 3 ครั้ง/สัปดาห์ เริ่มต้นที่ 35% ของ minimal erythemal dose (MED) โดยผู้ป่วยได้รับการฉายแสงทั้งหมด 30 ครั้ง หรือจนกระทั่งอาการผื่นดีขึ้น หลังจากนั้นเราติดตามผู้ป่วยที่เคยตอบสนองต่อการฉายแสงทุก 1-2 เดือนจนกระทั่งรอยโรคกลับเป็นซ้ำใหม่ หรือเป็นระยะเวลา 12 เดือน การศึกษานี้เราประเมินผลก่อนและหลังการฉายแสง 12 ครั้ง และ 30 ครั้ง โดยประเมินอาการทางคลินิกโดยใช้ PASI score รวมทั้งประเมินความรู้สึก และผลกระทบจากตัวโรคที่มีกับผู้ป่วยโดยใช้ DLQI score

ผลการศึกษา : หลังจากผู้ป่วยได้รับการรักษาด้วยการฉายแสง NB-UVB พบว่า อาการทางคลินิกและคุณภาพชีวิตผู้ป่วยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.001$) จากการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยผลการรักษา ผู้ป่วยมี PASI score ลดลงมากกว่า50% (PASI 50) ถึง 20 คนหรือ 40% ของผู้ป่วยที่เข้าร่วมการรักษาทั้งหมด จากการรักษาเพียง 12 ครั้ง และอาการรอยโรคดีมากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อได้รับการฉายแสงต่อเนื่องจนสิ้นสุด 30 ครั้ง (พบมีผู้ป่วยที่ตอบสนอง จำนวน 39/50 หรือ 78%) เมื่อติดตามผู้ป่วยหลังจากหยุดฉายแสง ผลปรากฏว่า ผู้ป่วย 48% ที่ยังคงตอบสนองต่อการรักษา

สรุปผล : การรักษาโรคสะเก็ดเงินโดยการฉายแสงNB-UVB นั้นมีประสิทธิภาพที่ค่อนข้างดี และปลอดภัย

คำสำคัญ : สะเก็ดเงิน, narrowband UVB, minimal erythemal dose, PASI score, PASI 50, DLQI score, รอยโรคกลับเป็นซ้ำ

Skin diseases of people living in flooded areas in Thailand

Vasanop Vachiramon MD,

Ploysyne Busaracome MD,

Siripen Puavilai MD.

ABSTRACT:

VACHIRAMON V, BUSARACOME P, PUAVILAI S. SKIN DISEASES OF PEOPLE LIVING IN FLOODED AREAS IN THAILAND.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Floods are natural diaster which occurs occasionally in Thailand. Recently there has been a great flood since September 2006 in northern, northeastern and central parts of Thailand which include 47 provinces. Although there have been some reports on skin diseases during other forms of natural disaster, namely tsunami and earthquake. The most common form of them are infectious dermatoses especially tinea pedis. However, the microbiologic evidences have not been evaluated.

Objectives : To determine the effect of floods on skin conditions by evaluating the skin problems of patients and identified the organism that cause skin maceration at web space(s) of toes.

Methods : During October 2006, two dermatologists evaluated patients who complained of skin problems at the temporary outpatient clinic of Singhaburi and Utaithani province, Thailand. Skin specimens from all patients who had itch and skin maceration at web space(s) of toes were cultured for fungus.

Results : The total number of patients that presented during the study period was 96 (58 females and 38 males) with 102 skin conditions. The most prevalent skin problems were inflammatory dermatosis (57.4%), followed by infectious skin conditions (39.6%) and traumatic skin disorders (3.0%). Among the inflammatory dermatoses, eczema is the most prevalent which accounts for 34.5% of the total skin problems and the great majority of these cases are chronic irritant feet dermatitis (23.5% of total skin problems). Regarding to the skin macerations at web space(s) of toes, all of them were colonized with various microorganisms. Gram-negative bacilli were the most prevalent ones which were found in 13 out of 16 specimens.

Conclusion : In this study, eczema is the most common dermatoses after flood. Excessive exposure to contaminated water, friction, high humidity and unhygienic environment might have increased the prevalence of bacterial colonization on eczematous macerated skin. Topical medications which have the combination of anti-inflammatory, antibacterial and antifungal properties are the most suitable medications for such condition.

Key words : Flood, Eczema, Maceration, Gram negative bacteria

บทคัดย่อ:

วาสนภ วชิรมน พลอยทราย บุศราคำ ศิริเพ็ญ พัววิไล รายงานโรคผิวหนังที่พบบ่อยในช่วงอุทกภัย

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

เหตุการณ์อุทกภัยเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้บ่อยในประเทศไทย ในอดีตที่ผ่านมามีเหตุการณ์อุทกภัยหลายครั้งซึ่งสร้างความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ประสบภัยอย่างมาก โดยล่าสุดมีปัญหาอุทกภัยเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลางตั้งแต่เดือน กันยายน พ.ศ.2549 เป็นต้นมา โดยมีพื้นที่ประสบภัยรวม 47 จังหวัด

ได้มีการรายงานถึงโรคผิวหนังที่พบในช่วงภัยธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว, ภาวะสึนามิ ผลการศึกษาพบว่าการติดเชื้อของผิวหนัง โดยเฉพาะเชื้อราที่เท้า เป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อย ทั้งนี้ ยังไม่เคยมีการศึกษาหาชนิดของเชื้อราที่เป็นสาเหตุของการติดเชื้อราที่เท้า

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาความชุกของโรคผิวหนังชนิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงอุทกภัย และ เพื่อทราบชนิดของเชื้อโรคที่เป็นสาเหตุในผู้ป่วยที่มีอาการคันและมีรอยถลอกตามซอกนิ้วเท้า

วิธีการศึกษา : ตจแพทย์ 2 คน ได้เข้าร่วมหน่วยแพทย์อาสา กองงานในพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ให้บริการผู้ป่วยที่มาพบแพทย์ด้วยปัญหาโรคผิวหนัง ณ หน่วยแพทย์เคลื่อนที่ จังหวัด สิงห์บุรี และจังหวัดอุทัยธานี ในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ.2549 คณะผู้วิจัยได้ทำการเก็บสิ่งส่งตรวจจากขุยบริเวณซอกนิ้วเท้าในผู้ป่วยที่มีอาการคันและมีรอยถลอกตามซอกนิ้วเท้าเพื่อส่งตรวจหาเชื้อรา

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยที่มาพบแพทย์ด้วยปัญหาโรคผิวหนังมีจำนวน 96 ราย (เพศหญิง 58 ราย และเพศชาย 38 ราย) โดยมีจำนวนโรคผิวหนัง 102 ภาวะ ทั้งนี้โรคผิวหนังในกลุ่มผิวหนังอักเสบ (inflammatory dermatosis) เป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.4 โรคผิวหนังในกลุ่มติดเชื้อ (infectious dermatosis) คิดเป็นร้อยละ 39.6 และโรคผิวหนังที่เกิดจากการบาดเจ็บ (traumatic skin disorder) คิดเป็นร้อยละ 3 ของภาวะผิวหนังทั้งหมด ภาวะผิวหนังอักเสบที่เท้า (chronic irritant feet dermatitis)เป็นภาวะที่พบได้บ่อยที่สุดในกลุ่มผิวหนังอักเสบ โดยคิดเป็นร้อยละ 23.5 ผลเพาะเชื้อจากสิ่งส่งตรวจจากขุยบริเวณซอกนิ้วเท้าในผู้ป่วยที่มีอาการคันและมีรอยถลอกตามซอกนิ้วเท้าพบว่ามีเชื้อโรคในผู้ป่วยทุกราย โดยส่วนใหญ่เป็นเชื้อแบคทีเรียชนิดกรัมลบ ซึ่งพบได้ 13 ราย จากสิ่งส่งตรวจ 16 ราย

สรุปผล : โรคกลุ่มผิวหนังอักเสบ (inflammatory dermatosis) เป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อยที่สุดจากการศึกษานี้ การที่ผิวหนังต้องสัมผัสกับน้ำสกปรก ความชื้น การเสียดสี และสุขอนามัยที่ไม่สะอาดได้ส่งผลให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อแบคทีเรียที่บริเวณผิวหนังบริเวณซอกเท้าของผู้ป่วย ยาทาที่มีส่วนผสมของยาต้านการอักเสบ ยาต้านแบคทีเรีย และยาต้านเชื้อรา น่าจะเป็นยาที่เหมาะสมที่สุดในผู้ป่วยที่มีอาการคันและมีรอยถลอกตามซอกนิ้วเท้า

คำสำคัญ : อุทกภัย, ผิวหนังอักเสบ, รอยถลอกบริเวณซอกนิ้วเท้า, แบคทีเรียชนิดกรัมลบ

Subcutaneous sparganosis in Pramongkutklao hospital : a case report and review of the liturature

Julphat Intarasupht MD,
Nucha Niumpredit MD,
Kobkul Aunhachoke MD.

ABSTRACT :

INTARASUPHT J, NIUMPREDIT N, AUNHACHOKE K. SUBCUTANEOUS SPARGANOSIS IN PRAMONGKUTKLAO HOSPITAL : A CASE REPORT AND REVIEW OF THE LITURATURE.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, THAILAND.

Subcutaneous sparganosis is very rare. It commonly presented with subcutaneous nodule and has wide differential diagnoses. We present a case of subcutaneous sparganosis. A 44 years old, non Hodkin lymphoma patient who was treated with chemotherapy. He had 3 weeks history of asymptomatic solitary subcutaneous nodule on his left thigh. The nodule was removed surgically. A living larva was found in operative field and later identified as *Spirometra species* larva. Taking raw contaminated meat, containing larva of this parasite, seems to be the mode of infection.

Key words : Sparganosis Subcutaneous nodule

บทคัดย่อ:

จุลพรรธน์ อินทรศัพท์ นุชา เนียมประดิษฐ์ กอบกุล อุณหโชค ผู้ป่วยสปากาโนสิสในชั้นใต้ผิวหนังในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า : รายงานผู้ป่วยและทบทวนวารสาร

แผนกผิวหนัง กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ภาวะสปากาโนสิสในชั้นใต้ผิวหนังเป็นภาวะที่พบได้ไม่บ่อย ผู้ป่วยมักมาด้วยอาการมีก้อนในชั้นใต้ผิวหนังซึ่งทำให้จำเป็นต้องวินิจฉัยแยกโรคกับโรคอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก ขอรายงานผู้ป่วยชายอายุ 44 ปี มีโรคประจำตัวเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองชนิด นอน-ฮอร์ทกิน (non Hodkin lymphoma) ซึ่งกำลังได้รับการรักษาด้วยเคมีบำบัด ผู้ป่วยมาพบแพทย์ด้วยเรื่องพบว่ามีก้อนที่ต้นขาซ้ายมา 3 สัปดาห์ ไม่มีอาการผิดปรกติอื่น ผู้ป่วยได้รับการผ่าตัดเพื่อนำก้อนเนื้อออก ระหว่างผ่าตัดพบ ตัวอ่อนของพยาธิ ซึ่งต่อมาได้รับการจำแนกชนิดเป็นว่า พยาธิในกลุ่มซไปโรมีทาร์ (*Spirometra species*) ในผู้ป่วยรายนี้สันนิษฐานว่าติดเชื้อมาจากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่ไม่ได้ผ่านการปรุงให้สุกและมีตัวอ่อนของพยาธิอยู่

คำสำคัญ : สปากาโนสิส ก้อนใต้ผิวหนัง

Case report: Anaphylactic reaction to phuk-waan-ban (sweet bush) in a patient with latex allergy

Patnarin Stirapongsasuti MD,
Chuchai Tanglertsampan MD,
Kobkul Aunhachoke MD,
Atik Sangasapaviliya MD.

ABSTRACT :

STIRAPONGSASUTI P*, TANGLERTSAMPAN C*, AUNHACHOKE K*, SANGASAPAVILIYA A. CASE REPORT : ANAPHYLACTIC REACTION TO PHUK-WAAN-BAN (SWEET BUSH) IN A PATIENT WITH LATEX ALLERGY.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY,*

***ALLERGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, PRAMONGKUTGLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

Phuk-waan-ban, *Euphorbiaceae Sauropus androgynus (Linn.) Merr*, is a local plant of some Asian countries. It belongs to the family *Euphorbiaceae*, which is the same as Para rubber tree*, Euphorbiaceae Hevea brasiliensis.* The leaves of the tree are edible, known to be exceptionally rich in several vitamins, it has a growing demand in the Thai vegetable market.

Contact utricaria and anaphlactic reactions to latex-containing rubber products are being recognized with increasing frequency in all kinds of medical disciplines. Recently a number of reports have been published describing anaphylactic reactions to food items in patients with latex allergy. We report on a 47-year-old woman, a nurse-aid with history of rubber glove hypersensitivity, who developed swelling of lips and eyelids, pruritus, generalized urticaria, dyspnea and anaphylactic shock 30 min after eating cooked phuk-waan-ban. A second event occurred after she ate a spoon-full of the vegetable soup, but no anaphylactic shock was present. All other foods were well tolerated. For the previous 3 yr she had presented with seasonal allergic rhinoconjunctivitis. The diagnostic work up showed specific immunoglobulin E (IgE) in serum to latex. A positive skin prick test to cooked phuk-waan-ban will confirm an allergic reaction (the result will be disscussed in the full paper). Cross-reactivity of the vegetable to latex could be shown by inhibition experiments, however we did not perform the test due to laboratory limitation. In conclusion, phuk-waan-ban should be added to the list of foods cross-reacting with latex.

Key words : latex allergy, latex-food cross-reactivity, anaphylaxis, *Euphorbiaceae*

บทคัดย่อ:

ภัทร์นฤน สถิรพงษะสุทธิ* ชูชัย ตั้งเลิศสัมพันธ์* กอบกุล อุณหโชค* อธิก แสงอสภวิริยะ รายงานผู้ป่วยการแพ้ผักหวานบ้านแบบแอนนาไฟแลกซิสในผู้ป่วยที่แพ้ยางลาเท็กซ์**

**แผนกโรคผิวหนัง,*

***โรคภูมิแพ้ ภาควิชาอายุรศาสตร์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า*

ผักหวานบ้านมีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Sauropus androgynus (Linn.) Merr* เป็นผักพื้นบ้านที่พบได้หลายประเทศในแถบเอเชีย จัดอยู่ในวงศ์ Euphorbiaceae เช่นเดียวกับยางพารา *(Hevea brasiliensis)* ส่วนใบนำมาใช้ประกอบอาหารได้ ซึ่งมีรสหวานและมีวิตามินสูง จึงมีผู้นิยมนำมารับประทานมากขึ้นในประเทศไทย การแพ้แบบผื่นลมพิษสัมผัสและการเกิดภาวะแอนนาไฟแลกซิสจากผลิตภัณฑ์ยางลา-เท็กซ์ ได้เป็นที่รู้จักและพบมากขึ้นในวงการแพทย์ ปัจจุบันมีการรายงานถึงผู้ป่วยที่แพ้ยางลาเท็กซ์แล้วเกิดแอนนาไฟแลกซิสภายหลังจากการรับประทานอาหารบางชนิดให้พบเห็นอยู่บ่อยๆ รายงานฉบับนี้จะกล่าวถึงผู้ป่วยหญิงไทย อายุ 47 ปี อาชีพผู้ช่วยพยาบาลที่มีประวัติแพ้ถุงมือยาง โดยมีอาการเป็นผื่นลมพิษทุกครั้งที่ใช้ และหลังจากผู้ป่วยรับประทานผักหวานบ้าน 30 นาที ได้เกิดอาการปากบวม ตาบวม คันตามตัว และมีผื่นลมพิษทั้งตัว แน่นหน้าอก และมีภาวะช็อก หลังจากนั้นผู้ป่วยได้ลองรับประทานน้ำแกงต้มผักหวานบ้านอีกครั้งก็มีอาการปากบวม ตาบวม และมีผื่นลมพิษขึ้นที่ตัว 20-30 นาทีหลังรับประทาน ผู้ป่วยไม่เคยมีประวัติแพ้อาหารชนิดอื่นมาก่อน แต่ในช่วง 3 ปีมานี้มีอาการภูมิแพ้น้ำมูกใสเวลาอากาศเย็น จากการตรวจพิเศษทางห้องปฏิบัติการพบระดับอิมมูโนโกลบูลินอีต่อลาเท็กซ์ในซีรั่มสูง (RAST class 3) การทำ skin prick test จะช่วยยืนยันการวินิจฉัยการแพ้ผักหวานบ้าน นอกจานนั้นการเกิดปฏิกิริยาข้ามกลุ่มระหว่างยางลาเท็กซ์และผักหวานบ้านอาจใช้การทำ IgE inhibition test เป็นตัวช่วยในการวินิจฉัยได้ โดยสรุปแล้วผักหวานบ้านควรจัดอยู่ในกลุ่มอาหารที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาข้ามกลุ่มกับยางลาเท็กซ์

คำสำคัญ : การแพ้ยางพารา, การเกิดปฏิกิริยาข้ามกลุ่มระหว่างยางพาราและอาหาร, การแพ้แบบรุนแรง, ผักหวานบ้าน

Segmental hemangiomas: Report of cases in Ramathibodi Hospital

Suthida Suwanachote MD,

Somsak Tanrattanakorn MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

SUWANACHOTE S, TANRATTANAKORN S, WATTANAKRAI P. SEGMENTAL HEMANGIOMAS: REPORT OF CASES IN RAMATHIBODI HOSPITAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background : Hemangiomas of infancy (HOI) are the most common benign tumors of childhood. However, some HOI may present in an uncommon, segmental distribution which can pose a higher risk of life- or function-threatening complications or a higher risk of associated structural anomalies.

Objective : To describe the clinical characteristics, possible associated complications and result of treatment in segmental HOI.

Material and Methods : Retrospective chart review of 6 patients with segmental cutaneous hemangiomas seen between 2001 and 2006 in Skin laser center, Division of Dermatology, Ramathibodi hospital.

Result : All of our patients were female and had cutaneous hemangiomas on the face. 4 of 6 patients were delivered term with normal birth weights. Only one patient was preterm. The onset of lesions occurred at birth or within the first week, which is earlier than common HOI. 4 out of 6 were found to have one extracutaneous complication from internal organ involvement with hemangiomas or structural abnormalities. However, this finding, in addition to the general association of segmental cutaneous hemangiomas with internal organ involvement is likely underestimated since extensive imaging is not performed in otherwise asymptomatic patients. Combinations of systemic therapy and pulsed-dye laser were found to be effective for hastening involution and minimizing the complications.

Conclusion : Segmental hemangiomas of the skin have an associated risk of visceral hemangiomatosis, with the potential of causing vital organ compromise. Prompt treatment of this subtype of hemangiomas is imperative; with the goal of treatment to arrest growth, hasten involution, and prevent or minimize further complications.

Key words : Hemangiomas of infancy, Segmental hemangioma, pulsed-dye laser

บทคัดย่อ:

สุธิดา สุวรรณโชติ สมศักดิ์ ตันรัตนากร เพ็ญพรรณ วัฒนไกร รายงานผู้ป่วยเนื้องอกเส้นเลือดชนิดเซ็กเมนทอลที่รับการรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

เนื้องอกเส้นเลือดในเด็กวัยทารกเป็นเนื้องอกที่พบได้บ่อยในเด็ก อย่างไรก็ตามในบางครั้งเนื้องอกเส้นเลือดที่เกิดอาจเป็นเพียงซีกใดซีกหนึ่งของร่างกายซึ่งพบได้ไม่บ่อย และมีโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อน หรือมีความผิดปกติของร่างกายส่วนอื่นที่รุนแรงได้มาก

วัตถุประสงค์ : เพื่อทราบถึงลักษณะเฉพาะของโรคและภาวะแทรกซ้อน รวมถึงผลของการรักษาเพื่อลดภาวะแทรกซ้อนของโรค

วิธีการศึกษา : ศึกษาย้อนหลังผู้ป่วยที่เป็นเนื้องอกเส้นเลือดชนิดเซ็กเมนทอลจำนวน 6 ราย ที่มารับการรักษาที่ศูนย์เลเซอร์ผิวหนัง รามาธิบดี ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2544 ถึง พ.ศ.2549

ผลการศึกษา : ผู้ป่วยทุกรายเป็นเพศหญิง และมีรอยโรคอยู่บนใบหน้า โดย 4 ใน 6 รายเป็นเด็กที่คลอดครบกำหนดและมีน้ำหนักตัวปกติมีเพียง 1 รายเท่านั้นที่คลอดก่อนกำหนด เนื้องอกเส้นเลือดชนิดนี้มักแสดงให้เห็นตั้งแต่แรกเกิดหรือภายในสัปดาห์แรกซึ่งเกิดขึ้นเร็วกว่าเนื้องอกเส้นเลือดทั่วไป โดย 4 ใน 6 รายพบเนื้องอกเส้นเลือดหรือภาวะแทรกซ้อนที่อวัยวะภายในเพียง 1 ตำแหน่ง อย่างไรก็ตามเนื่องจากผู้ป่วยอาจไม่มีอาการแสดงของความผิดปกติภายในจึงอาจมิได้มีการตรวจเพิ่มเติมเพื่อประเมินโดยละเอียด ส่วนการใช้วิธีการรักษาหลายวิธีร่วมกันได้แก่การใช้ยากดภูมิคุ้มกัน ยาเคมีบำบัดร่วมกับการใช้เลเซอร์นั้นสามารถลดขนาดของรอยโรคได้เร็วขึ้นและลดการเกิดภาวะแทรกซ้อนต่างได้มากขึ้น

สรุปผล : เนื้องอกเส้นเลือดชนิดเซ็กเมนทอลที่ผิวหนังมีความสัมพันธ์กับการเกิดเนื้องอกเส้นเลือดที่อวัยวะภายในและมีความเสี่ยงในการเกิดความผิดปกติของการทำงานของร่างกาย การทำการรักษาตั้งแต่ช่วงแรกของการเกิดโรคสามารถลดขนาดของรอยโรคได้เร็วขึ้นและลดการเกิดภาวะแทรกซ้อนต่างได้มากขึ้น

คำสำคัญ : เนื้องอกเส้นเลือดในเด็กวัยทารก, เนื้องอกเส้นเลือดชนิดเซ็กเมนทอล, เลเซอร์เส้นเลือด

Shortterm improvement of severe psoriasis after autologous stem cell transplantation: A case report

Sarawut Boonpasat MD,

Natta Rajatanavin MD,

Touch Ativitavas MD,

Suchela Janwithayanuchit MD.

ABSTRACT :

BOONPASAT S*, RAJATANAVIN N*, ATIVITAVUS T*, JANWITHAYANUCHIT S. SHORTTERM IMPROVEMENT OF SEVERE PSORIASIS AFTER AUTOLOGOUS STEM CELL TRANSPLANTATION : A CASE REPORT.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY,*

***DIVISION OF ONCOLOGY, DIVISION OF RHEUMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

A 43 years old female patient had a 11 year history of severe intractable psoriasis and psoriatic arthritis at her fingers and right knee. She had long periods of erythrodermic psoriasis and underwent many forms of treatment, including methotrexate, psoralen and ultraviolet A, narrowband UVB, neotigason, cyclosporine, alefacept, etanercept and infliximab. In attempt to control her psoriasis, in december 2006 she was conditioned for an autologous peripheral stem cell transplantation with cyclophosphamide(50mg/kg/d) for 4 days and antithymocyte antibody(4mg/kg/d) for 3 days. She received a peripheral blood stem cells from here own blood, which was collected previously. The peripheral blood stem cells in this transplantation were depleted using automated selection for CD34 positive cells. After the autologous stem cell transplantation her psoriasis and arthritis disappeared completely, she remained free of it despite cessation of immunosuppressive and antiTNF treatment. But after 7 weeks psoriatic rash recur again without arthritis.

The stem transplantation is divided into allogenic and autologous transplantation. The clearance of psoriatic lesion has been reported following allogenic stem cell transplantation in coincidental disease. It was concluded that antipsoriasis effect caused by the conditioning regimen was mild and transient whereas the GVHD autoimmunity effect was more profound and persistent. In autologous stem cell transplantation, there was a case report of three psoriasis patients in remission after transplantation. But the disease recurred after 8-24 months.

Key words : Stem cell transplantation, psoriasis

บทคัดย่อ:

สราวุธ บุญปสาท ณัฏฐา รัชตะนาวิน ธัช อธิวิทวัส สุชีลา จันทร์วิทยานุชิต รายงานการรักษาผู้ป่วยสะเก็ดเงินด้วยการปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิด

หน่วยตจวิทยา หน่วยมะเร็งวิทยา หน่วยอินมูโนวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

ผู้ป่วยหญิงไทย อายุ 43 ปี เป็นโรคสะเก็ดเงินและมีอาการทางข้อมา 11 ปี ผู้ป่วยมีผื่นเป็นบริเวณกว้าง ร่วมกับมีอาการปวดข้อที่บริเวณข้อนิ้วมือ และเข่าขวา ผู้ป่วยได้รับการรักษาหลายอย่าง เช่น Methotrexate PUVA, Narrowband UVB,, neotigason, cyclosporine, alefacept, etanercept และ infliximab แต่ก็ไม่สามารถควบคุมโรคได้ จึงพิจารณาให้ผู้ป่วยปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิด ในเดือนธันวาคม พ.ศ.2549 โดยให้ cyclophosphamide (50mg/kg/d) 4 วัน ร่วมกับ antithymocyte antibody (4mg/kg/d) 3 วัน และใช้เซลล์ต้นกำเนิดจากเม็ดเลือดของผู้ป่วยเอง ซึ่งถูกเก็บไว้ล่วงหน้า และนำเข้าเครื่อง Automate คัดกรองเอาเม็ดเลือดที่มี CD34 positive เท่านั้น หลังการรักษา พบว่าอาการทางผิวหนังและข้อดีขึ้นจนหายเป็นปกติ แม้ว่าจะหยุดให้ยากดภูมิต้านทานและ Anti-TNF แต่ 7 สัปดาห์ต่อมา พบว่าผื่นสะเก็ดเงินกลับมาใหม่ โดยไม่มีอาการทางข้อ

การปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิด แบ่งเป็น 2 ชนิดคือ allogenic และ autologous มีการรายงานผลของการรักษาผู้ป่วยสะเก็ดเงินด้วยวิธี allogenic ว่าผลการรักษาจะได้ผลมากและนานในผู้ป่วยมีภาวะ graft versus host เกิดขึ้น ถ้าเทียบกับ autologous แล้ว มีการรายงานการรักษาผู้ป่วยสะเก็ดเงินด้วยวิธี autologous 3 ราย โดยพบว่ามีโรคกลับมาเป็นซ้ำทั้ง 3 ราย ภายใน 8 ถึง 24 เดือน

คำสำคัญ : การปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิด, สะเก็ดเงิน